K.
453480
Debrecen

ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. AUGUSZTUS 21. FŐSZERKESZTŐ: SZÚHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM

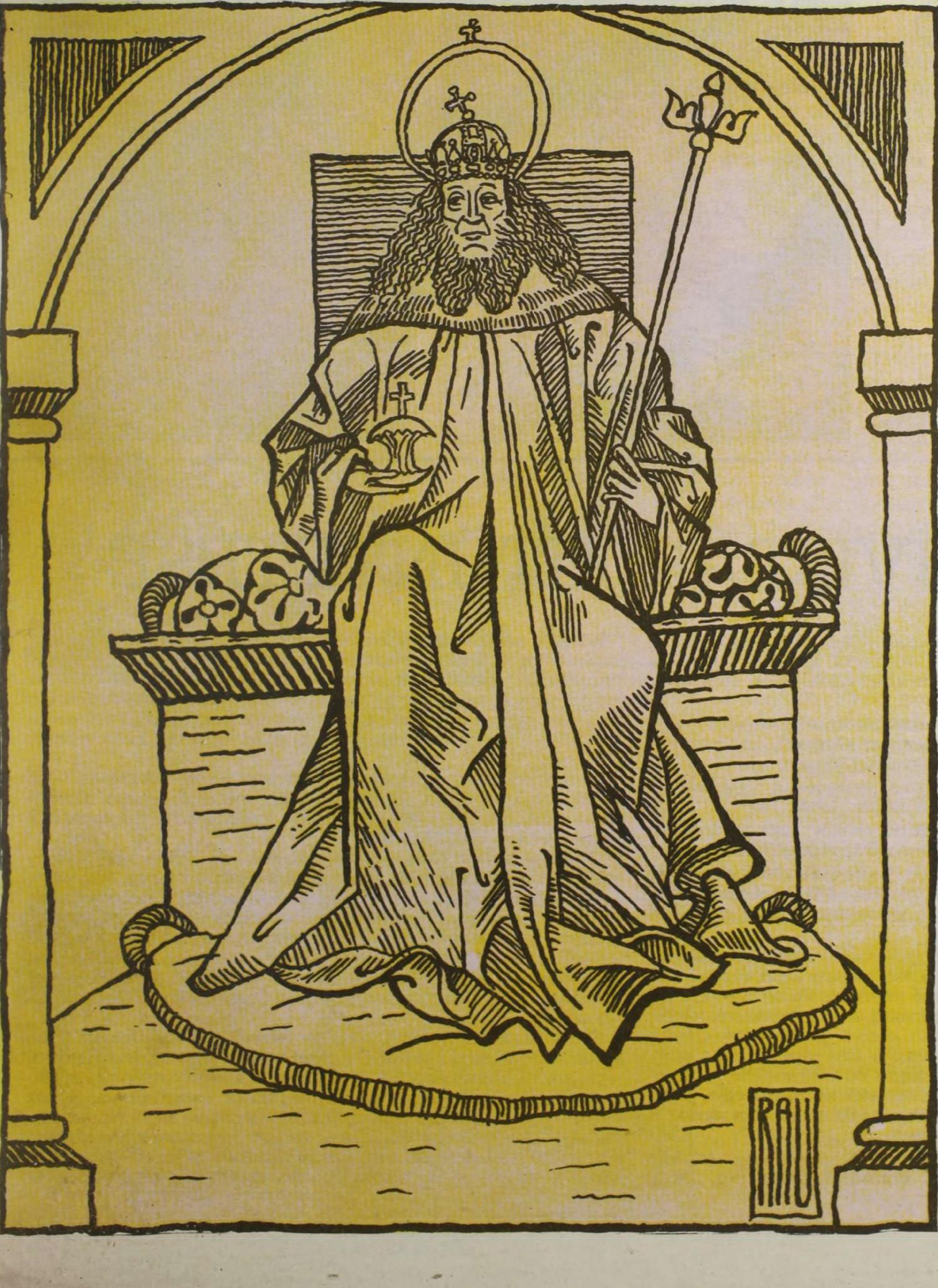

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Angyal János
Bodnár Gyula
Dr. Bólya Péter
Fecske Csaba
Galambos Szilveszter
Iszlai Zoltán
Kaposy Miklós
Karinthy Frigyes
Mátyás István
Walter Béla
Zsila Ákos

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Brenner György
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Farkas Lajos
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Pusztai Pál
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Várnai György

ANGYAL JÁNOS:

SZELLEMIDÉZÉS

Szent István szobra a Halászbástya árnyékában váratlanul életre kelt… A Stróbl Alajos által tenyésztett lova megrázta magát, és ettől a király koronáján levő kereszt kissé félredőlt. A király rámnézett, majd felkiáltott:

– Óh, mennyi német, francia és olasz lovag nyüzsög körülöttem!

– Nem lovagok azok, felség, hanem turisták. Külhonból érkeztek sok lóerőt meglovagolva.

– Vannak-é még nálatok pogányok?

– Az utolsók, akik ötágú csillagzat alatt születtek, már eltávoztak szülőföldünkről.

– Szépek a templomaitok, tornyaitok, ám akad jó néhány csúf szögletes építmény is.

– Azok panelházak, s istenfélő lakóik sokat imádkoznak, hogy össze ne dőljön hajlékuk.

– Állítottatok-é nékem emléket?

– Körutat, bazilikát neveztünk el rólad, sőt rockopera készült életedről.

– Jogos jogdíjamat majd szétosztom a szegények között…

– Félek, nagyjóuram, az APEH csupán morzsákat hagy meg neked.

– Hát van még Koppányotok?!

– Van. Vikidálnak hívják.

– Vegyétek fejét!

– Nem tehetjük. Hívei kitérnének hitükből.

A király köhécselni kezdett.

– Mennem kell, megfúlok e légtől. Mintha megannyi máglya égne.

– Pedig kitiltottuk innen az ördögszekereket…

Öntöttvasmarokra fogta lova gyeplőjét a király, és szelleme felszállt a magasba, s valahol a Szent István körút fölött eltűnt egy ózonlyukon át.

SZENT ISTVÁN-NAP

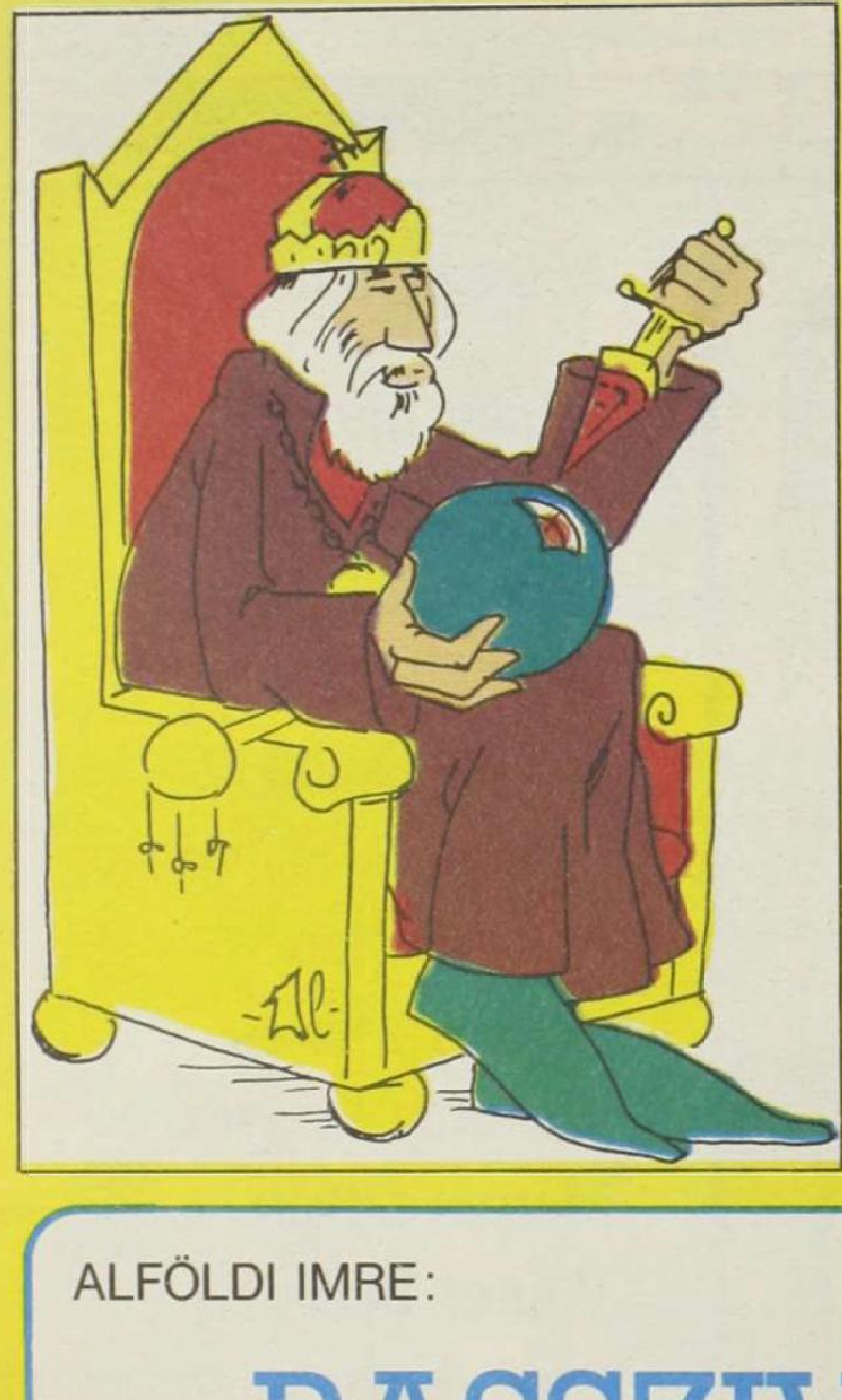

KENYÉR, TÖRÉS NÉLKÜL

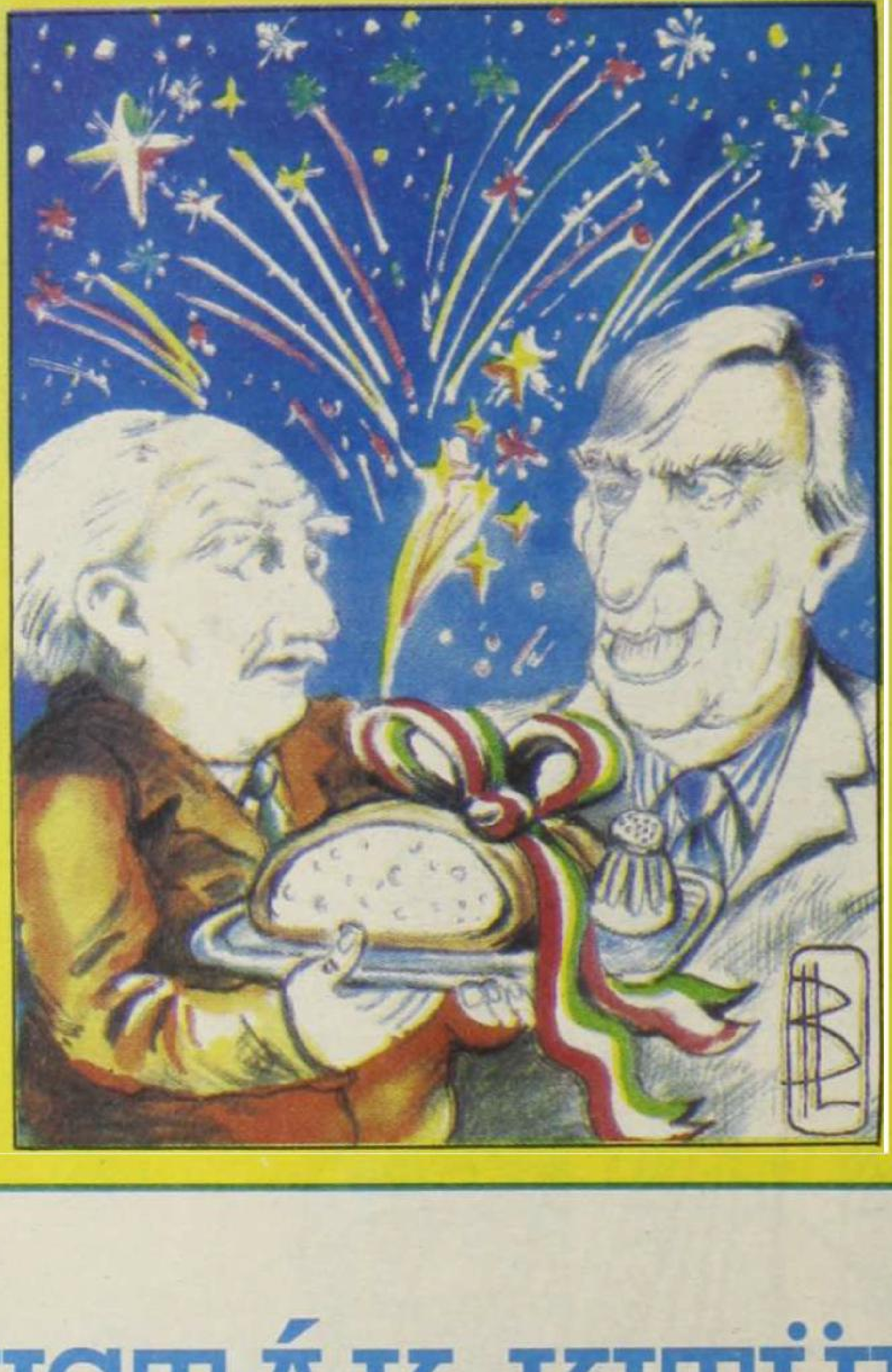

AUGUSZTUS 20. NOSZTALGIAPLAKÁT

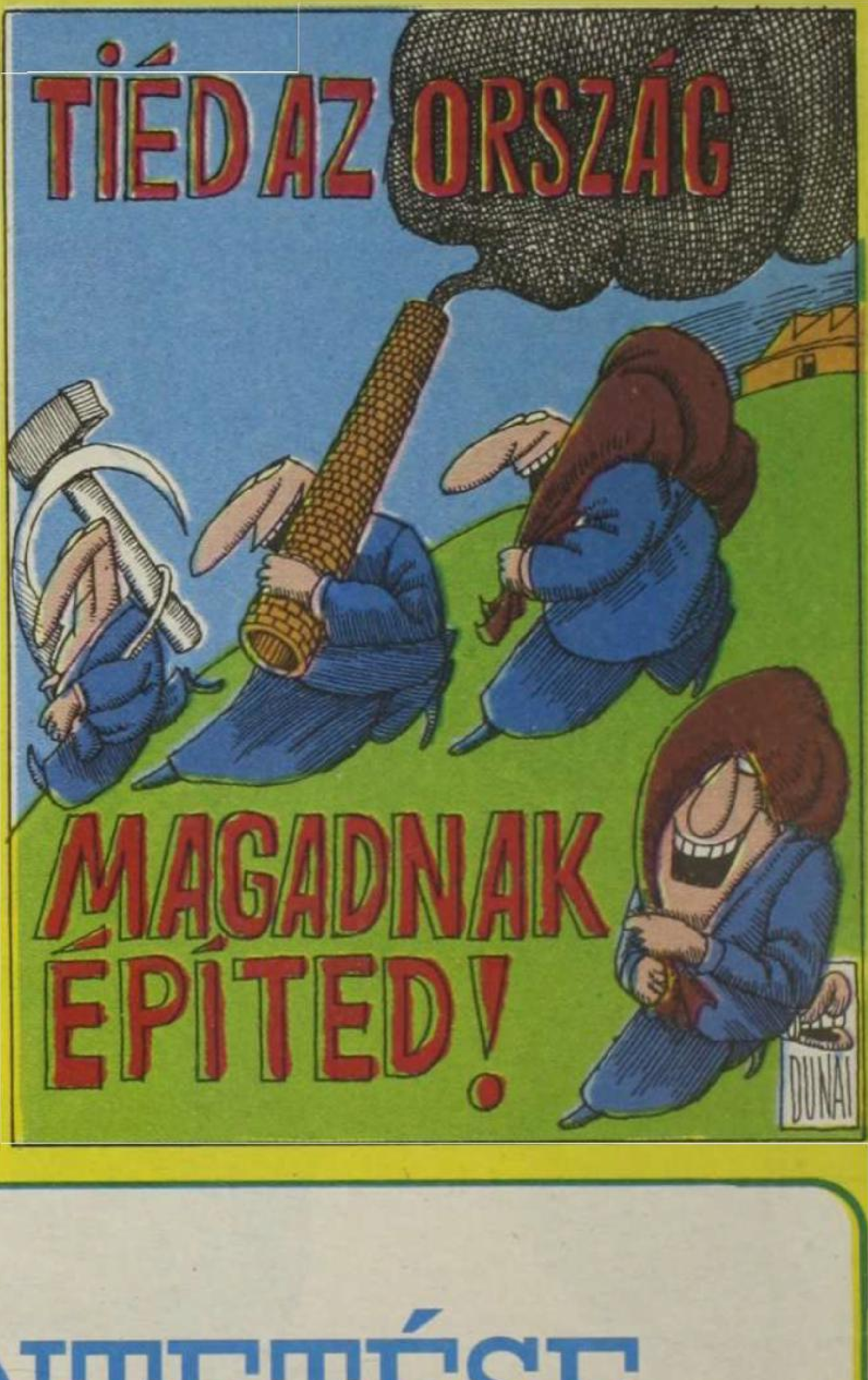

ALFÖLDI IMRE:

PASSZIVISTÁK KITÜNTETÉSE

Volt régebben, ugyebár, az aktivisták kitüntetése. Garmadával. Ilyenkor, például Szent István napja alkalmából, földobtak egy rakás plecsnit a levegőbe, pár tucat aktivistát aláállítottak, és aki elkapta, az kitűzte.

Most is eljött a nagy ünnep újra, nosztalgiázóknak az ezeréves határ szentistváni eszméjének emléknapja, vagy az alkotmány, az új kenyér, netán az Éljen augusztus 20. ünnepe. Immáron körmenettel.

Rendre megemlékeztünk ünnepeinken valakinek a valahányadik valamijéről, és alaposan kitüntettük. Kitüntették. Tették. Ték!

De miért mindig csak az aktivistákat, néhány valóban érdemes tudóson, művészen, kiemelkedő munkásságú személyen kívül?

Itt az ideje, hogy az aktivisták helyett elismerésben részesüljenek a kiváló *passzivisták* is, akikből igen sok van. Ekkora tömeget nem szabad kizárni – kirekeszteni! – az időnkénti elismerésből. Csak indok kell hozzá. Valakinek valamilyen valamije.

Például. Kruxlháber Jenőt, aki jobbszélsőként most játszotta 200. sikertelen bajnoki mérkőzését egyik kieső csapatunkban, magas elismerésben részesítették, mivel feledhető működése idején majdnem lőtt egy gólt, és elszaggatott három vadonatúj mezt. Politikai érdeméül tudták be, hogy állandóan jobbszélen játszva, minduntalan szembe találta magát az ellenfél balszélével, remekül állta vagy feküdte a sarat. Szembeállása miatt egyetlen alkalommal se jött létre közöttük konszenzus, sőt, beterjesztett gólpasszaihoz az ellenfél balhátvédje kilenc módosító indítványt nyújtott be, miközben magát a „hol vagy, Jenő?”-t a benyújtót is kinyújtotta egyszer-kétszer.

Elismerésben részesült a kisnagyjenői erdészet fűrészes brigádja is, mivel idén döntötte 350. tőkéjét, siránkozás nélkül. (Vö. József Attila.)

Közéleti passzivisták is sorrakerültek az idén. Ők az Országház vadásztermébe kaptak meghívót, ott lőttek velük bakot. Kiemelték Dekulek Ede teljesítményét, aki megválasztása óta 250 plenáris ülésen hallgatott olyan mélyen, hogy nem is sikerült ebben a ciklusban eddig még aktivizálni. Ő a frakció nagy elhallgatója. Nem nyilvánít semmiféle véleményt a beterjesztett indítványokról és tervezetekről. Ezért mindenki szereti.

Elismerő oklevelének átvételekor, szóvivője révén, rosszallotta, hogy elhallgatott véleményét és ki nem fejtett nézeteit a sajtó gyakran pontatlanul idézte. Ez ellen némasági fogadalmának megtartásával védekezett a sajtóértekezleten is.

Gombnyomáskor rendszeresen elhagyja az üléstermet, nehogy kiderüljön, miről hallgat, és egy mellékhelyiségben húzza meg és le magát. A frakció, külön ülésen, lelkesen ünnepelte őt, „Csak csendesen, ne hallja senki sem” szövegű herendi vázát vagdosva a fejéhez. Családja *A néma forradalom* című remekművel és *Az ásító inas* című klasszikus képzőművészeti alkotással méltatta, hogy a honatya hon atya, hon nem. Hosszabb távollétei után hazatérve, gyakran meglepi gyermekeinek száma. Büszkén mutogatja Csuka-érdemrendjét a kopoltyúval.

Kitüntetésekor a szónok kifejezte reményét, hogy Dekulek Ede, szabadlistás szabad képviselő, szabad hazánk jeles közéleti harcosa, a parlamenti ciklus hátralevő időszakában is a legfontosabb törvénytervezetekhez hallgat majd hozzá, a megszokott passzivitással. Bíznak benne, hogy továbbra is példamutató szótlansággal segíti elő hazánkban azt a nagy, széles körűt, ami van. A Friderikusz-showban való közreműködését rezignált legyintéssel utasította el, ezért sárga lapot kapott a játékvezetőtől. Újabb legyintés esetén kiállítják, esetleg az expón.

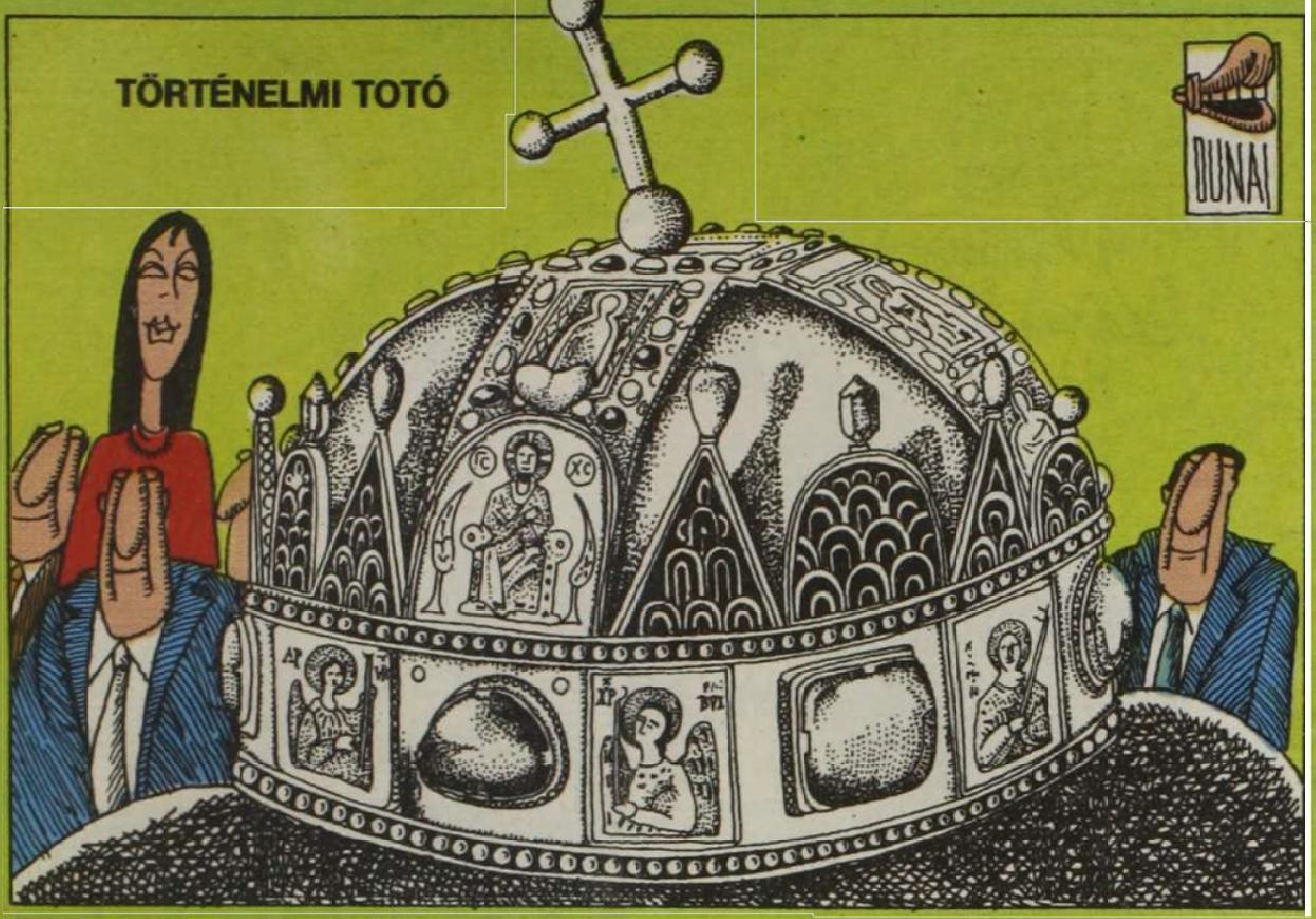

☐ ☐ ☐

1. Múzeumi tárgy.
2. Kis János (SZDSZ) svájcisapkája.
X. Szent István koronája.

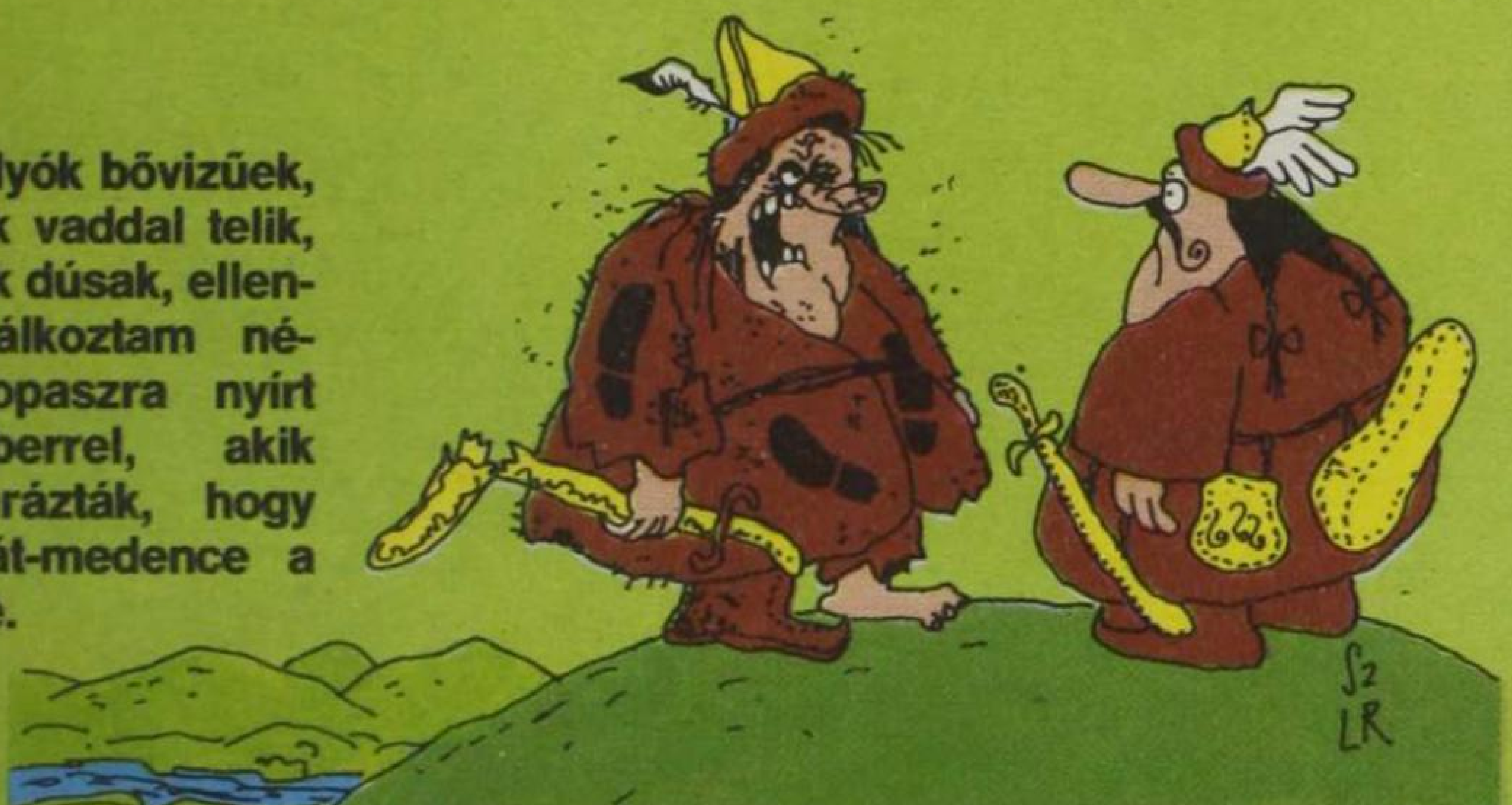

– A folyók bővizűek, az erdők vaddal telik, a legelők dúsak, ellenben találkoztam néhány kopaszra nyírt fiatalemberrel, akik elmagyarázták, hogy a Kárpát-medence a szlávoké.

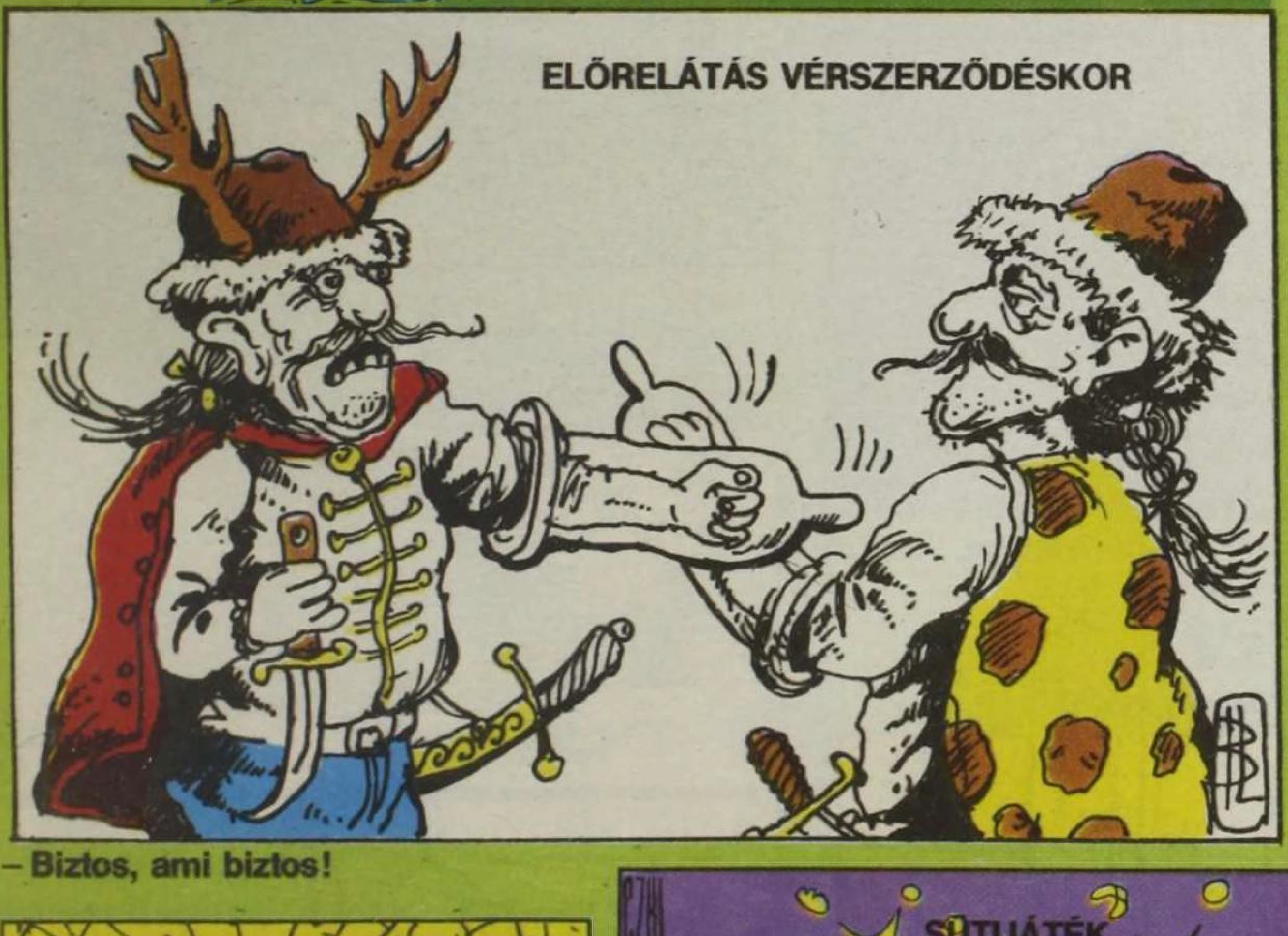

– Biztos, ami biztos!

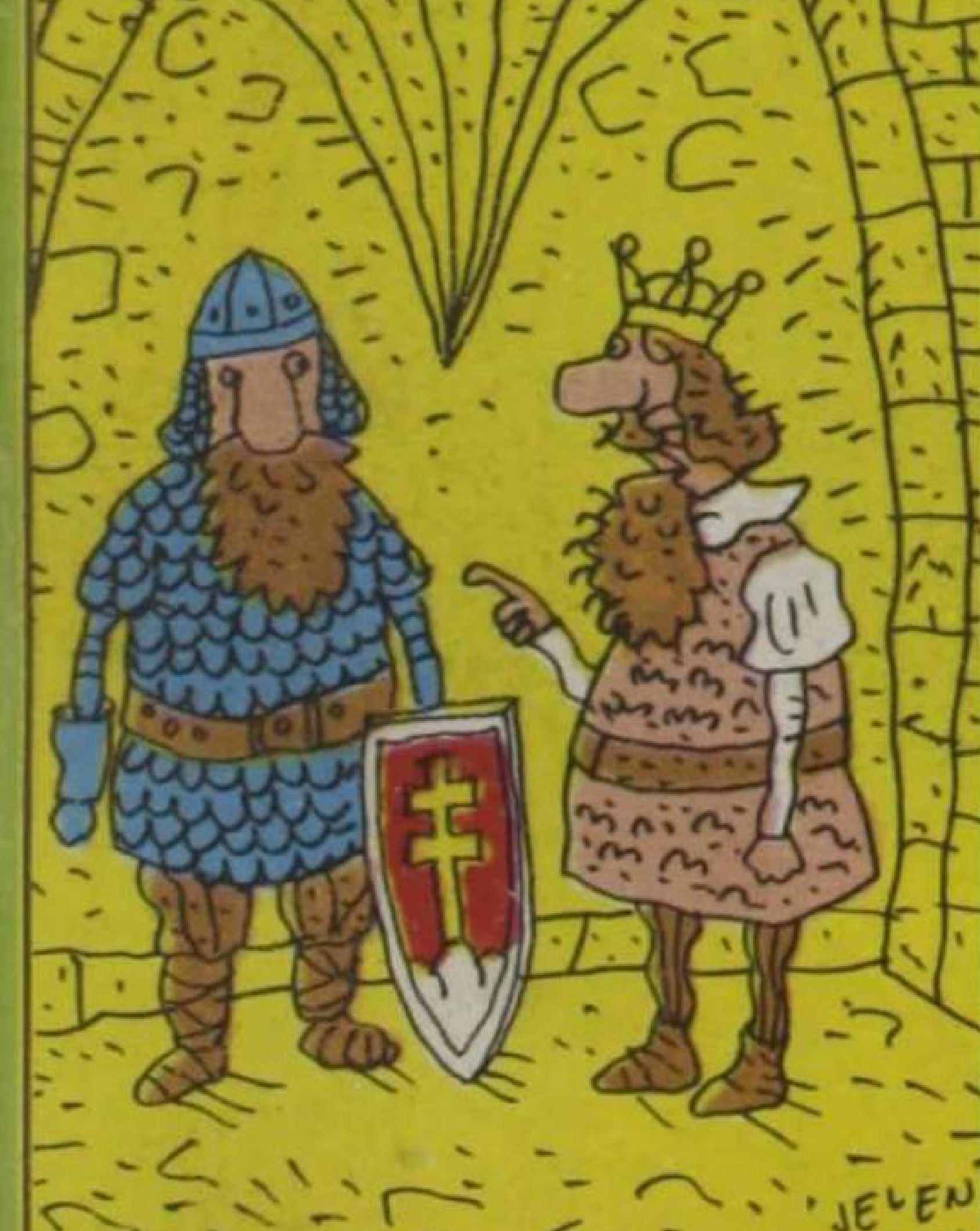

– Nem érdekel a liberálisok elképzelése egy semleges világnézetű Magyarországról, felvesszük a kereszténységet és kész!

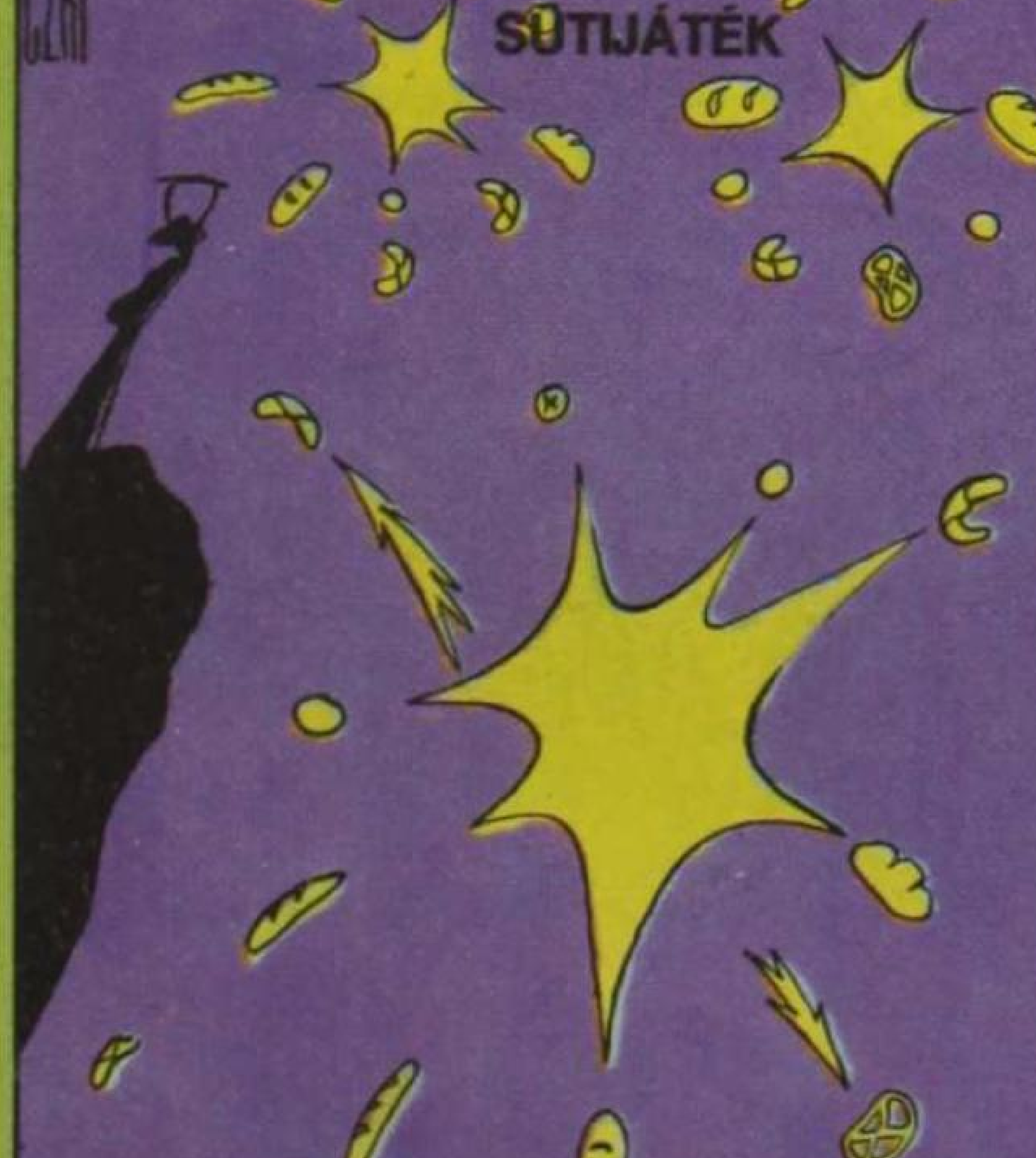

– Mondtam, főnök, hogy ennek tuti sikere lesz!

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Gyermekkorom legszebb emlékei közé tartozik a várbeli Szent István-napi körmenet. A Szent Jobbot kísérő testőrök megelevenedett mesefigurákként vonultak előttem. Piros-fehér-arany egyenruhájuk csodálatosan szép volt gyermekszemmel, és bár egyik nagybátyám cinikusan operetthuszároknak titulálta őket, ezzel csak egyet ért el: megszerettette velem az operett világát.

Nagyapám, amikor megkérdeztem tőle a körmeneten, mit ünneplünk most, egy gyerek számára is érthető, egyszerű választ adott: az ország születésnapját. Ezzel a leegyszerűsítéssel csapást mért a pénztárcájára, mert azt érte el vele, hogy makacsul követeltem egy szeletet az ország születésnapi tortájából. Meg is kaptam a Ruszwurmnál, még egy kis gyertya is pislákolt rajta. Elfogadtam a magyarázatot: a többi ezer-egynéhány gyertya a születésnapi körmenet többi résztvevőjének jár.

Különös módon a tűzijáték emléke kitörlődött emlékezetemből, nyilván a későbbi, háborús „tűzijátékok" hatására, amikor a robbanásoknak nem csupán hangja és fénye, de maradandó nyoma is volt…

Az ostrom után a várnegyed romokban hevert, a testőrök mesebeli egyenruhája visszavonult a mesék világába, a később felújított tűzijáték sem tudta felidézni a gyermekkori hangulatot, hiszen fénye a Davaj Marcsát világította meg. Ugyanis akkoriban még más szavakat használtunk. A „felszabadulást" ostromnak hívtuk, és senkinek sem jutott eszébe, hogy a Vorosilov parancsára a Gellérthegyre emelt szovjet hősi emlékművet a magyar szabadság jelképének tekintse. Főalakjáról egyszerűen Davaj Marcsának becéztük…

A Szent Jobb – tudomásom szerint – azóta nem „járt" a várban. Egy ideig a Bazilika előtti sivár téren még volt körmenet, ünnepi misével, melyet Mindszenty József celebrált. Aztán a hercegprímást bebörtönözték, a Szent Jobbra évtizedekre Bazilika-béli szobafogság várt.

A hajdani gyerek már alaposan megőszült, amikor egy pillanatra visszajöhetett a gyermekkora. A Bazilikában, a Szent Jobb mellett egyszer csak ismét ott állt négy mesebeli testőr. Magas, szikár öregurak, akiknek kemény tartását nem tudta megtörni az idő, naftalinban gondosan megőrzött egyenruhájuk inkább tűnt színházi jelmeznek, mintsem meseöltözetnek, és mégis… Fél évszázad után a hagyományokhoz való visszatérést jelezték. Nem azt, hogy ötven évet vissza akarunk lépni a történelemben – ez viccnek is rossz lenne –, hanem azt: többé nem kell szégyellnünk, hogy apáink, nagyapáink, szépapáink is ezen a földön éltek, és magyarok voltak – vagy magyarok lettek, hiszen ez ugyanazt jelenti. És ezer esztendei hányattatás után azért lehetünk még ennyien magyarok, mert Szent István megtanított minket Imre fiának szánt intelmeiben: „az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és töredékeny". Ám hozzátette azt is, hogy utódaik kövessék az ősök példáját, mert „melyik görög kormányozhatná a latinokat görög szokások szerint, s melyik latin kormányozhatná a görögöket latin szokások szerint"?

E példa igazsága sokszorosan bebizonyosodott. Mert megpróbálták ezt a népet a legkülönbözőbb idegen szokások szerint kormányozni. Egyik sem vált be. Így lenne ez a jövőben is – ha valaki megpróbálná. De szerencsére ma már rajtunk múlik.

Nosztalgia a gyermekkori Szent István-napok felidézése? Az. Aki akar, ám nevessen ki érte. Egyáltalán nem baj, ha egy humoros hetilap „vezércikije" nevetést vált ki…

De mert címoldalunkon ez áll: „a magyar humor hetilapja" – talán az is megbocsátható, hogy ezúttal a *magyar* nagyobb hangsúlyt kapott…

BODNÁR GYULA:

VITAM ET SANGUINEM!

– Ha meg nem sértem a tudatlanságommal; itt a maguk pártjának háza táján milyen köszönés járja?

– Az attól függ. Ha egyszerű érdeklődő, akkor jó napot, ha szimpatizáns, akkor pedig az, hogy: „Isten óvja a királyt!”

– Melyik királyt?

– Nem mindegy az magának? Úgy általában a királyt.

– Már megbocsásson, de Magyarország nem királyság, ergo a royalistáknak nincs királyuk.

– No és? Talán az úgynevezett programpártoknak van programjuk? Különben is, majd választunk királyt!

– Mit gondol? Lesz kikből?

– Naná, hogy lesz! Uram! Napról napra több a potenciális királyjelölt.

– Csak nem a régi „rőtszakállúak” tülekednek?

– Nem, hanem az új „földnélküli” Jánosok.

– De jó, hogy említi. Emlékszem egy ilyen nevű Jánosra, aki valami Magna Chartát adott ki.

– Akkor mégsem olyan tudatlan, mint ahogy az magáról leri! Az az angol Charta volt, viszont nálunk a magyar charta, ...azaz kártya szerint szerveződnek a frakcióink.

– Ha lehetne egy kicsivel részletesebben...?

– A zöldek és a makkok a természetvédők, a tökhöz tartozók az agrárszférában élnek, a pirosak pedig a volt vörösök reformszárnyából szalonképesedtek ki.

– Eléggé megosztottaknak tűnnek...

– A történelmi tagozat összefogja őket. Tudja, a „három királyok”. ...Habár legutóbb valami bőrfejű társaság őket is megfenyegette, hogy bajuk lesz, ha nem rekesztik ki Boldizsárt, a szerecsen királyt.

– Manapság gyakran hallani egyes pártok székházügyeiről.

– Nálunk minden rendben, a mi székházunk maga a csúcs! Ennek a várkastélyszerű épületnek a bástyái mozgathatóak. Akkor se lenne gond, ha ne adj isten, hirtelen rosálnunk kellene!

– Gondolja, hogy ilyesmire sor kerülhetne?

– Csak a király esetében, de ez is attól függ, hogy milyen nevelést kapott. No meg attól is, hogy milyen házból származik. Régebben volt ugye az Árpád-ház, az Anjou-ház, no és a Habsburg-ház. ...Mára már csak a szegényház maradt.

– Hol fogják megválasztani a királyt? A Duna jegén, mint Hunyadi Mátyást?

– Már csak hagyományőrzés miatt is a Dunán, de már nem vagyunk kötve a télhez. A szigetközi Duna-mederben akár nyáron is koronázhatunk.

– Van-e a pártnak valami jelvénye? Amolyan címerállatra gondolok, mint a királysas, a királytigris, ...vagy talán a királyka.

– Jó, hogy nem a királydinnyére gondolt! Egyébként sokáig töprengtünk a dolgon. A királysas, meg a királytigris azért nem jöhetett szóba, mert ezek ragadozók, mi pedig egy békés alaptermészetű párt vagyunk. A királyka, az szelíd madár, de nem címerre való, mert még az ökörszemnél is kisebb. Hosszas vita után úgy döntöttünk – maradunk a csillagnál.

– Csak nem az ötágúnál?

– A Siriusnál! Ez egyébként is a Magyarországon legismertebb csillagképbe tartozik. Abba, amelyiket még a kommunisták is tisztelték. ...A „Nagy Kutyába”!

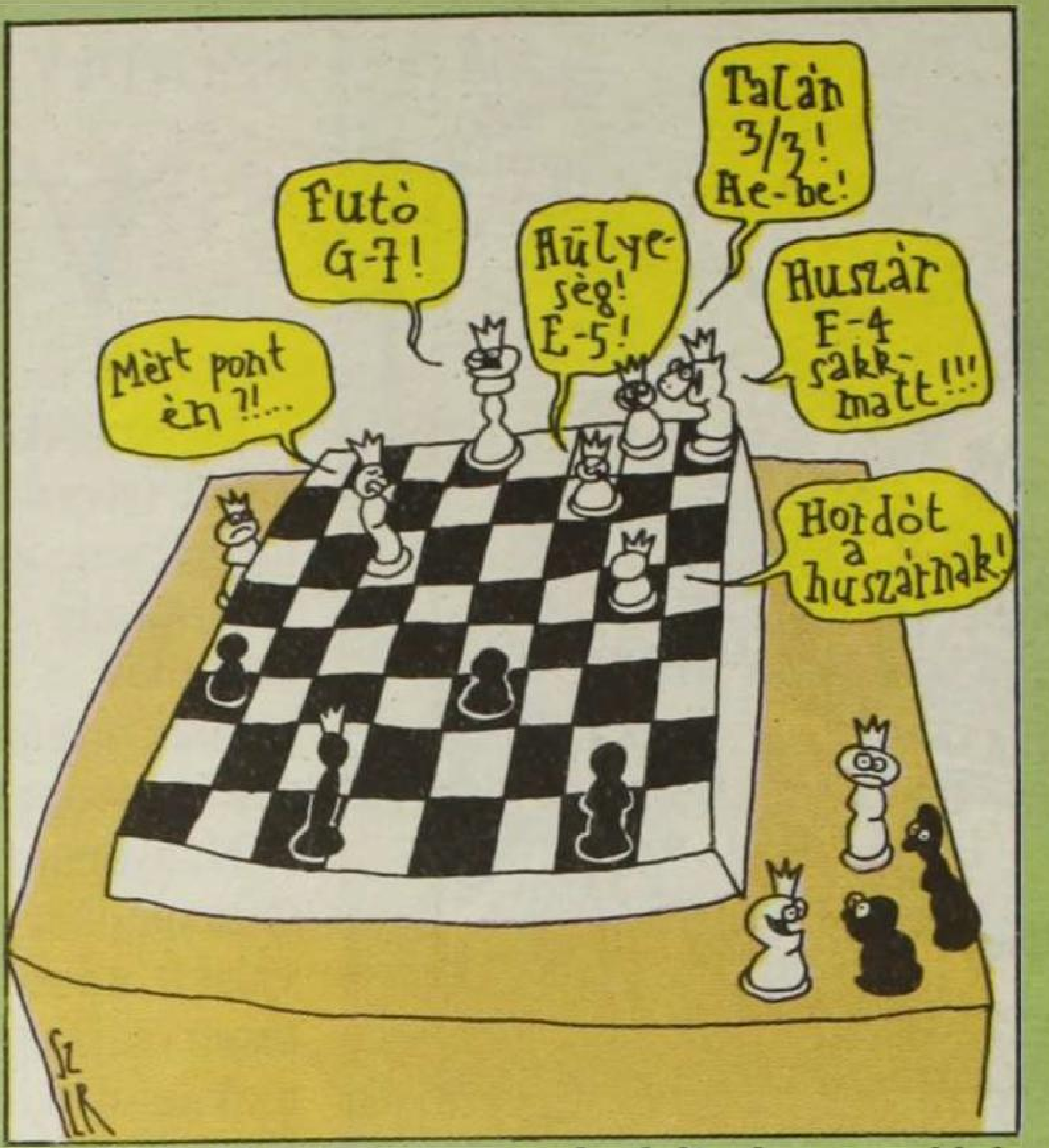
Mèrt pont èn?!...
Futò G-7!
Hülyeség! E-5!
Talán 3/3! He-be!
Huszár F-4 sakk-matt!!!
Hordót a huszárnak!
SZ IR

– Képzeld, végre megszabadultunk az egykirályi diktatúrától!...

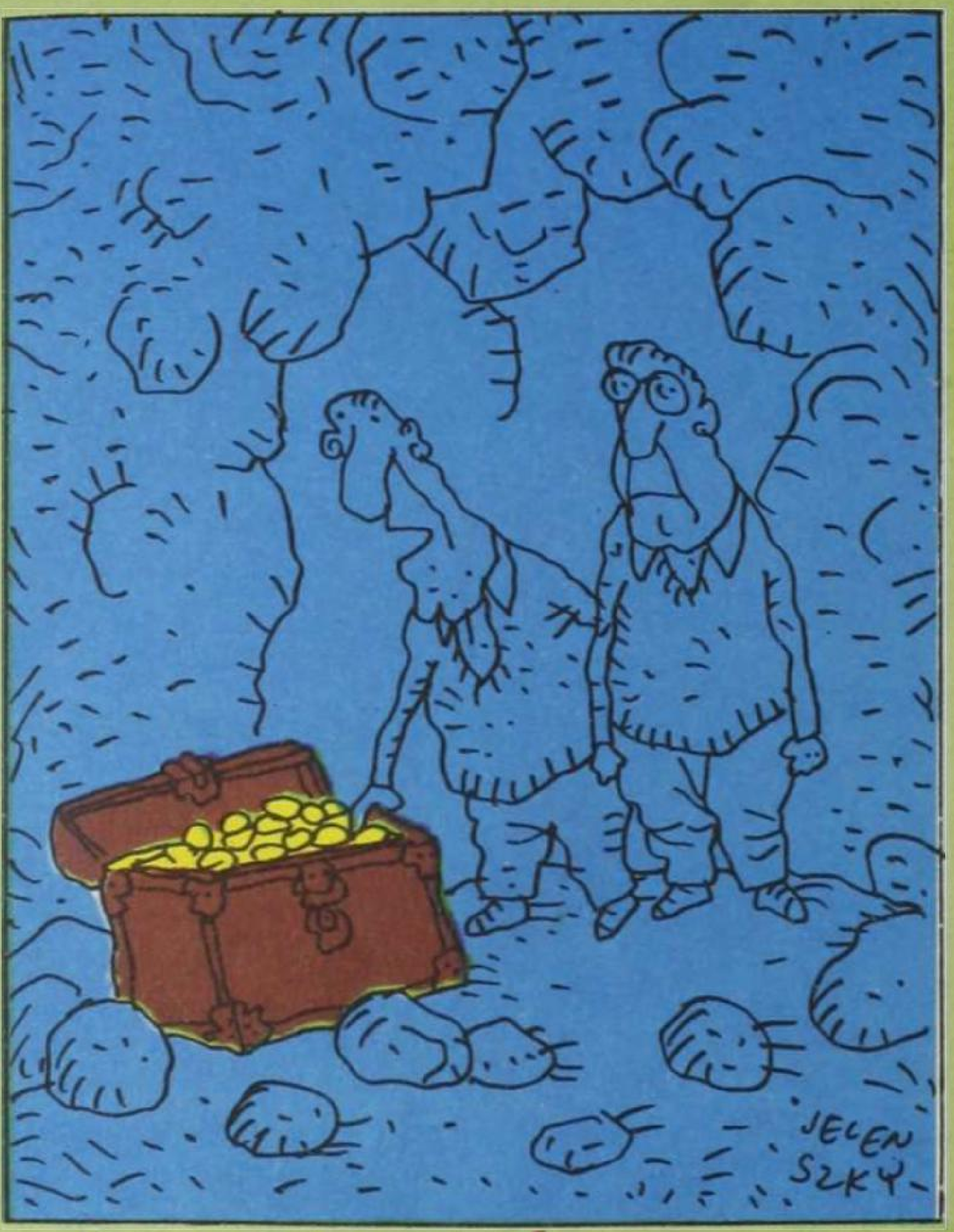

– Ugyan már, hogy lehetne pártvagyon, hol volt akkor még parlamenti demokrácia.

SZÁRSZÓI TALÁLKOZÓ

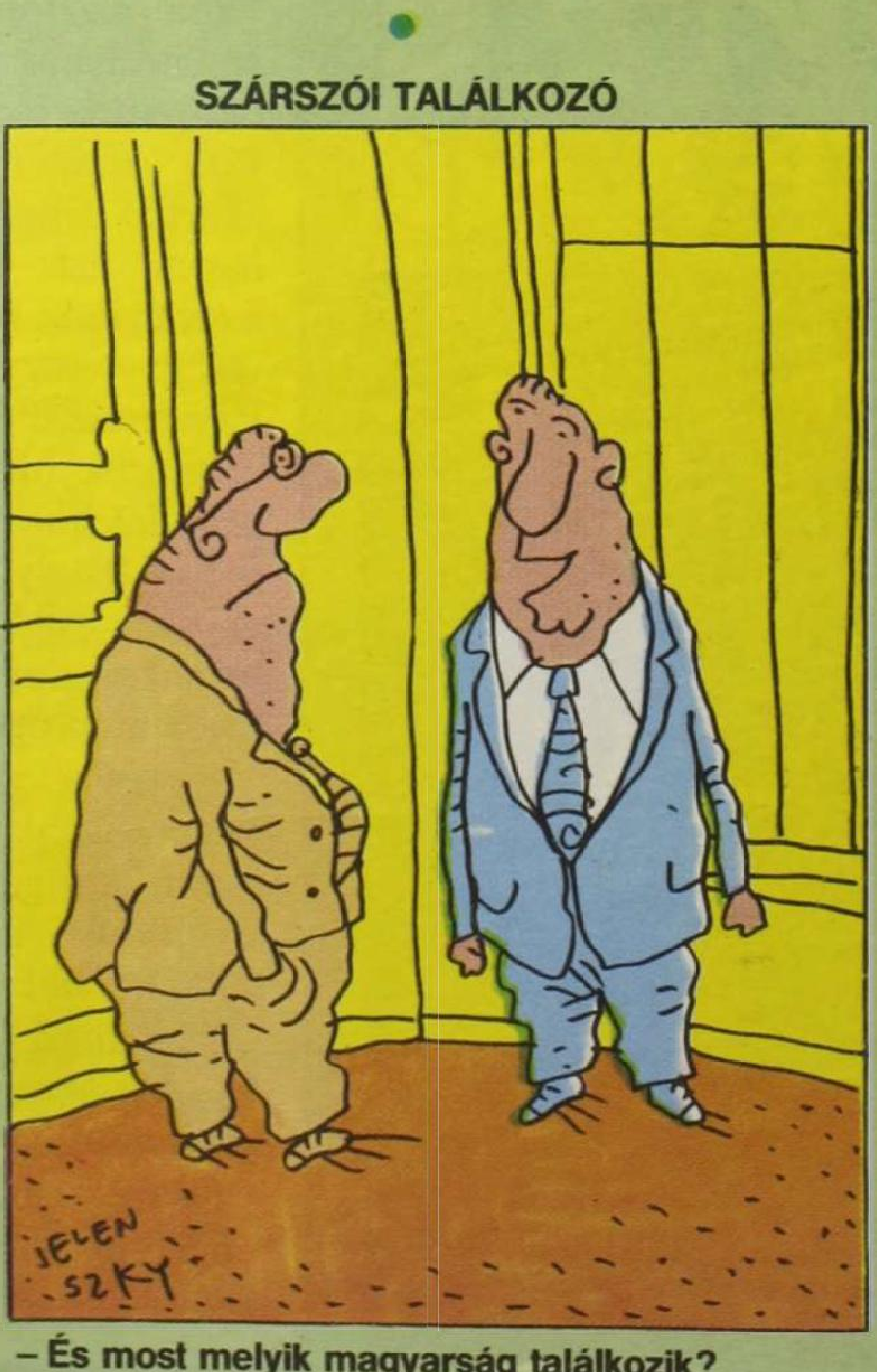

– És most melyik magyarság találkozik?

VÉRSZERZŐDÉS

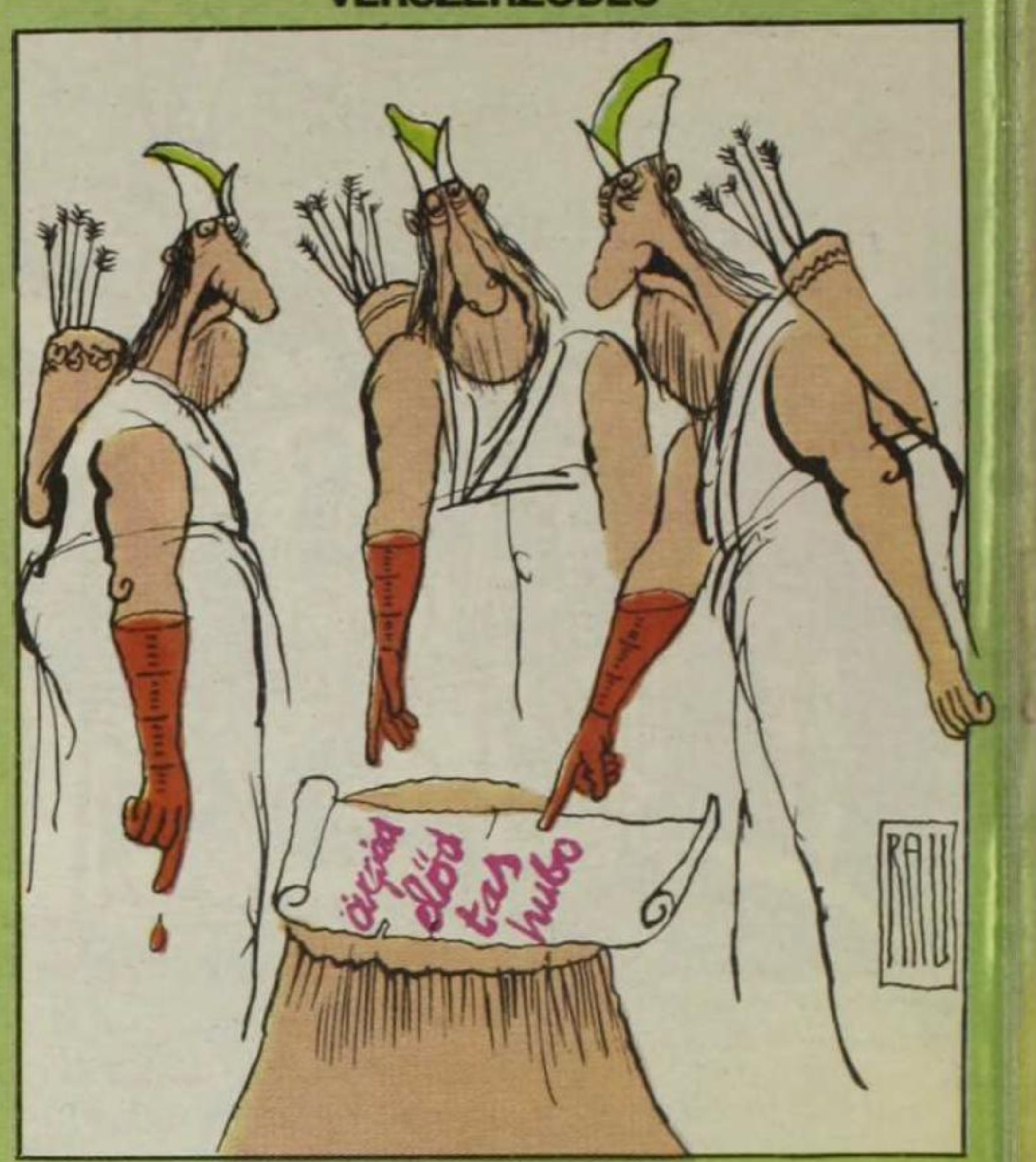

ATILLA A MESTERLÖVÉSZ

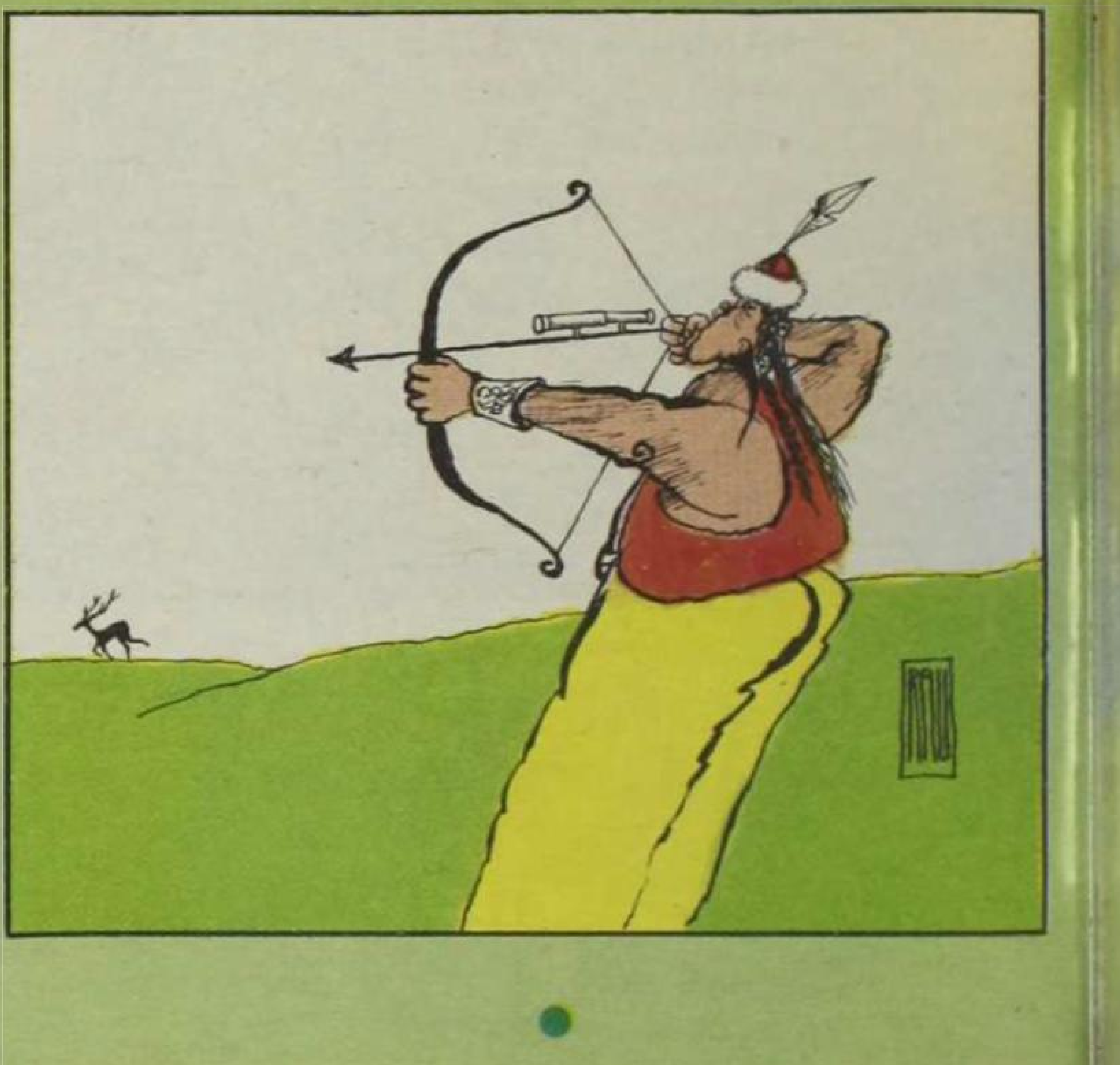

PRAGMATICA SANCTIO

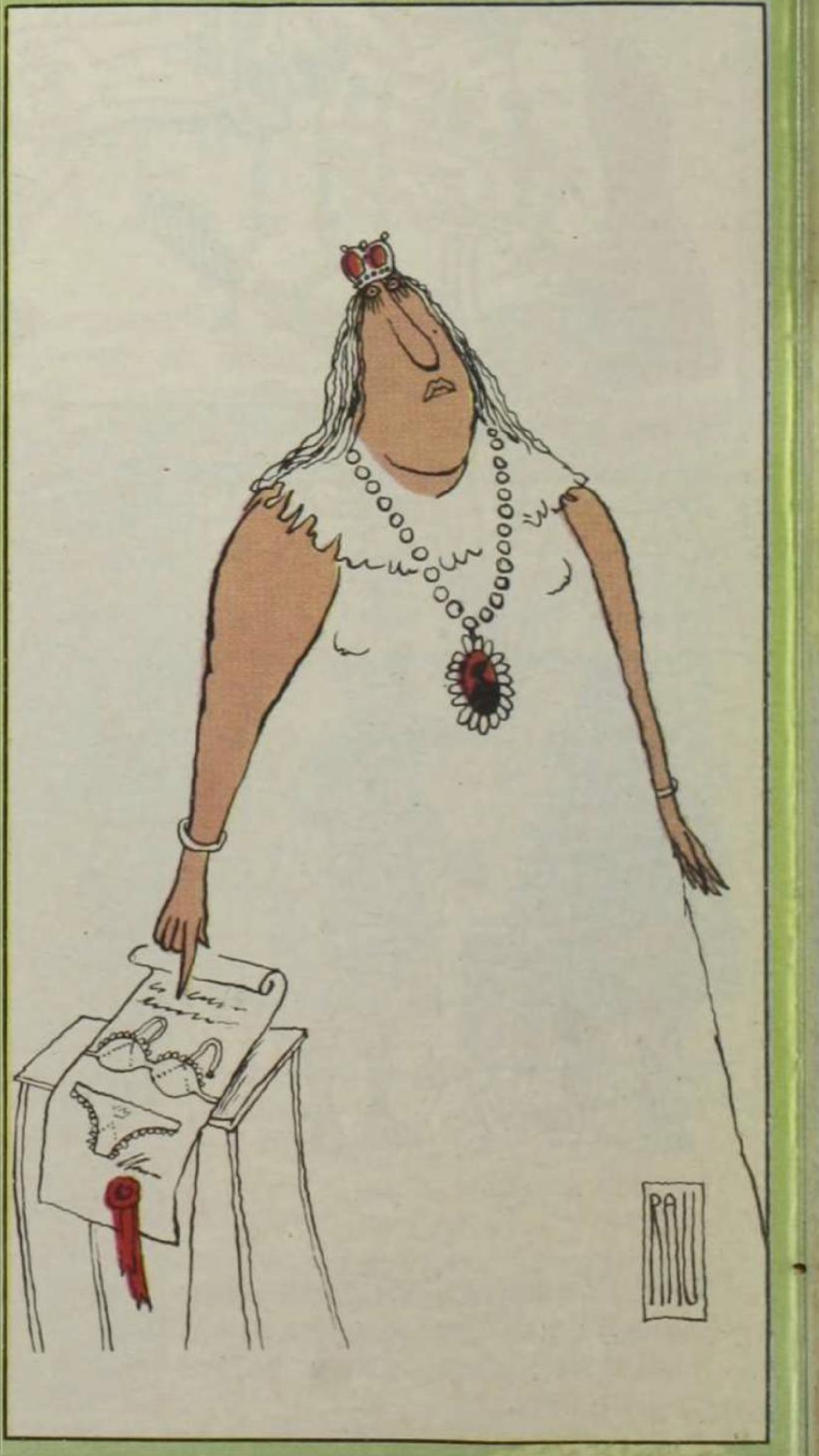

LERONGYOLÓDÁS

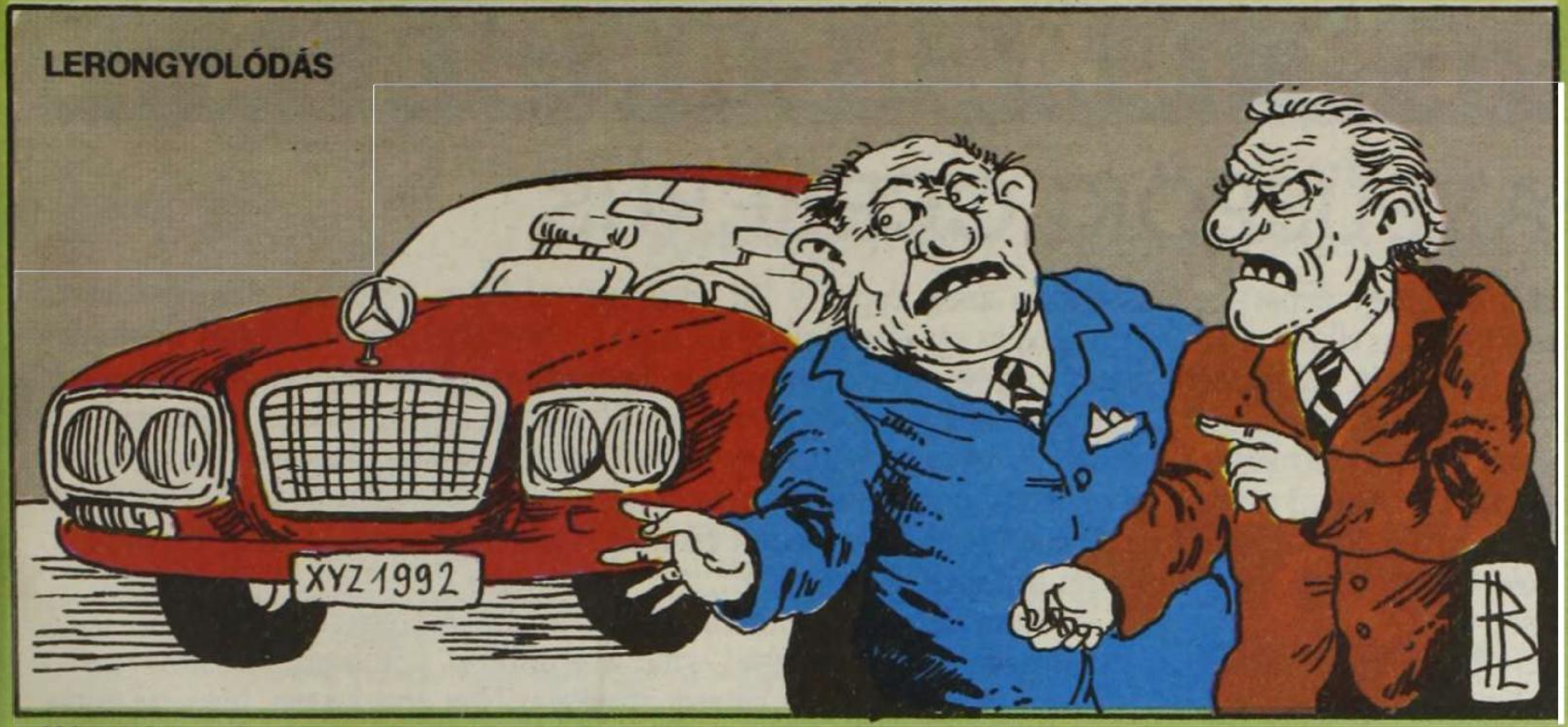

– Kénytelen vagyok ezzel járni, mert villamosbérletre már nem futja.

TEREFERE

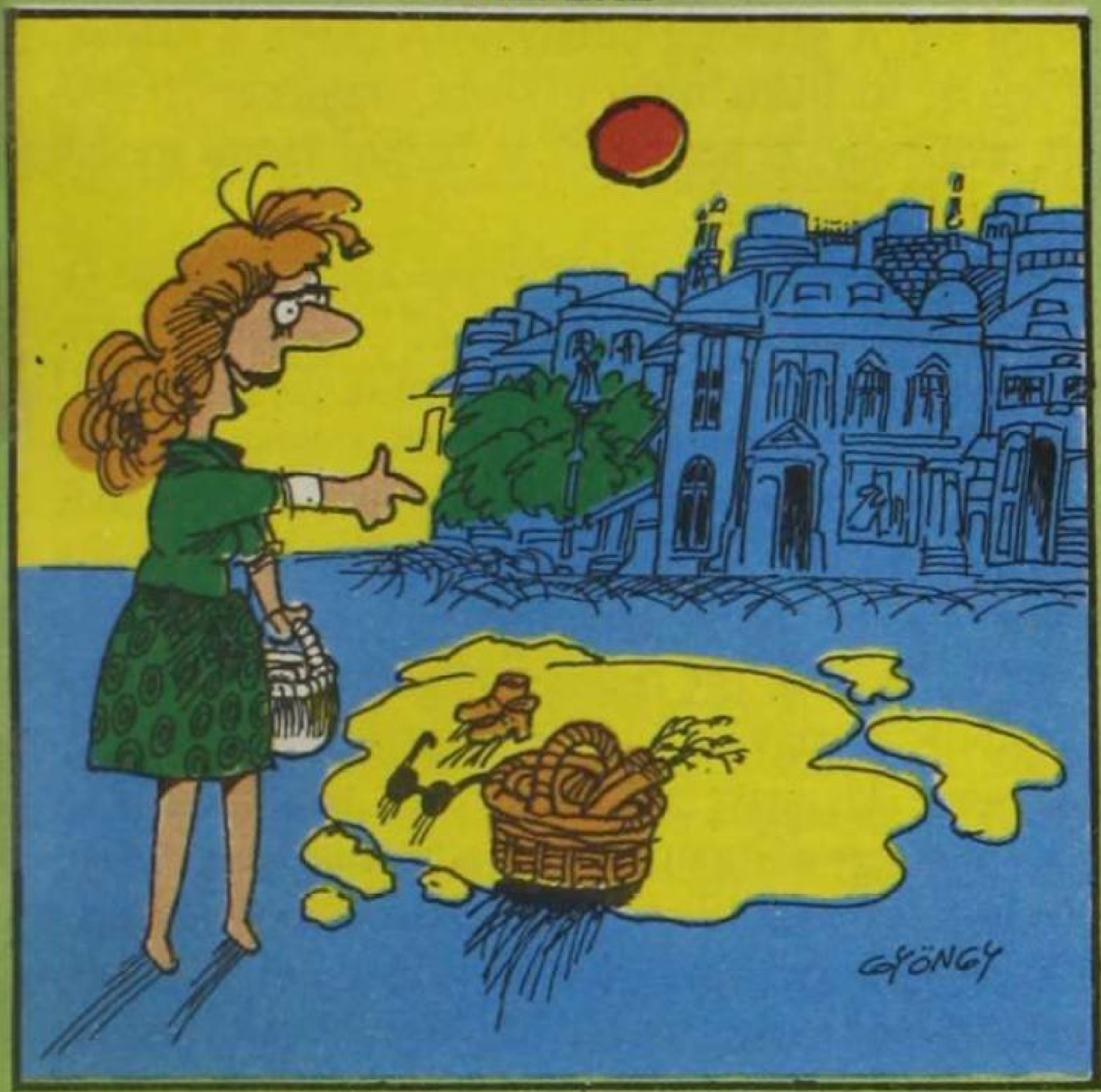

– Szólhatott volna Jolánkám, hogy nem bírja a napot…

DRÁGUL AZ IVÓVÍZ

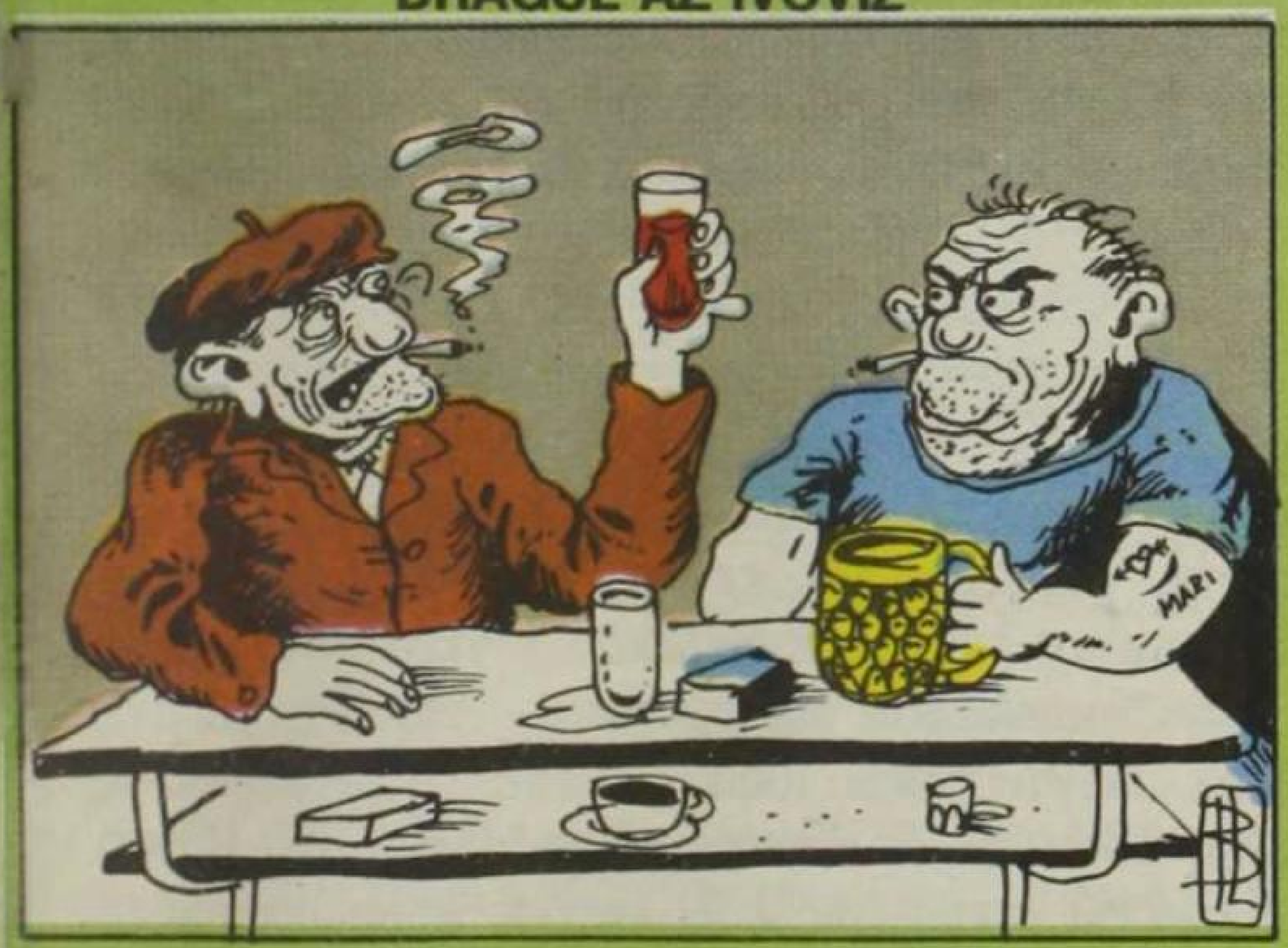

– Most döntenem kell: vizet iszom, vagy nagyfröccsöt, mert mindkettőre már nem telik.

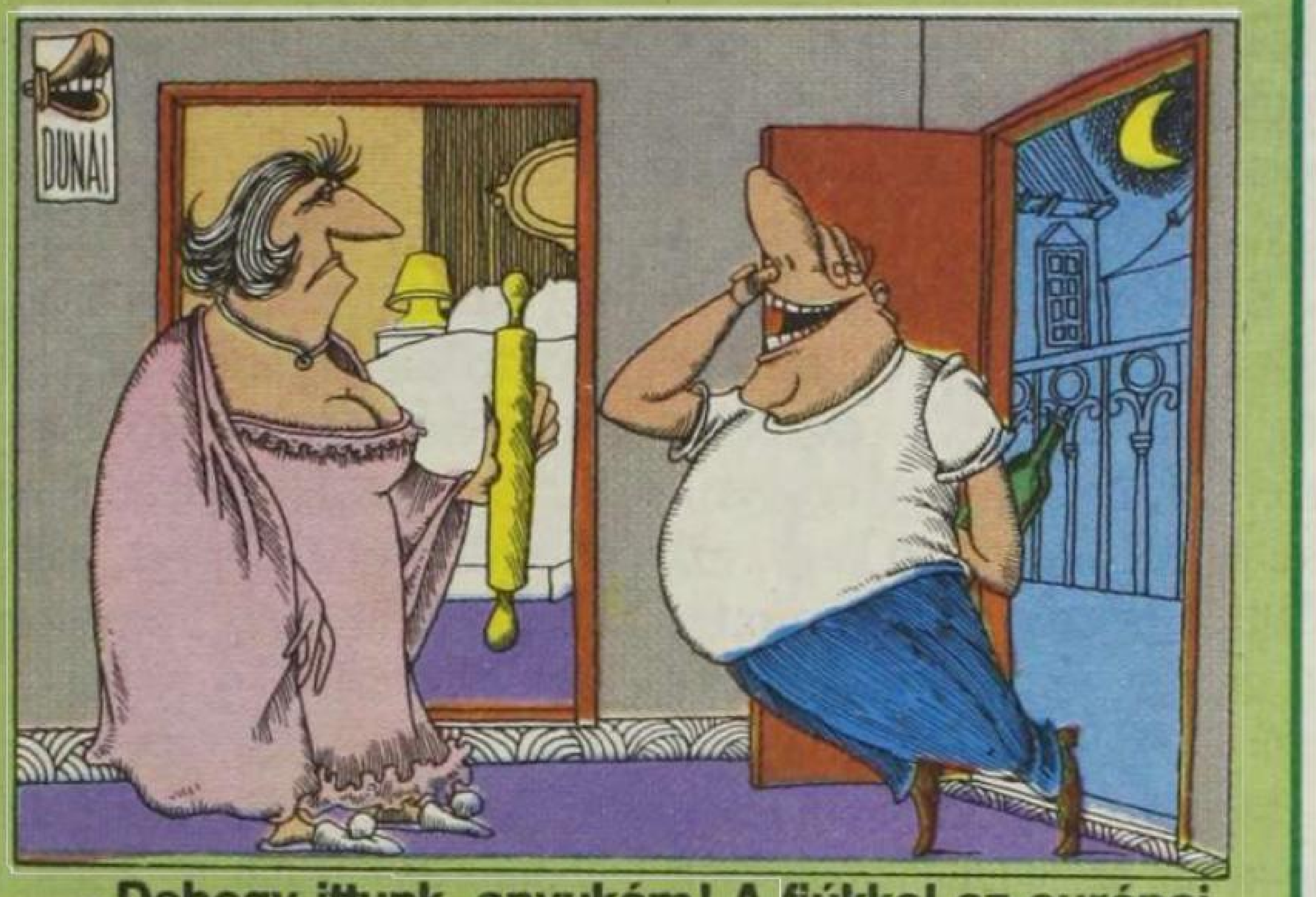

– Dehogy ittunk, anyukám! A fiúkkal az európai monetáris rendszer problémáit beszéltük meg!

NYARALÁS UTOLSÓ NAPJA

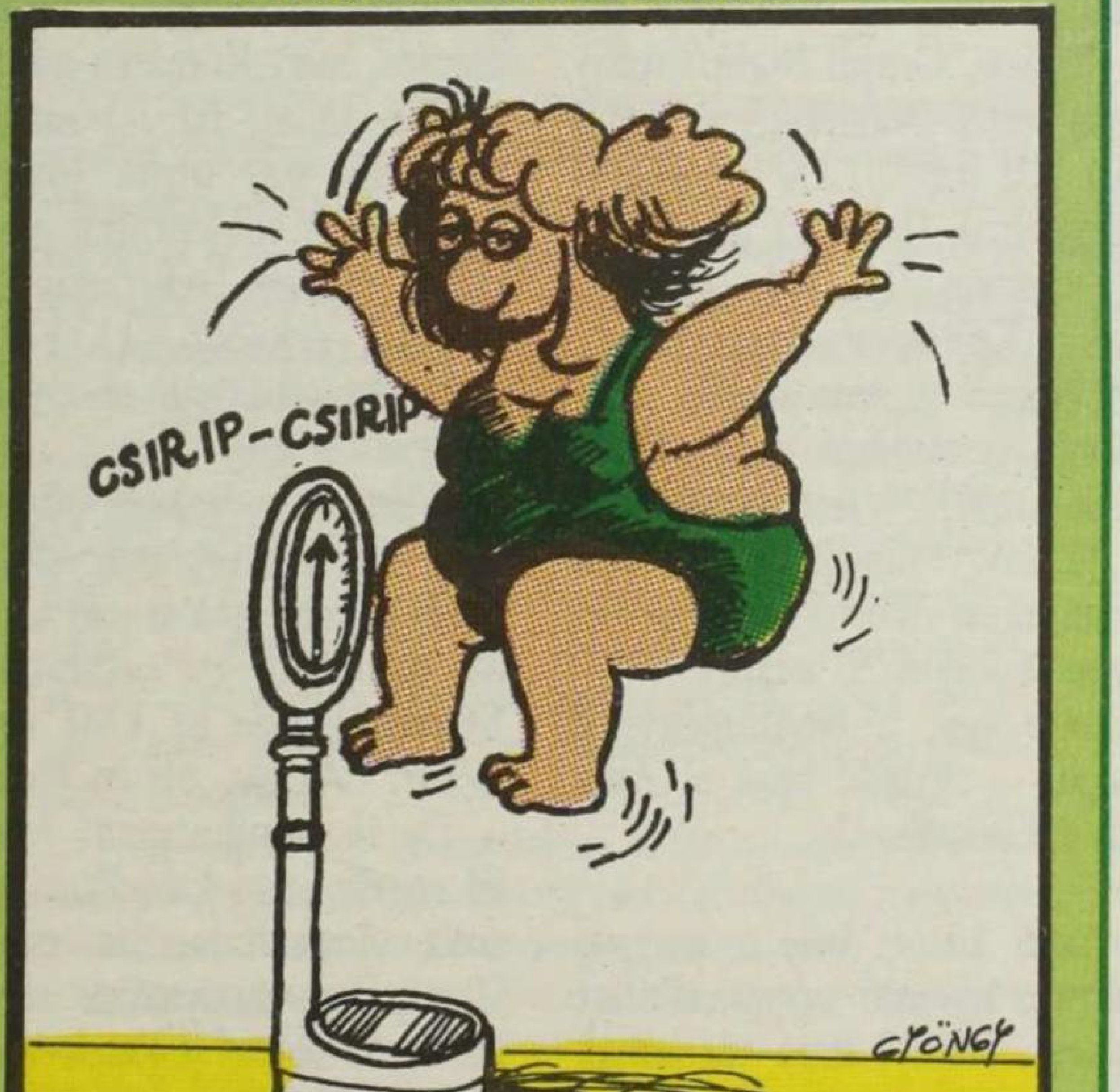

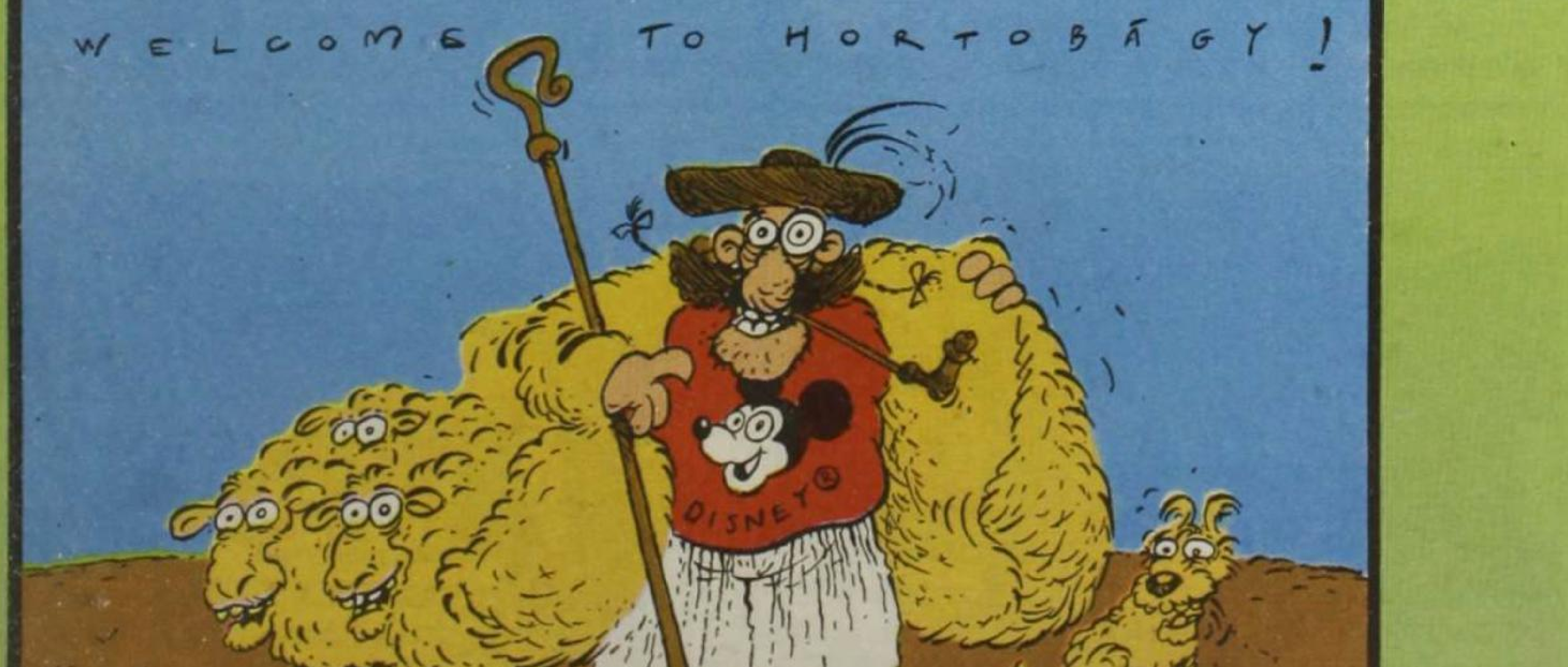

NYÁRI ANZIKSZOK II.

(Szerkesztőségi hirdetőtáblánkon ezen a nyáron is hétről hétre szaporodtak a címünkre érkező üdvözlőlapok. Ezek közül válogattunk kedves olvasóinknak két csokorra valót. Íme a második…)

Absztinens magyarok!

E nyáron is a legelőkelőbb likőrökben forgolódom, igazi unikum vagyok. Receptem a régi: végy félmarok laskasömört, végy három pint ánizscefrét, végy két mély lélegzetet – a többit majd a füvesasszonytól. Hajótörött viszonteladóknak árkedvezményt adok.

Hukk:
Zwack Péter
megalomaligán
(Bp.–New York büfékocsi)

*

Elveim és társaim!

Lebontottam a berlini falat, lebontottam a Kádár-rendszert, most nyáron meg lebontottam a fölös zsírsejteket. Fogyózok! Ám még így is tele a fejem ötletekkel, amit szívesen megosztok bárkivel. Persze szigorúan csak szoci, nesze alapon! Mi van a Németh Mikivel, már napok óta nem telefonált?

Egyfordulós üdvözlettel:
Horn Gyula
pártelnök
(Gödi fészek)

*

Kedves távolbanézőim!

Tévéelnökök jönnek, tévéelnökök mennek, ám a Delta örök! Íme a legfrissebb hír a tudomány világából: Bod Péter Ákos, a Magyar Nemzeti Bank elnöke és Boross Péter belügyminiszter megállapodtak abban, hogy ezentúl a bankjegyeken a körözés alatt álló bankrablók arcképei szerepeljenek.

Csípem az Antal Imrust:
Kudlik Júlia
doboztündér
(Nílus-delta)

*

Jómadarak!

Három év, három elnök. Miért, miért… Mert három a magyar igazság! Nyaralás közben azon töröm a fejem, hogy mi jobb: a legnagyobb ellenzéki pártnak lenni, vagy a legkisebb kormánykoalíciós partnernek? Önöknek mi a véleményük? Szerintem is…

Szevasztok, szadesztek:
Pető Iván
pártelnök
(Lisszabon-alsó)

*

Szeretett Famíliám,
a Neoton is!

Mi nem szabunk Gátakat a vágyainknak… Sikerült bebizonyítanom, hogy Szép lehetek, de okos is. Mi ott vagyunk minden kilométerkőnél, továbbá tévésorozatban, operettben, nagylemezen, CD-n, pólótrikón, várjátékon, Biztonsági Tanácsban. Hogy mit szeretnék a legjobban? Ötösikreket! (A Szomszédoknak.)

Már egészen eddig vagyok:
Szép apuka
családfőnök
(Kettes program)

*

Barátaim!
Biztosítottak!

Biztosíthatlak benneteket arról, hogy együtt fogunk lábadozni a honi egészségüggyel. Ígérem, a közalkalmazott kórházi dolgozók is megkapják 13. havi gyógyszereiket. Ez nyugtatólag hat majd a kedélyekre. Hiszek bennünk. Ne feledjétek: egy kórboncnok ritkán követ el orvosi műhibát.

Fűben, fában:
Surján László
népjólétes
(Lordok Háza)

(Válogatta:
WALTER BÉLA)

HUMORBAN NEM ISMERÜNK HATÁRT

A BIHARPÜSPÖKI CERBERUS

Honfitársaim! Magyarok! Van 1, azaz egy román határőr… vagy vámos?… Mindegy, sötét volt… Szeressétek őt!!! Bárki emberfia kérné tőletek az ellenkezőjét, biztatna méltatlankodásra, felháborodásra, megvetésre, ti ne üljetek fel holmi romlásszító kalandoroknak, csankajsekista bérenceknek, ti ne, ti csak szeressétek azt a román határőrt vagy vámost… (mindegy, sötét volt!), szeressétek tántoríthatatlan nagy szeretettel! Miért??! Hát, ha másért nem, teszem azt azért, mert IDEGEN… Az IDEGEN pedig – hála a Legnagyobb Magyar Író (továbbiakban LMI) legmértékadóbb kinyilatkoztatásának IS – AZ IDEGEN SZÉP! S ha szép, hát szeressétek őt! Ha lehet helyettem is!

Hogy ki ő? Ő az, aki ha ősi román (strămoşesc) földre lépsz, például Biharpüspökinél (Episcopia Bihor), mondjuk a húsvét előtti zsúfoltságban, egy késő esti órán, vonattal, szóval ő az, aki a félnél erősebb homályban eléd lép, mint maga a rendíthetetlen törvényesség. Nem beszél. Nem szeret, nem utál. MÉG nem! Csak mutatóujjával bök, hogy add oda neki az útleveledet!

Még nem beszél. Nem szeret, nem utál, csak bök és vár. Tart pedig eme paradicsomi állapot elegészen addig a döntő fordulatig, mikoris útleveledből megtudja, hogy magyar (bozgor) vagy. Innen már nem merném állítani, hogy nem utál… Sőt! Ki is fejezi minden eszközzel, hogy ott, Európa kapujában, a kezdetektől mind az időknek végezetéig Ő A CERBERUS! A biharpüspöki (Episcopia Bihor) cerberus! A megfellebezhetetlen döntnök! Maga a döntés! Te pedig egy idegen, CSAK egy idegen vagy! No nem az az IDEGEN, akiről az LMI legmértékadóbb kinyilatkoztatása IS megemlékezett, nem. Csak egy egyszerű, tehetetlen, megfélemlített, ősi román (strămoşesc) fölre tévedt fosztogató vagy, aki – a biharpüspöki (Episcopia Bihor) cerberus gyűlölettől fröcsögő magasröptűje szerint – csak azért mentél oda, mert: „Románia mindig jó volt arra, hogy kifosszátok!” („România totdeauna a fost bună ca s-o jefuiţi.”) Álltam és a sírás fojtogatott, mert NEM TEHETTEM SEMMIT!!! Istenem! Hát ez az e… – majdnem azt mondtam: ember –, ez a gyűlölet-kásahegy, ez létezik, hogy nem olvasta az LMI legmértékadóbb kinyilatkoztatását sem? Hát ezért tévelyeg; ezért nem tudja, hogy én szép vagyok; ezért nem tudja, hogy számára én vagyok a szép, mert számára én vagyok az IDEGEN! De édes istenem, ez a cerberus azt sem tudja, vagy nem látja, hogy a vonat Brassóba (Braşov, Oraşul Stalin) megy és nem Budapestre! (BudapestA! Mindenütt, Románia-szerte BudapestA és sehol sem Budapest! Mert a román helységneveket románul kell írni!!!) De a cerberus azt sem mérte fel, hogy nemcsak az emberek és a magyarok (bozgor) utaznak a jelzett irányba, hanem az elképzelhetetlen mennyiségű csomag-, bőrönd-, zsákhalmaz is! Látásukra meg is érdeklődte a magyar vámos: „Költözünk, költözünk?” Mire többen hangosan elcsodálkozták magukat: „EZ igen!” („Asta da!”), „Ezt nevezem vámosnak!” („Asta zic şi io vameş!”) Hasonló értelemben tódították a témát egészen a határsávig. Ott viszont mintha elvágták volna… Visszájára fordult a magyar vámos tettének értékelése: „Erre mondod te, hogy vámos?” („La ăsta zici tu că-i vameş?”), „Ténfereg itt a csomagok között, mint ökörhúgy a porban (ca ptyişatul boului) s nem veszi észre, hogy közben kilopjuk a szemét…” – mondta mindezt hatalmas helyeslő röhögések közepette egy, a teljesítményétől gőgössé táltosodott zoknikufár, aki – bevallása szerint –, egyedül látja el Ajka és Dombóvár tehetősebbjeit nyúlós bokafixszel. Ennyit a kifosztásról…

– Hová? – kérdezte szokásos meleg barátsággal.

– Nagyváradra… – feleltem, csodálkozva, hogy nem kötött belé a magyar megnevezésbe. Ti. egy alkalommal tanúja voltam, amint a hasonló szóhasználatért egy magyar állampolgár harmincszor kellett megismételje Szent László városának ősi román (strămoşesc) nevét: Oradea, Oradea, Oradea…

– Hány nap?

– Kettő.

– Valuta?

– Húsz márka.

– Nem elég!

Fegyelmezetlen agyam hirtelen számolásba kezdett: a hivatalos román pénzváltóhelyeken aznap épp 379 lejt adtak egy márkáért. Tehát egy főre húsz márka két napra, az egy főre 7580 lej két napra… Nem elég! Hm!… Szegény Édesanyám jutott eszembe. Az ő téesznyugdíja Romániában (România) egy hónapra – ami szerencsés esetben csak harminc nap – 1065, azaz ezerhatvanöt lej. (Unamieşasezecişicinci lei.) Vagyis 1, azaz egy napi látogatásom árfolyama egyenlő anyám három és fél hónapi nyugdíjával. De mielőtt még valaki is felszisszenne, közölni szeretném, hogy végül is nem ettől lettem céklaszín, hisz mi is kérünk forintott beutazáskor. Tettem egy nagylelkű ajánlatot:

– Ha nem elég napi tíz márka, akkor maradok csak egy napig…

– Románia nem alku tárgya! – tört ki a cerberus. („Romania nu-i de tirguit!”)

Álltam és néztem… Hát én nem alkudtam! Nem arra kértem, hogy tíz márka helyett adja nekem Romániát nyolcért vagy háromért. Nem. De hát szelektív füle volt: mindent úgy értett, ahogy ő akart. Elvette útlevelemet és eltűnt, azzal a meghagyással, hogy vissza fog küldeni. Többen figyelmeztettek, hogy menjek utána és „kínáljam meg”, biztosan menni fog. A lehetőség bizonyítására példát is idéztek: „egy hifitorony vámja 19 000 lej, de ha utána megy a kliens, megússza 10 000-ből…”. Megvédtem a cerberust, mondván: ez nem igaz! A magyar vámos sorsára jutottam: KIRÖHÖGTEK! Ma sem tudom miért…

Közben visszajött a meggyötört sapkájú. Elővette útlevelemet s kellő utálkozás kíséretében visszaadta: „Piei din ochii mei şi să nu te mai prind aci!!!” „Pusztulj a szemem elől és nehogy még egyszer ittfogjalak!!!”. FÉLIG MÁR TEGEZŐDTÜNK!!!

A vonat elindult Európa felé. Milyen távolinak tűnt hirtelen a biharkeresztesi állomás békés unalma, melyre vastagon, „mint a guano” rátelepedett reménykedők ezreinek átrágott napraforgómagja. Biharkeresztes… (?). Tényleg, hogy hívják Biharkeresztest románul?… Nem tudom, pedig birtokomban van egy francia nyelvű elképzelés másolata az európai határok egy részének megszüntetéséről. Ezen („Carte de la GRANDE-ROUMANIE”), nagyjából úgy Csengersimától Kübekházáig, már meg is szűnt. Jól nézne ki, ugye? A kisebbiket odacsatolnák a nagyobbikhoz és kész! Hát igen, ez is egy változata az Egyesült Európába vezető útnak. Ha jól emlékszem Iliescu elnök – egyik déli városunk hídverő mozgalmának prominens dísztagja – mondta volt, nagyjából így: „Románia nem kell Európába menjen, mert Románia mióta csak létezik, mindig is ott volt! Ezen objektív helyzet folytán tehát, ha mi magyarok Európába igyekszünk – ahelyett, hogy előbb eljutnánk egy olyan Magyarországra, amely minden állampolgára számára a legszentebb földdarabot jelenti ezen a Golyóbison – tehát, ha Európába igyekszünk –, mert ezek szerint MI MÉG NEM vagyunk ott – akkor a francia térkép magától értetődő, UGYE? Csakhogy akkor honfitársaim, mosonmagyaróvári, pécsi, szentbékkáli magyarok, ez a meggyötört tányérsapkájú szikár román határőr… vagy vámos… (mindegy, sötét volt), akkor majd, ott a vonaton nektek ordítja az arcotokba, hogy: „Eltartunk, etetjük veletek a román lágykenyeret s még van pofátok magyarul beszélni??!” („Vă ţinem, vă dăm de mîncat piinea caldă românească şi mai ai obraz să vorbeşti cu mine ungureşte?!!!”) Mert akkor, ott mellettem ezt ordította a riadttekintetű gyergyószentmiklósi fiatalembernek! Közben persze az LMI ismert szlogenje duruzsolt a fülemben: „AZ IDEGEN SZÉP!” Akkor, ott én voltam a szép… Szép voltam én akkor, ott.

De ti, honfitársaim! Magyarok! Ne higgyetek senki emberfiának! Ne üljetek fel romlás szító kalandoroknak, csankajsekista bérenceknek! NEKEM SE!!! Hátha amit elmondtam, az csak egy megalázott, meggyalázott, védtelen magyar állampolgár hagymázas rémálma. Hihetetlennek tűnik?… Hát ne higgyétek el! Ne és ne és ne! Üljetek vonatra, utazzatok el Biharpüspökibe (Episcopia Bihor), keressétek meg a meggyötört sapkájú Funar-ivadékot, Európa kapujának árgus cerberusát és ha azt tapasztaljátok, hogy elferdítettem a valóságot, hát átkozzatok ki engem örökre az áhított közös Európából!!

De addig, honfitársaim, magyarok: szeressétek a román határőrt vagy vámost! Akkor is, ha hihetetlenül nagy a sötétség!

Nevem és címem ne keressétek a kiadóban.
Szégyen ide, szégyen oda, én biza félek, hogy pirostojásaimat a cerberusok szétrúgják.

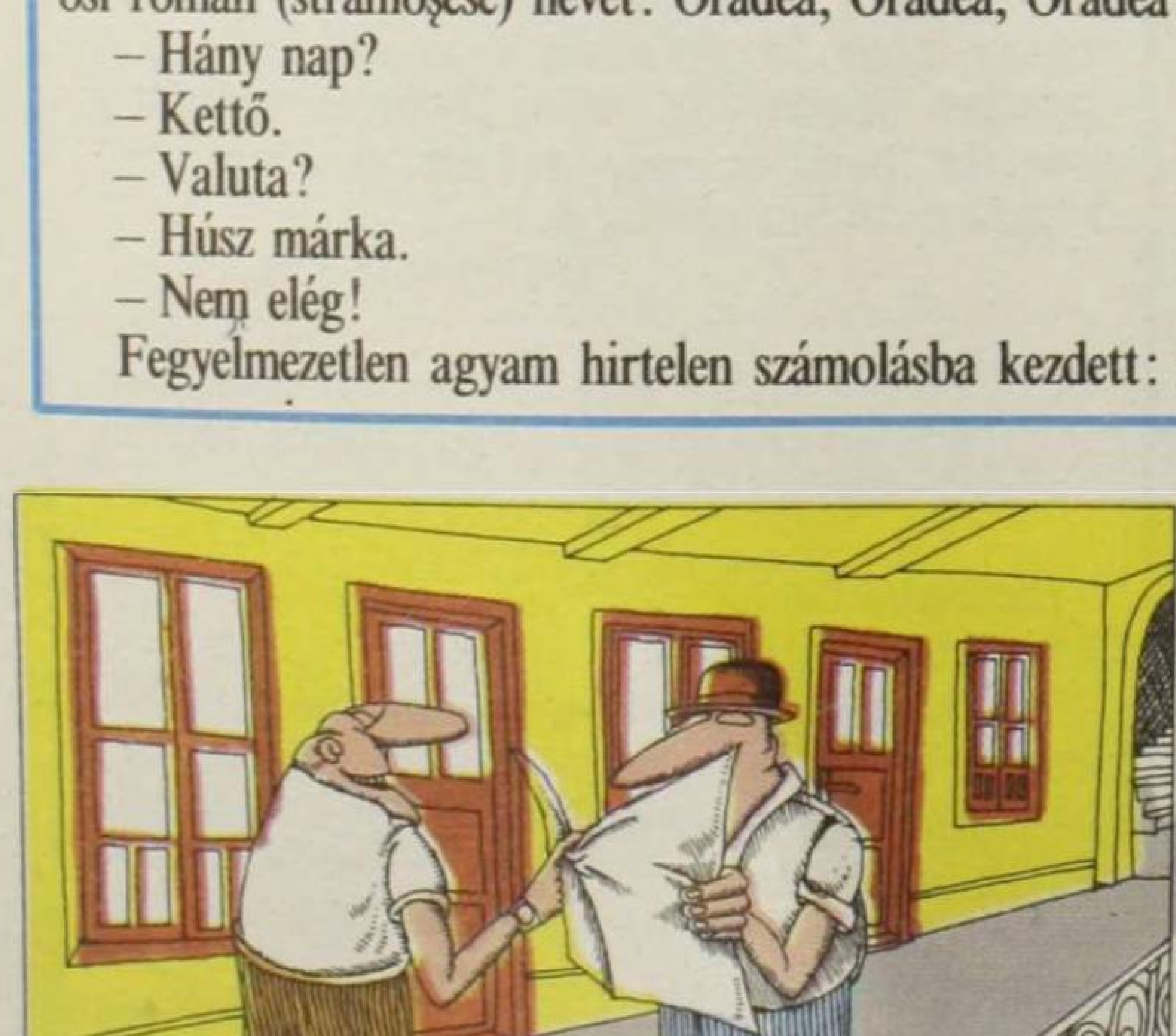

– Hallotta, szomszéd? Szárszó a józan ész nulla kilométerköve!

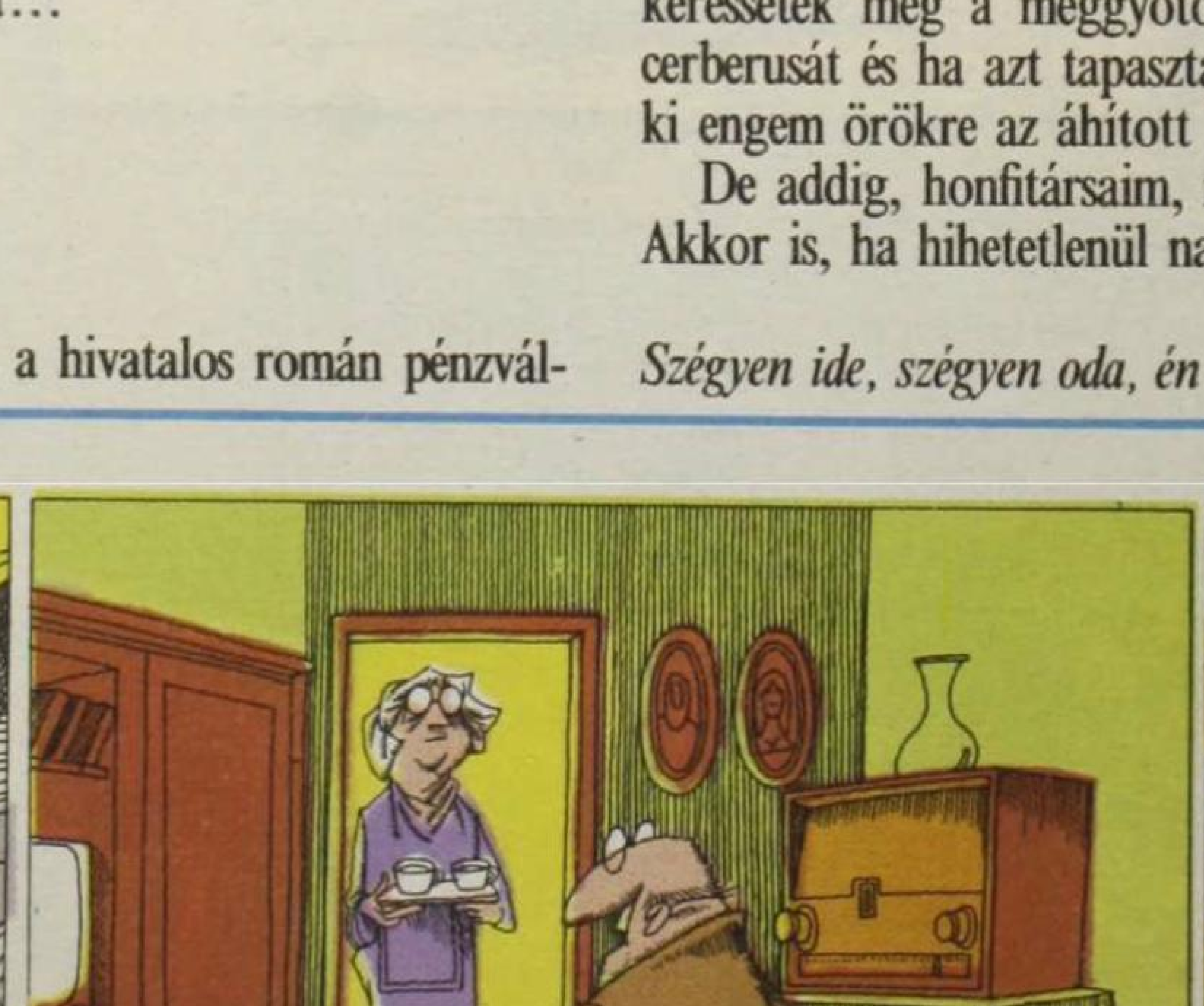

– Képzeld, anyukám! Szárszón senkinél nem találtak se bő gatyát, se fütyülős barackot!

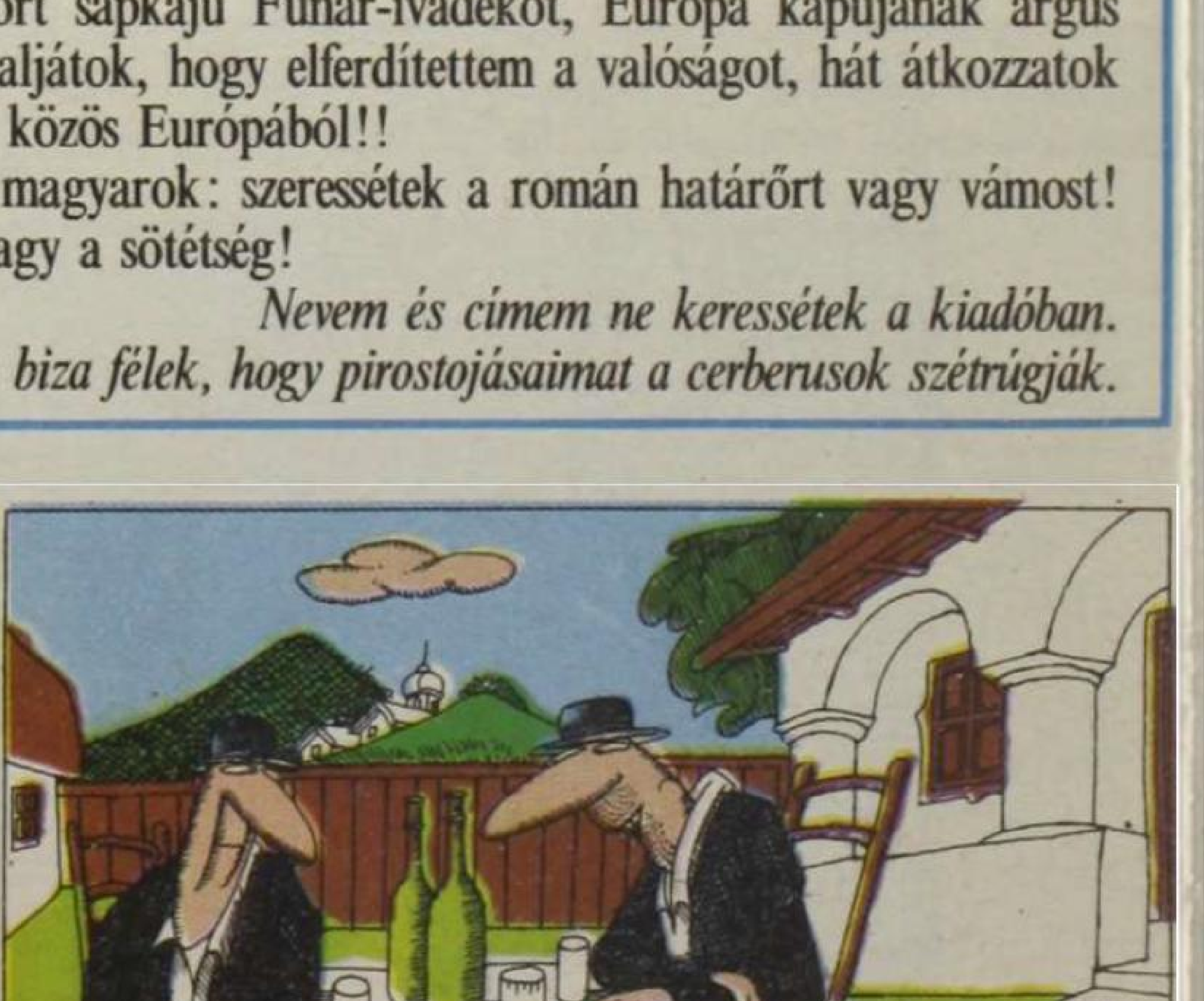

– Püski Sándor bátyám profilt váltott. Könyvkiadásból szabómesterség: nemzettudat átalakítás.

HUMOR ÉS POLITIKA

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

PÜSKI SÁNDOR

könyvkiadóval

1943 augusztus. Egy lelkes, ifjú könyvkiadó teljes erőbedobással szervezi a népi írók és nemzeti gondolkodású közéleti személyiségek balatonszárszói találkozóját.

1993. augusztus. Egy lelkes, szívében fiatal könyvkiadó teljes erőbedobással szervezi a népi írók és nemzeti gondolkodású közéleti személyiségek balatonszárszói találkozóját.

Közben alig történt valami. Csak egy háború, egy Trianonnál is súlyosabb második Trianon, több évtizedes szovjet megszállás, százezrek meghurcolása vagy száműzetésbe hajszolása, egy ország erkölcsi és anyagi züllése. Eltelt egy fél évszázad.

Csak a lelkes, szívében ma is fiatal könyvkiadó, Püski Sándor nem változott. Vele találkoztunk Krisztina körúti kis „könyvesházában", alig néhány lépésnyire Márai Sándor megcsonkított hét Mikó utcai gesztenyefájától és Kosztolányi Dezső elpusztult otthonától.

– A jubileumi találkozás okán sok szó esik mostanában az 1943-as, immár legendás találkozóról. Van-e valami humoros emléke a fél évszázaddal ezelőtti eseményről, olyan, amely a Ludas Matyi lapjaira kívánkozik?

– Nem könnyű kérdés... de talán ide illik: a táborozás idején gyerekeinket nem tudtuk volna kire hagyni, így ők is ott voltak Szárszón. Négy gyerek: hét-, öt-, hároméves és a legkisebb háromhetes... A nagyobbacskák persze ott lábatlankodtak mindig az előadásokon. Karácsony Sándor előadása után Gábor fiam odalépett hozzá, a kezébe nyomott egy lyukas húszfillérest: „Sándor bácsi, nagyon jó volt!" Karácsony úgy dicsekedett ezzel, mint élete legszebb szerzői jutalomdíjával...

– Azt hiszem, ön is a sorstól kapott egyik legszebb „jutalomdíjának" tekintheti, hogy fél évszázad elmúltával megismételheti a szárszói találkozót.

– Igen, az ötvenes-hatvanas években ezt nehéz lett volna elképzelni. Hetvenháromban, a harmincadik évfordulón már enyhült a helyzet, emléktáblát lepleztek le a Népfront és az Írószövetség közös rendezésében. Darvas József tartotta az emlékbeszédet. Akkor mondták ki először a nevemet a találkozóval kapcsolatban... Korábban is írtak már ugyan a találkozóról, a tíz-, tizenöt, húszéves évfordulókon, Erdei Ferenc köréből azok, akik egyáltalán közel juthattak a sajtóhoz a régi társaságból, de senki, még véletlenül sem említette meg az én nevemet...

– 1943-ban Erdei Ferenc még egészen más volt, mint később?

– Szerintem a '43-as Erdei volt őszinte. Változása erőszaktevés volt a saját természetén – fenyegetettség vagy egyszerűen karrier okából, nehéz ezt utólag megállapítani. De mindenesetre a tízéves évfordulón meg sem említették a lényeget. Bírálták Németh László beszédét... meg mindent... Csak Darvas vázolta '73-as beszédében, hogy Németh Lászlónak is igaza volt, nemcsak nekünk...

– Várható-e most Szárszón egy ilyen Németh László kaliberű beszéd?

– Nem tudom. De a közösség legalább olyan jó lesz, ha nem jobb, mint amilyen akkor volt. Remélem, senkinek sem kell olyan vészt jósolnia, mint annak idején Németh Lászlónak. Most nem kell annyira félnünk a jövőtől, mint '43-ban. De nemcsak emlékezni jövünk össze. Arra elég lett volna egy nap is. A mai nemzeti gondokról kell beszélnünk. Például arról, hogy rá kell bírnunk a magyar szavazóközönséget, hogy tevékenyen vegyen részt a választásokon. Mert az MSZP és a Munkáspárt szavazói elmennek, ők „fegyelmezettek", megszokták, hogy kötelességük elmenni, akár esik, akár fúj. Aztán elmennek, akiket azok tudnak befolyásolni, akiknek számolatlanul van pénzük sajtóra, nyilvánosságra, propagandára... Nekünk nincs sajtónk, még az MDF-nek is alig, a kereszténydemokratáknak és Pozsgayéknak semmi, a kisgazdák szétszakadva, sajtójuk nem számottevő. Talán Csurka az egyetlen, akinek van egy hetilapja. Így nehéz felvenni a versenyt. Megpróbáljuk személyes ráhatás útján elérni, hogy a magyar szavazóközönség elmenjen, ne szabotálja ezt a szavazást. Mi nem egy, két vagy három pártot ajánlunk, hanem valamennyi nemzeti elkötelezettségű pártot vagy mozgalmat. Olyanokat, amelyek már benn vannak a politikai életben – és olyanokat, amelyek csak ezután alakulnak. A lényeg az, hogy a választópolgár vegyen részt a választáson, és szavazzon valamelyikre. A pártoknak meg legyen annyi eszük, hogy tudjanak közös nevezőre jutni, és ne rontsák el egymással a dolgukat.

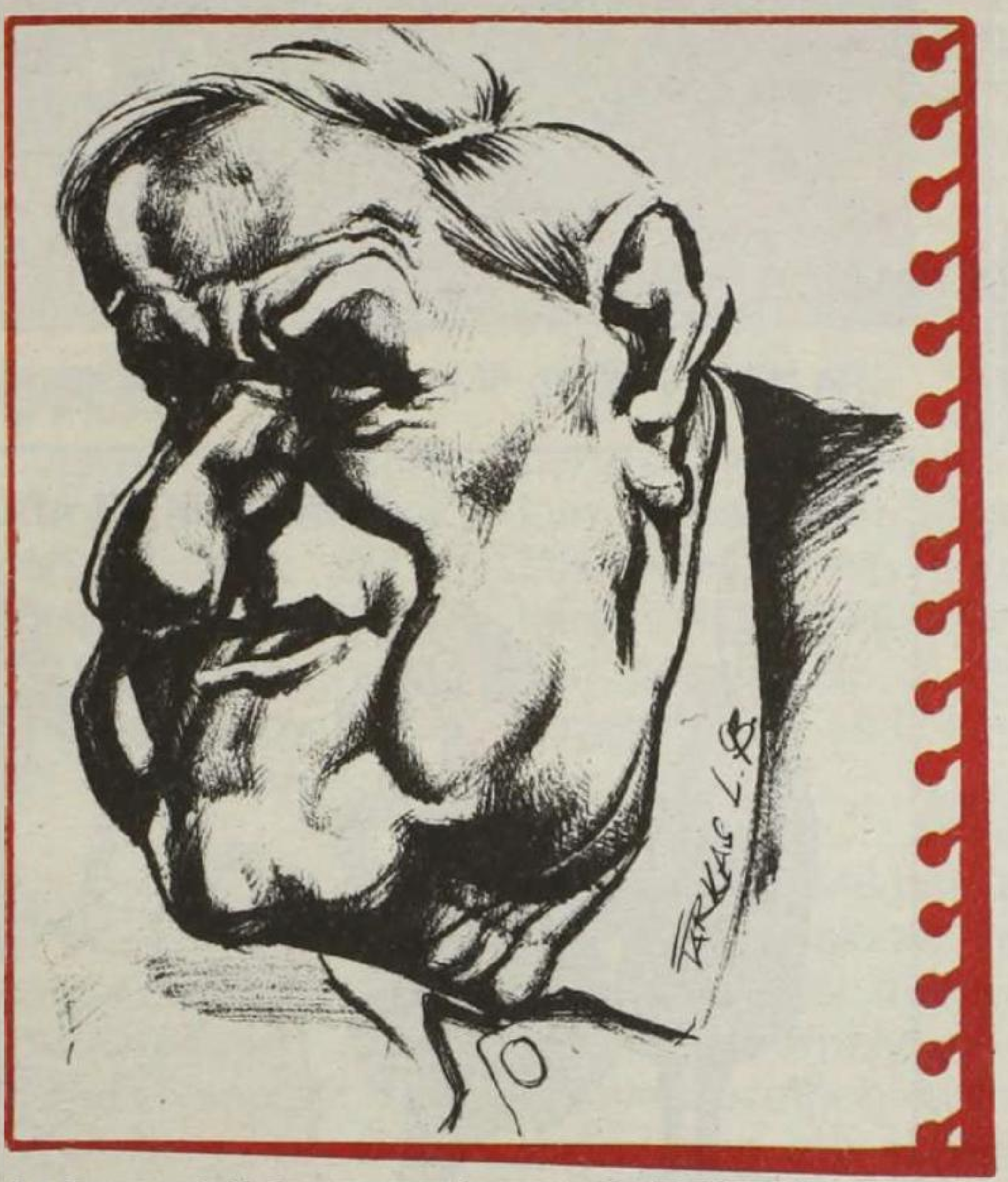

– Az elmúlt 50 év csaknem felét ön Amerikában töltötte. Tapasztalatai szerint hol könnyebb magyarnak lenni: New Yorkban vagy Budapesten?

– Mindenképp itthon. Persze kinn sem volt semmi bajom. Tizenkilenc évig voltam kinn, csak magyar nyelvű könyvekkel, magyar írók, művészek, tudósok előadókörútjainak megszervezésével foglalkoztam. Soha egyetlen hatósági ember nem kérdezte meg tőlem, mit akarok ezekkel a magyar könyvekkel. Fütyültek rá. Csak az érdekelte őket, hogy befizessem az adót. Eleinte a magyar emigrációval voltak problémáim. A jobboldal azzal gyanúsított – még a lapok hasábjain is –, hogy engem Kádár küldött ki, a magyar emigráció befolyásolására. Még azt is állították, hogy ötvenezer dollárt adott nekem erre a célra... Feleségem fel is tette a kérdést, hogy ugyan melyik bankban vehetnénk fel ezt a szép összeget, mert bizony nagyon jól jönne... Az igazság az, hogy fejenként öt dollárral érkeztünk Amerikába. És hosszadalmas herce-hurca után.

– Hogyan sikerült?

– Először '66 végén engedtek ki minket látogatóba két nagyobbik fiunkhoz, akik '56-ban mentek ki. Már akkor azzal a hátsó gondolattal indultunk, hogy körülnézünk az ottani magyar világban, miképp találhatnánk magunknak helyet ott a magyar sajtóban, könyvterjesztésben, könyvkiadásban. Terveztük, hogy a Kultúra Külkereskedelmi Vállalattal kötünk egy szerződést a hazai könyvek terjesztésére, az emigrációs magyar irodalmat pedig összeszedjük, ahogy tudjuk. Ki is néztünk magunknak egy magyar könyvesboltot New Yorkban – nem azt, amelyet végül sikerült megvennem –, amit a tulajdonosa nagyon olcsón ideadott volna, de csak ha fél éven belül átvesszük... Kész boltba, magyar könyvüzletbe ülhettünk volna be. Csak hát a fél évből három év lett...

– Mivel telt ez az idő?

– Még kintről elküldtem egy javaslatot a Kultúra Külkereskedelmi Vállalatnak, a Magyarok Világszövetségének, no meg Aczél Györgynek, mivel tudtam, ez nélküle nem megy. Mikor hazajöttem, Veres Péternek és Darvasnak is odaadtam a tervet, hogy beszéljenek ők maguk Aczéllal. Mindegyiknek azt mondta. „Jó javaslat, foglalkozunk vele." Ez a foglalkozás három évig tartott... Eközben sem a Kultúra, sem a Világszövetség nem segített semmit, még annyit sem, hogy nyilatkoztak volna, nekik érdekük, hogy egy magyar szakemberrel gazdagodjon a kinti könyvterjesztés. Nem, mondták, nekik van megfelelő terjesztői hálózatuk, nincs szükségük új partnerra. Nyilván kaptak fentről „felvilágosítást". Az akkori főnökség nem kívánt segíteni. Nem ment. A rendőrségre is hiába jártunk, háromszor is elutasították az útlevélkérelmünket. Csak 1970 tavaszán, amikor az első anyanyelvi konferenciát szervezte a Művelődési Minisztérium, tört meg a jég. Molnár János államtitkár – Szalai Béla közbenjárására – egy hét alatt kiadatta az útlevelem. Akkor kerültünk ki, '70 őszén.

– Amerikában csak a magyar jobboldal gáncsolta?

– Nem. A baloldal is. Nekik túl „népi" voltam... 4-5 év kellett ahhoz, hogy megbékéljenek. Aztán volt olyan is, akinek nem tetszett, hogy azt mondtam, Pest nélkül a hazai, az erdélyi és a többi könyvkiadás nélkül nincs magyar irodalom. Erre azt mondták: amire rá van nyomva, hogy Pest, az kommunista. Márpedig 1956 után ezt állítani igazán marhaság... De néhány év alatt rájöttek, nem „hittéríteni" akarom őket, hanem jobban és teljesebben ellátni irodalommal.

– Szárszó negyvenedik évfordulójára, 1983-ban tehát már New Yorkból látogatott haza?

– Csak terveztem. Nagyjából minden évben hazalátogattunk, '83-ban is készülődtünk. Fekete Gyulával, aki akkor már az Írószövetség alelnöke volt, egyhetes szárszói táborban gondolkodtunk. Pozsgay Imre is – akkor a Népfront főtitkáraként – biztatott. Úgy tűnt, Aczél is rábólintott. Aztán három hónap múlva az egy hetet három napra szűkítették, aztán egy napra... végül magához kéretett a New York-i magyar főkonzul, hogy kapott Pestről, a Külügyből egy táviratot... Ebben „megkértek", ne utazzam haza, mert a Duray-könyv kiadásával, abban Csoóri előszavával „megsértettem a Magyar Népköztársaság szövetségi és külügyi érdekeit..."

– Most viszont már itt van önnek Amerika... Ezt úgy értem, hogy legjobb tudomásom szerint ott, ha egy könyvet ezer példányban sikerült piacra dobnia, már sikernek számított...

– Ha neves írókat is adtunk ki, kétezer példány négy-öt év alatt fogyott el.

– Itthon most nem ez a helyzet?

– Hát körülbelül... Vagy 600 elbűvölő könyvesbolt volt Pesten. Ennek ma a fele nincs meg, és az sem működik, mert a központi nagy terjesztővállalatok tönkrementek, három évig tartott, amíg elrendezték. Tavaly megalakultak az újak, egy részük már megint csődben van. Nincs vásárlás, a tavalyi számlákat nem kaptuk meg, vagy nehezen, kis részletekben, kamat nélkül természetesen. Csak örülünk, ha csurran-csöppen. És a többi kiadók is így vannak.

– Ön ennek ellenére tele van optimizmussal, vitalitással.

– Ez természetes. Nem is tudom, hányszor kezdtem újra, a nulláról az életemet. És mindig talpra álltam. Miért ne sikerülhetne ez egy országnak is?

A PÉNZ A LEGKEVESEBB

NAGYLÁBON ÉLŐK ADÓJA

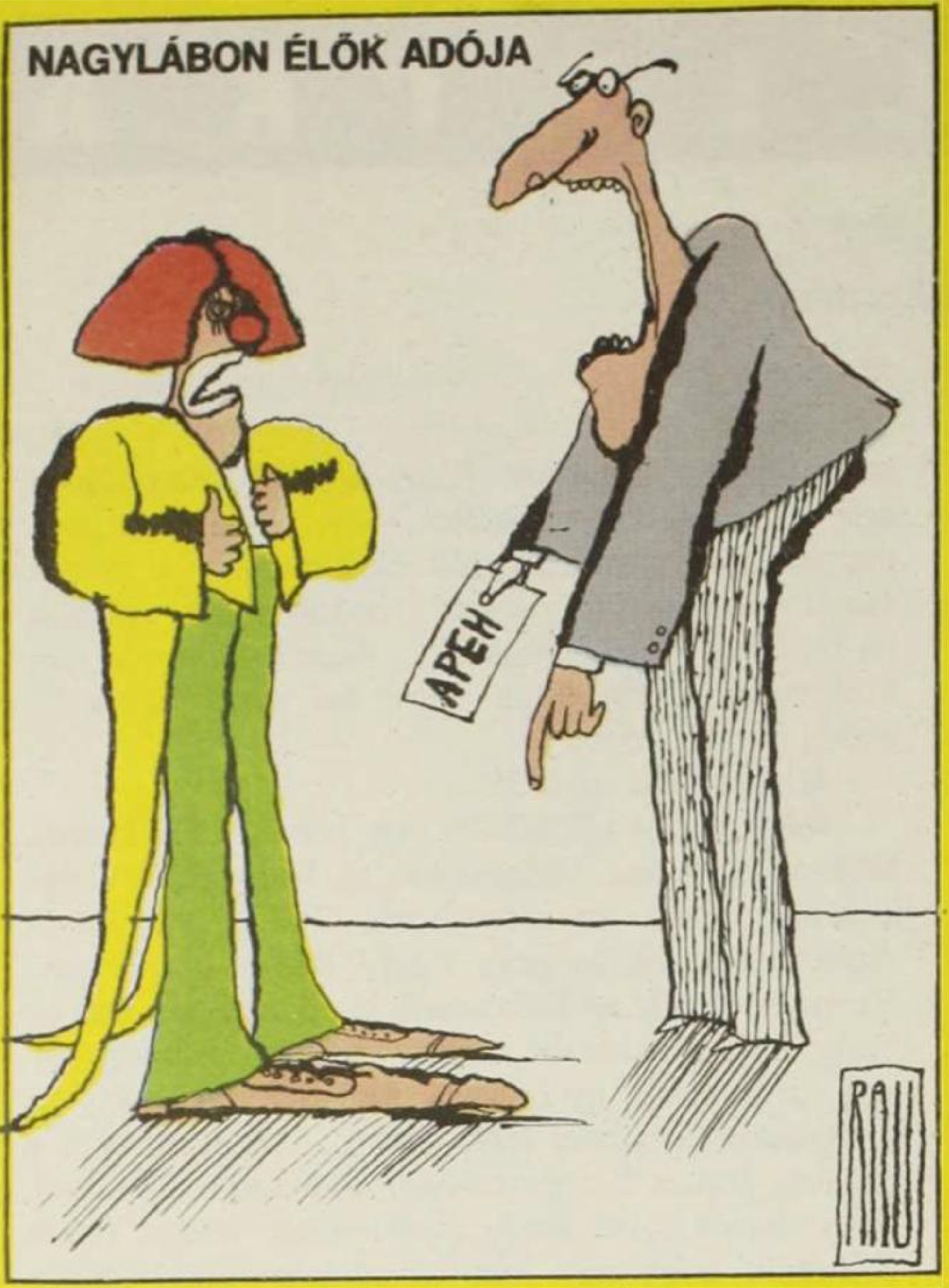

GYORSÍTOTT ELJÁRÁS

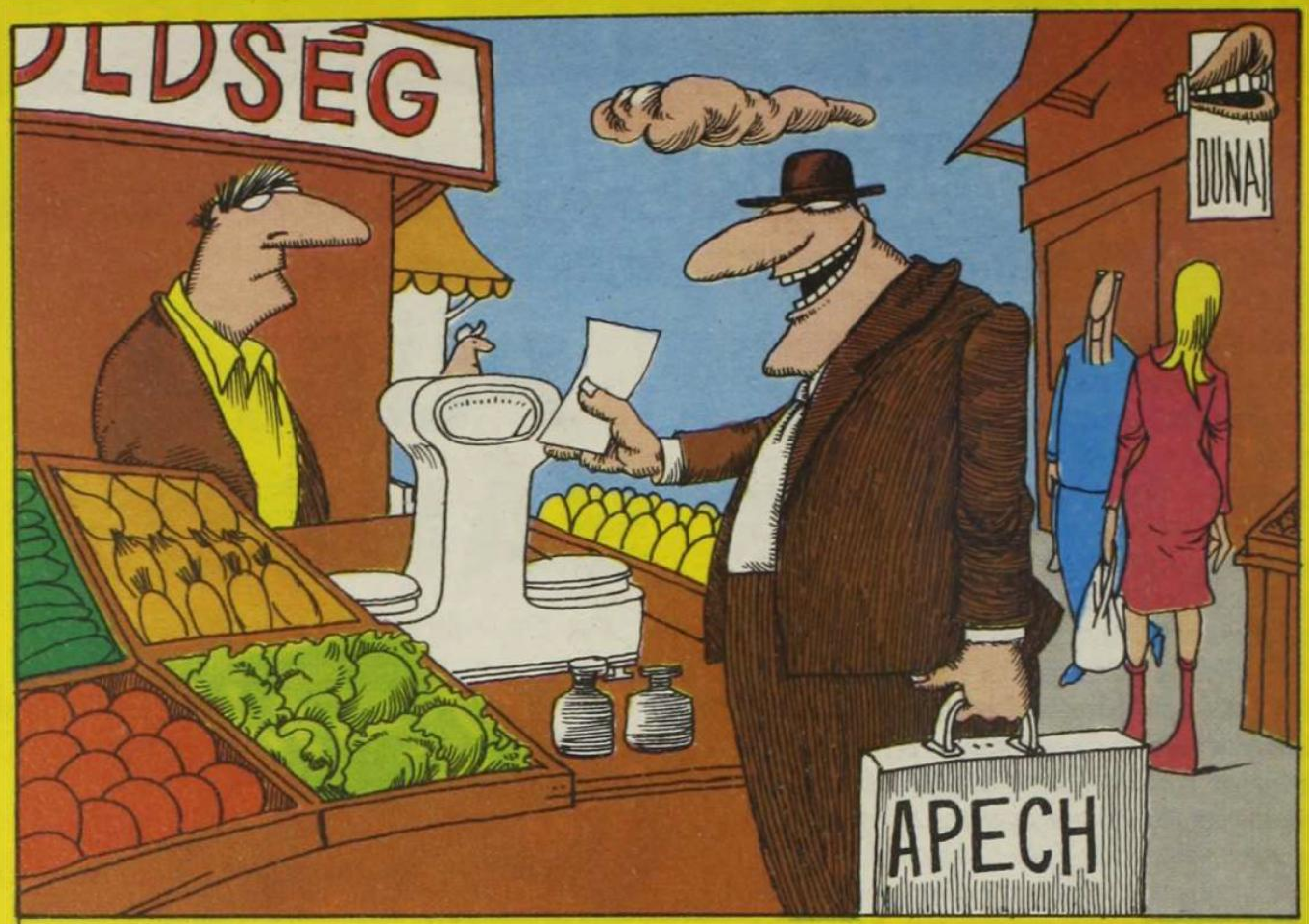
LDSÉG
DUNAI
APECH

– Ha nincs számla, itt egy ötvenezres büntető csekk!

SOK HÚST EVŐK ADÓJA

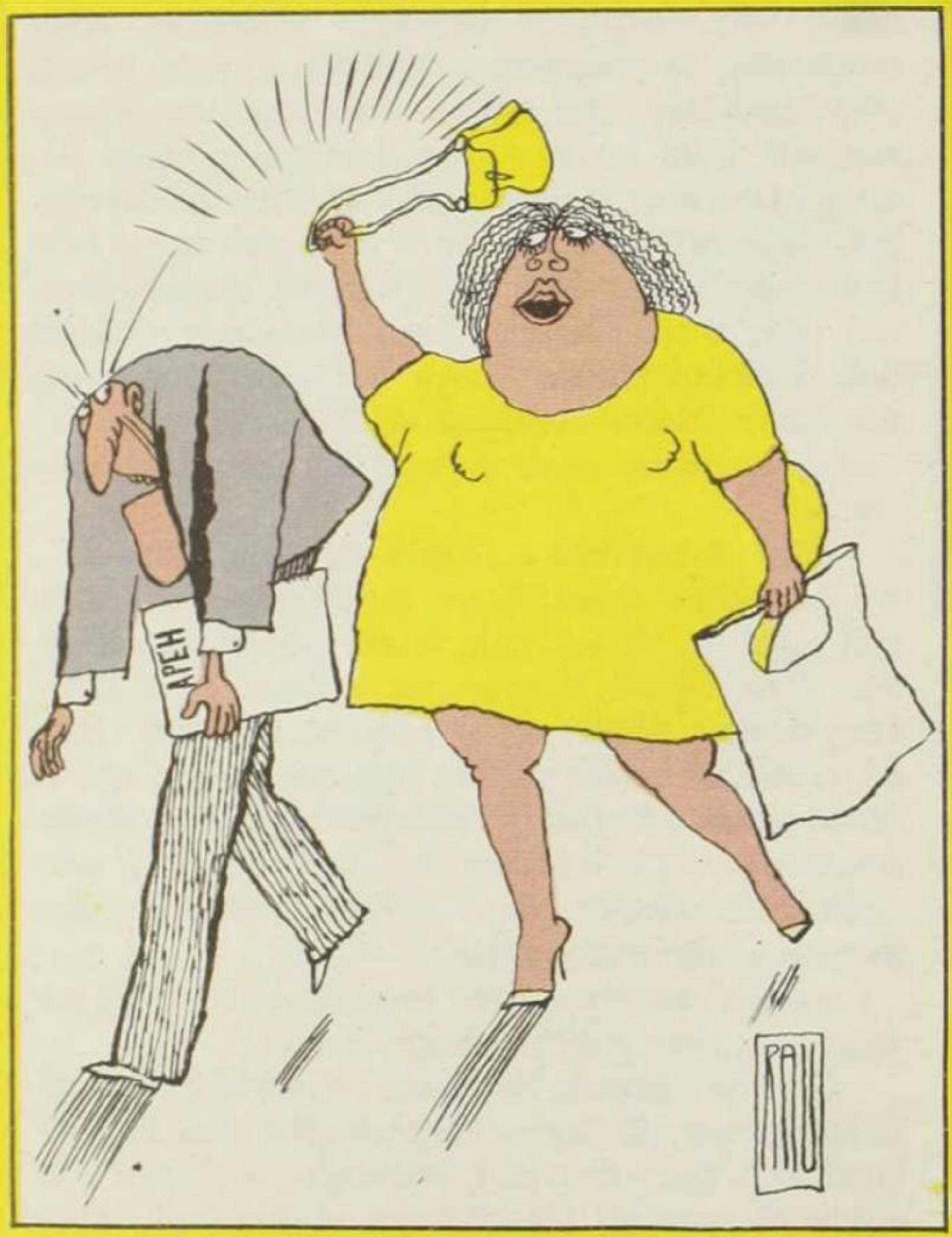

ADÓZZUNK AZ ADÓ UTÁN IS

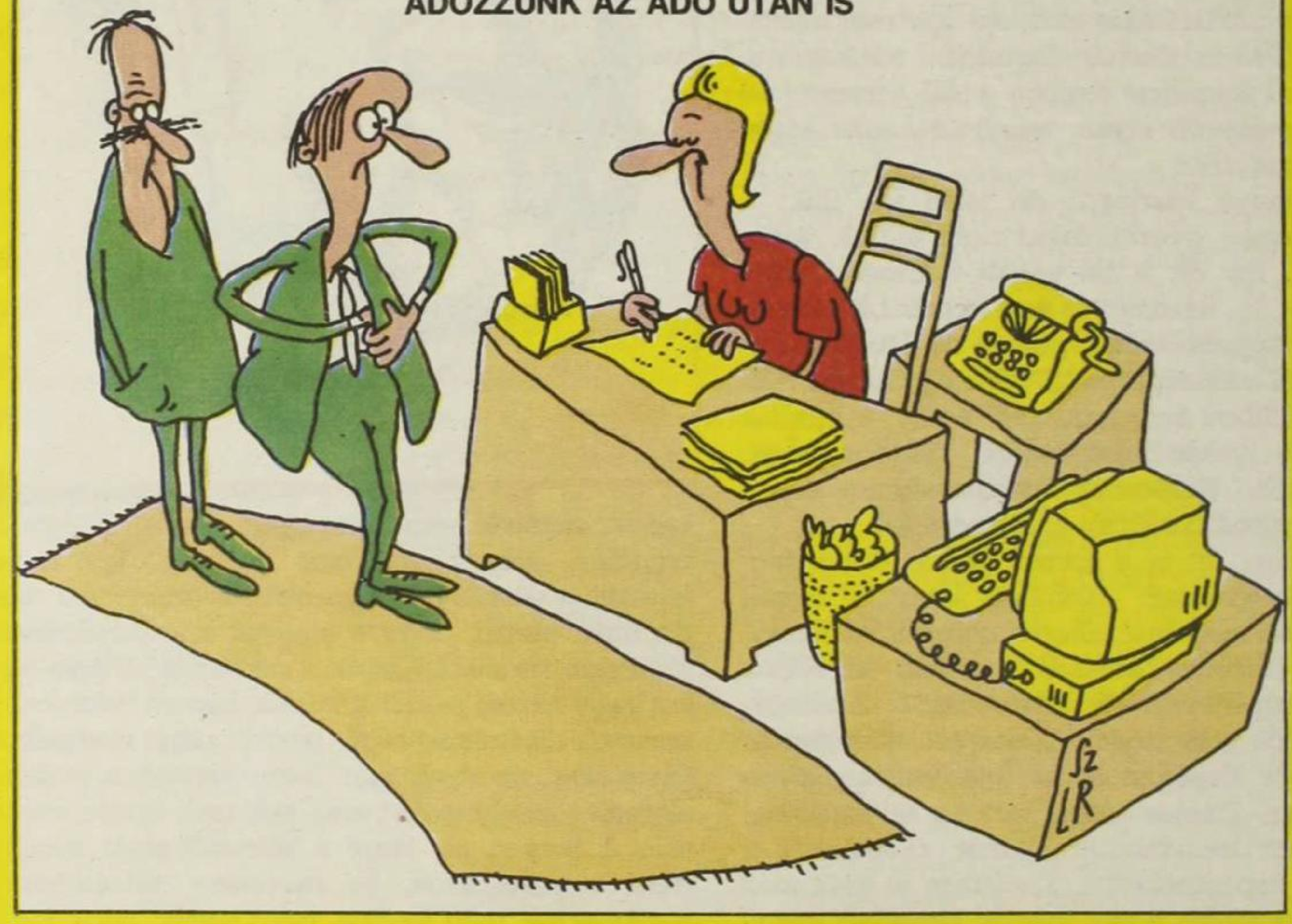

– Ön tavaly 84 600 forint adót fizetett, ennek alapján fizessen be 12 850 forint adózás utáni adót!

PRIVATIZÁCIÓ

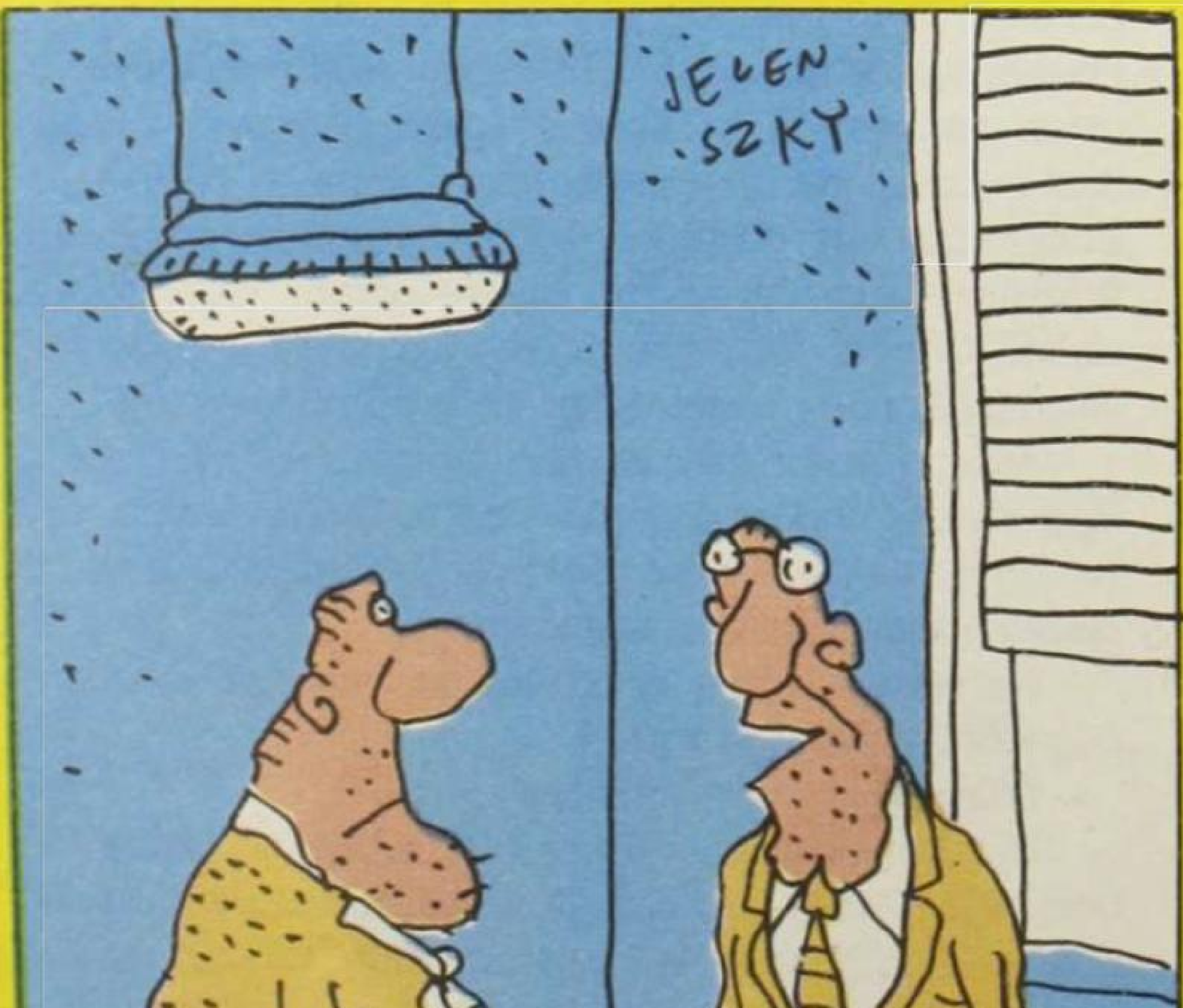

– Úgy gondoltam, becsületesebb dolog, ha kirúgom magukat, mint ha eladom.

AZ OLAJMAFFIA TÜNDÖKLÉSE ÉS BUKÁSA

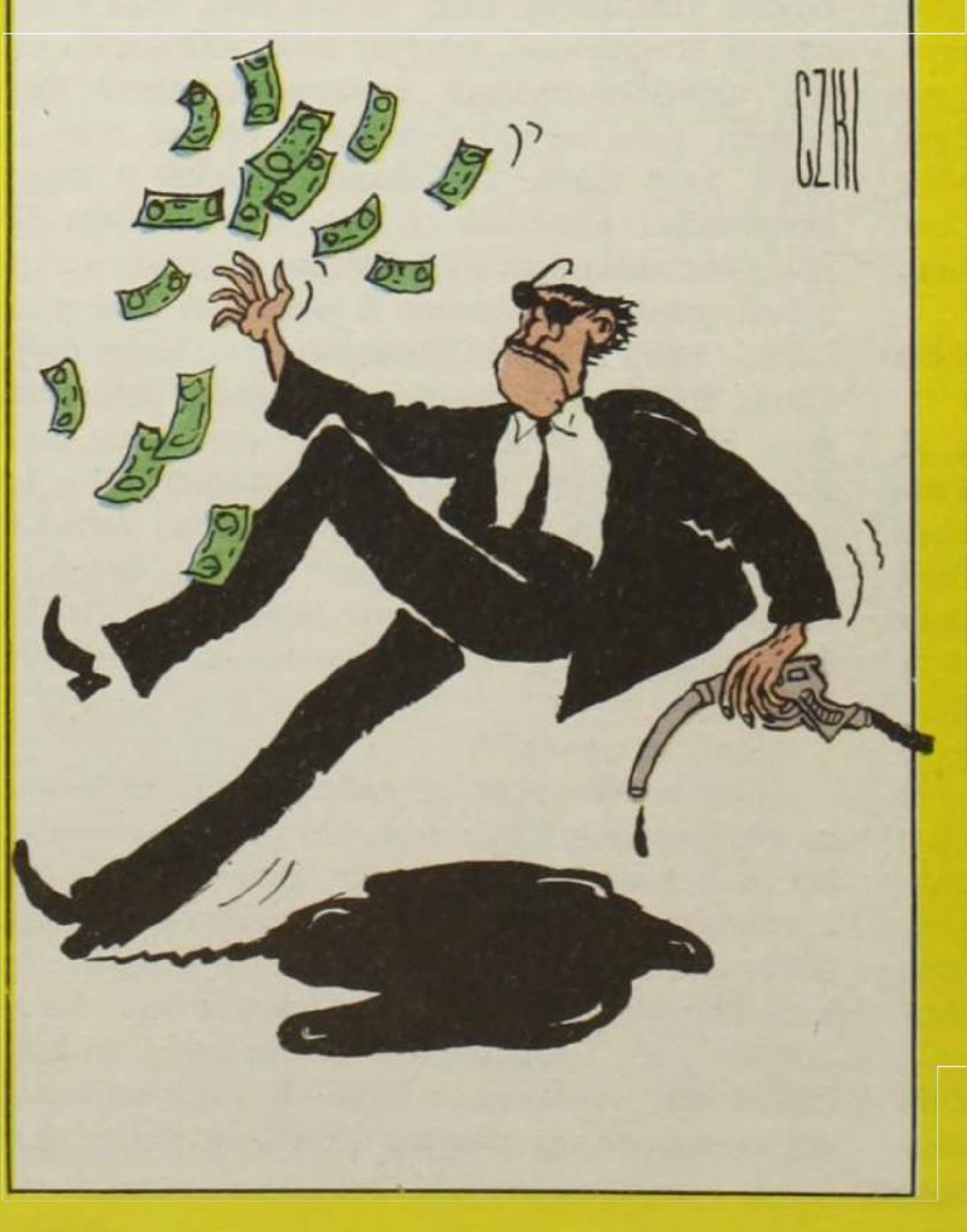

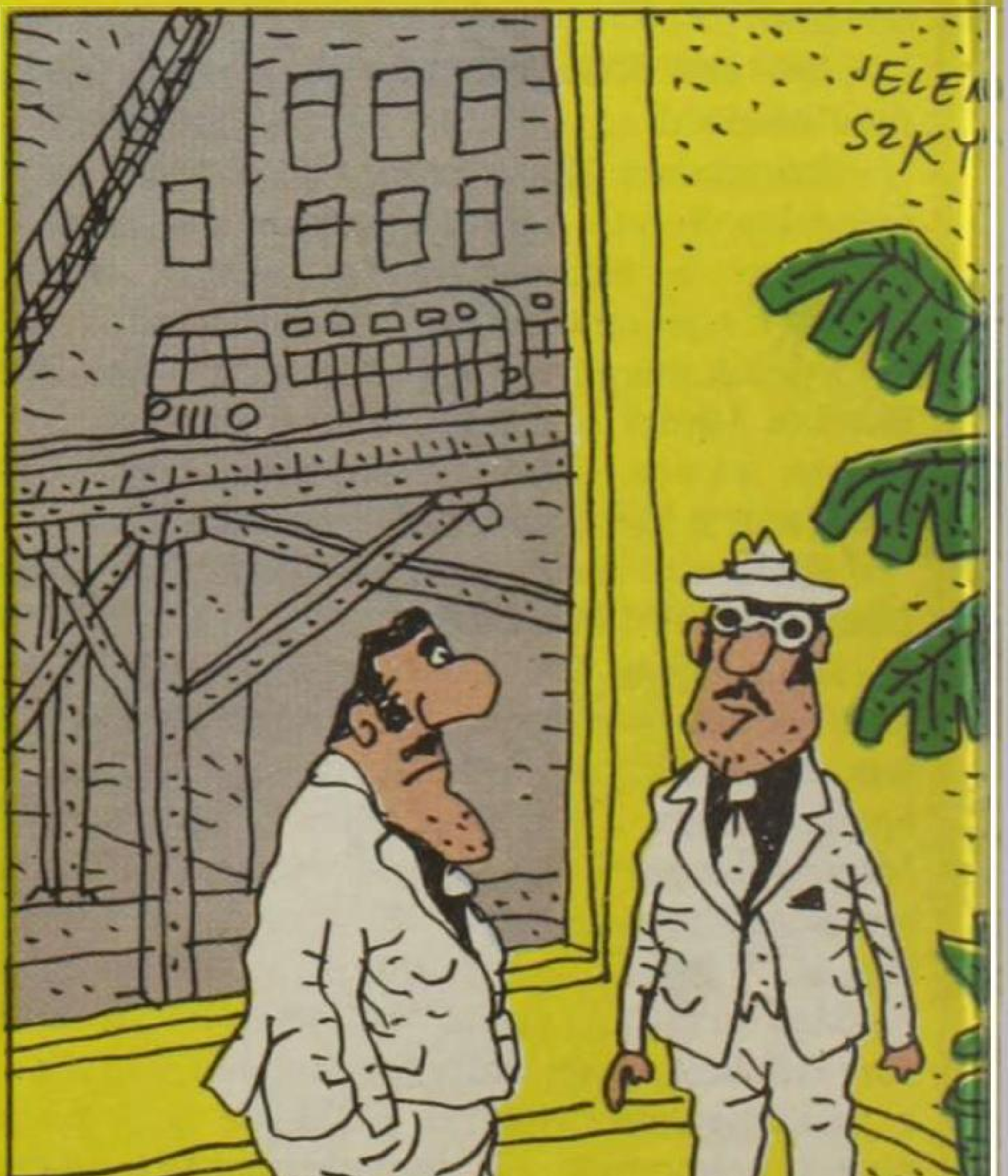

– Fel kell készülnünk, Billy, amióta számla kell adni nekik otthon, a magyar zöldségmaffi szemet vetett Chicagóra.

KARINTHY FRIGYES:

A MAGYAR PÉNZHIÁNY OKNYOMOZÓ TÖRTÉNETE

Akadémiai értekezés

ÓKOR

Már a régi magyarok sem ismerték a pénzt, amint azt Lamaitre, a kitűnő hisztorikus „Histoire de la Nimolisme hongroise” című alapvető munkájában részletesen kifejti. Filologice tárgyalva az esetet, kiderül, hogy a magyar „pénz” szó a régi „nincs”, „néncs”, „néndz”, „véndz”, „féndz”, „pénz”. A szó gyökét a kitűnő filológus hosszas keresés után találta meg; magát a pénzt azonban ő se találta meg.

FEJEDELMEK KORA

A magyar fejedelmek hosszú ideig nyomorogtak, míg végre Szent István kapott egy koronát. Ezért az egy koronáért sok viszálykodások folytak. Második Endre volt az első, aki a magyar pénzügy fellendítését célozva, vakmerőbb spekulációba kezdett: ama kérdésre, hogy mit akar inkább, kardot vagy koronát, a kardot választotta, abban a reményben, hogy hátha sikerül valahol eladnia két koronáért. Sajnos, ezt a vállalkozását nem koronázta siker.

TATÁRJÁRÁS

1244-ben a tatárok bejárták egész Magyarországot, de a pénzt nem tudták megtalálni ők se, erre hazamentek. A tatároknak szép, egyenes járásuk van, rövideket léptek, láb kifelé.

MOHÁCSI VÉSZ

A mohácsi vész alkalmából, mikor Második Lajos belefulladt a magas árfolyamba, azért az egy koronáért megint nagy perpatvarok voltak. Végre Szapolyay és Ferdinánd között osztották fel a koronát – mintegyik kapott huszonöt krajcárt.

TÖRÖK HÓDOLTSÁG

Ezek után Magyarország 150, koronaértékben 300 évig a törökök kezében volt. Ezáltal a törökök nem tudták használni a kezüket, mire néhány balkán állam hátulról megrántotta őket, mire a törökök hirtelen eleresztették Magyarországot. Ekkor vált aktuálissá Budavár bevétele, mely így sokáig foglalkoztatta a magyar kereskedelemügyet. Savoyai Eugént bízták meg az ügy békés elintézésével, ugyanis némi remény mutatkozott arra, hogy a magyar pénzügy kicsit fellendüljön. Kiderült azonban, hogy Budavárnak nagyon kevés a bevétele a kiadásokhoz képest, dacára az elsőrendű attrakcióknak. Ez se segített.

BÉKÉS FEJLŐDÉS

Az ezután következő kormányok mindent megtettek a magyar pénzhiány fellendítésére és istápolására. A magyar pénzhiány örvendetesen izmosodott, és nemsokára a társadalom legszétágazóbb rétegeibe is beszivárgott. Montecuccoli tábornok érdeme, hogy feltalálta a magyar pénzkérdést. Pénzkérdés alatt értendő ez a kérdés: „Miért nincs Magyarországban pénz?” Ez a kérdés nagy érdeme a politikusoknak; a pénzfeleletet, sajnos, eddig még nem sikerült feltalálni.

FORRADALOM

Bécsben 1848-ban egy napon elterjedt az a hír, hogy láttak egy embert, akinek pénze volt. A diadalmasan fejlődő pénzhiány kérdését mélyen sértette ez a feltevés. Ekkor jött az a nagy harc, amelynek eredménye lőn az a határozmány, hogy Magyarországon nincs úr, nincs jobbágy, és hogy mindenki tartsa meg azt a pénzt, ami nála van. Ekkor végre kiderült, hogy senkinél sincs.

PAPÍRPÉNZ

Miután így nyilvánvalóvá lett, hogy a pénzről szóló hír évezredes legenda volt csak, a pénzforgalom, mint olyan, lassanként átment a köztudatba, és most csak papíron, versekben fordul elő. A költészet eme kultuszának az állam is hódol, „papírpénz” címen költeményeket nyomat és osztat szét. E kis ábrándos versek arról szólnak, hogy ha valaki az államnak bemutat egy ilyen kis versikét, Álomországban kap érte egy picinyke aranykát. Ezt az állam megígéri. Már pedig az állam megtartja, amit ígér. Ha pénzt ígér, azt is megtartja.

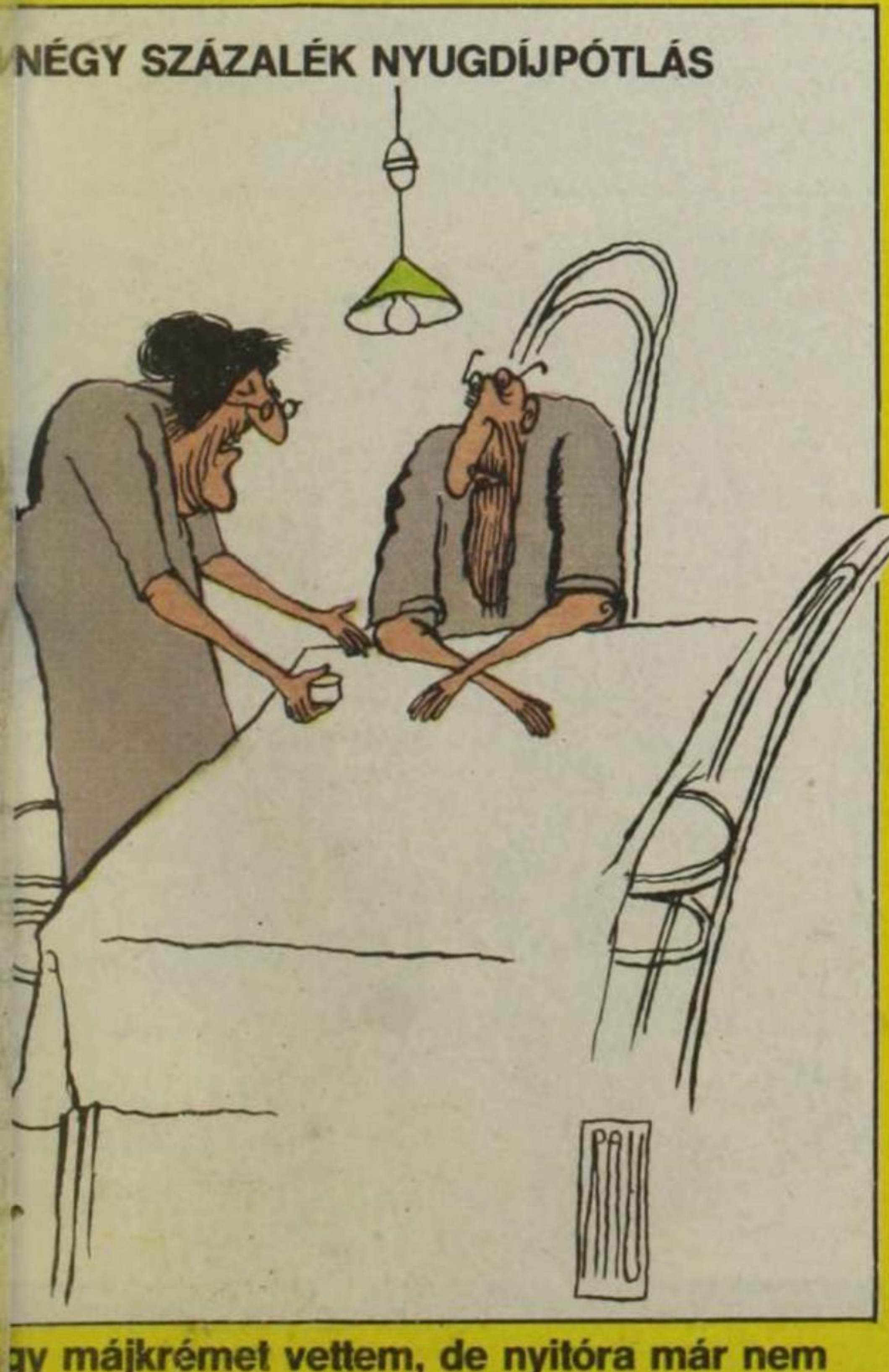

NÉGY SZÁZALÉK NYUGDÍJPÓTLÁS

gy májkrémet vettem, de nyitóra már nem

l.

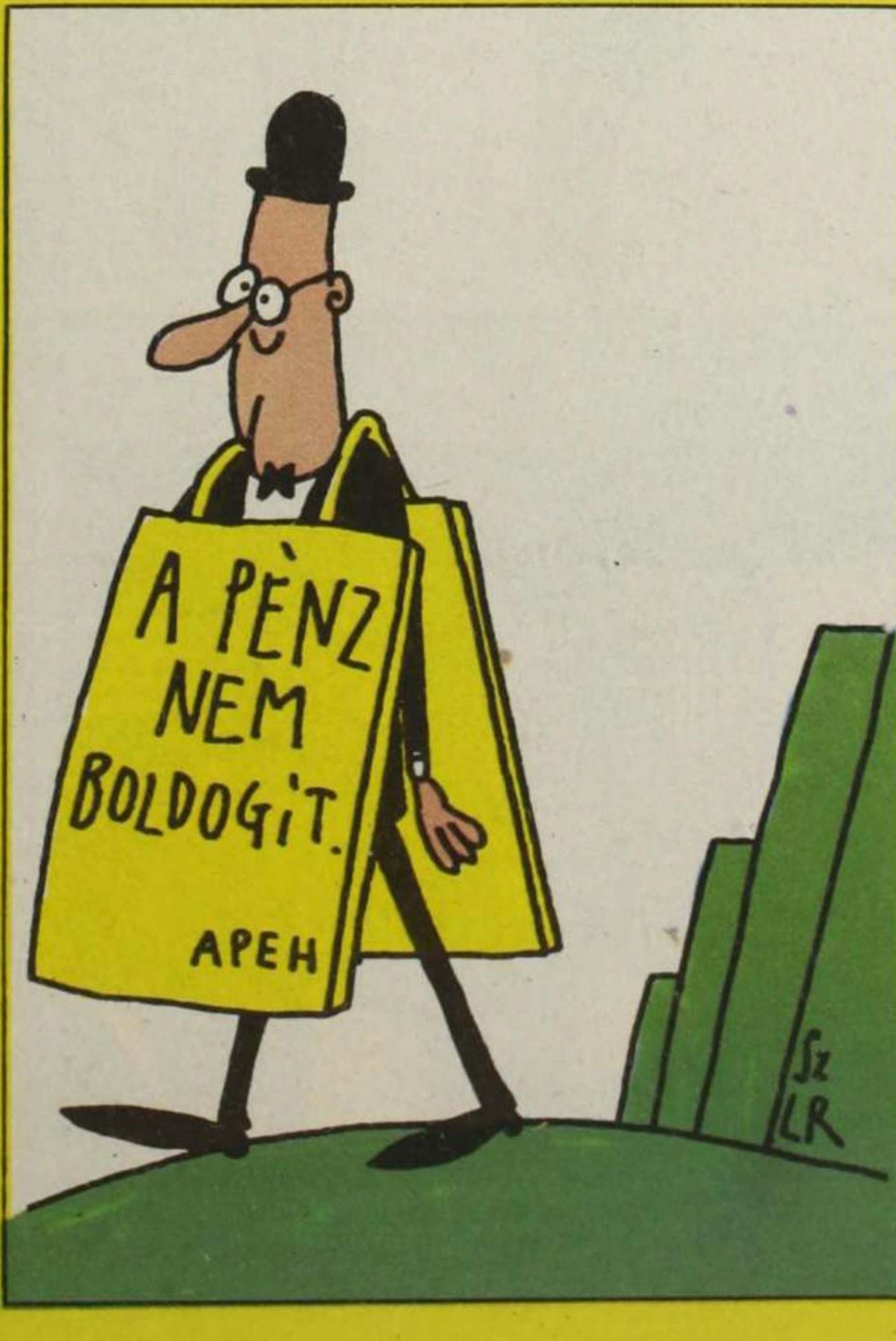

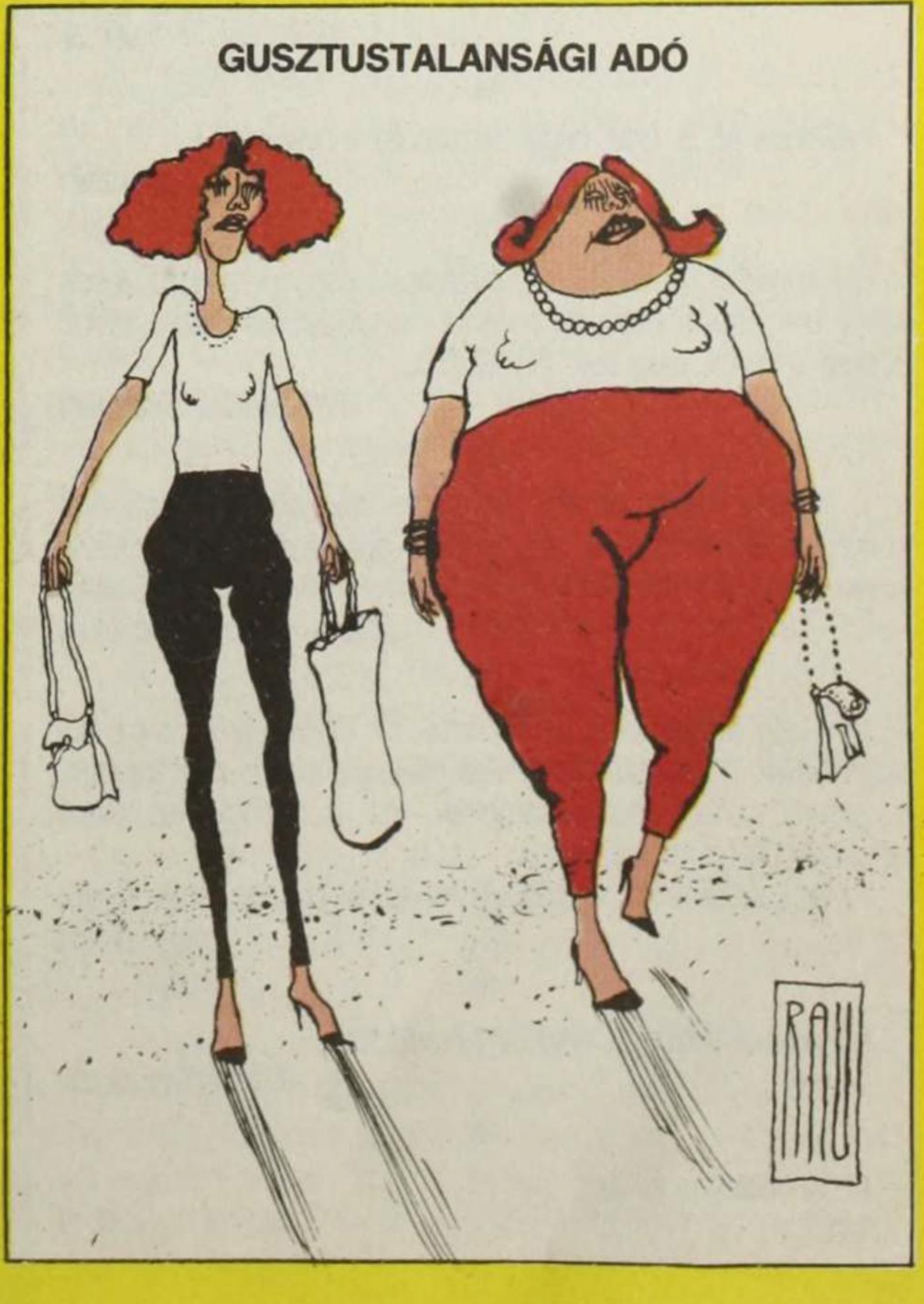

GUSZTUSTALANSÁGI ADÓ

ZSILA ÁKOS:

VÁSÁRLÓK KÖNYVE

Az ABC árukészlete nagyszerű, az eladók kedvesek és udvariasak. Örömmel járunk ide mindennap vásárolni.

A Misznyai-család

*

Romlott túrót vásároltam.

M. S.

*

Felkérem az illetékeseket, ha van rá lehetőség a hentesrészlegbe egy negyvenkilós, nyiszlet szemüveges embert állítsanak be, a mostani drabális mamut helyett, hogy lehessen a mócsingos húst reklamálni.

Szilassy Kálmánné, nyugdíjas

*

A bolt dolgozói a zsemletartóban mindig bennhagyják az előző napi száraz süteményt, és erre öntik az újat. Így ha frisset akarunk venni, magasra fel kell nyújtózni. Ezt a tevékenységet az eladók „mi van papa, be akar mászni?”-féle megjegyzései, nevetgélése, és ha sikerül egy zsemlét levenni, hangos fütyülése kíséri.

Nem kellene ezeket a dolgozókat elbocsátani?

egy vásárló

*

A bolt dolgozóival elégedett vagyok.

Misznyai Péter

*

Máma zöld színű sajtot kaptam. 1993. augusztus 7.

M. S.

*

Megfigyeltem, hogy a vásárlók mozdulatait mindig 2-3 alkalmazott figyeli, ugyanakkor a kenyérrészlegben soha nincs senki. A múltkor öt percig szemeztem egy ilyennel. Tisztára mint az ötvenes években!

B. Géza

*

Csak 40 perc után szabadultam a pénztár előtt álló sorból.

Houdini

*

Götz! Nachmittag werde ich im Kaffeehaus sein.

Berta

*

Emberek! Tud valaki latinul?

*

Itt látható az ország legöregebb párizsija.

*

Kéne értesíteni a Rózsa Gyurit!

M. S.

*

Felkérjük M. S. urat, hogy hanyagolja a boltunkat!

A boltvezető

*

Gumióvszert vásárolva a pénztárosnő gúnyos megjegyzéseit kellett elviselnem, végül 40 forinttal meg akart károsítani. Mikor kértem a pénzt, még neki állt feljebb.

Tóth Sándor, Budapest

*

A kedves vevő részeg állapotban érkezett, férfiasságával kérkedett és ajánlatokat tett. Külseje ápolatlan, s valószínűleg kommunista múlttal rendelkezik. Minden amit leírt hazugság.

Misznyai Ilona, pénztáros

*

Két évig jártam ebbe a közértbe. Öt deka felvágotthoz két véget adtak, a félbeszelt kenyérből mindig a kisebb felet kaptam, a paradicsomhoz hozzászámolták azt is, ahogy az eladó rátehénkedett a mérlegre.

Kész. Ezután a két megállóval távolabbi ABC-be járok. Ágyő!

egy vásárló

*

Mindennel felettébb elégedettek vagyunk.

A Misznyai-család

*

Itt járt Mátyás király.

M. S.

HUMOR ÉS POLITIKA

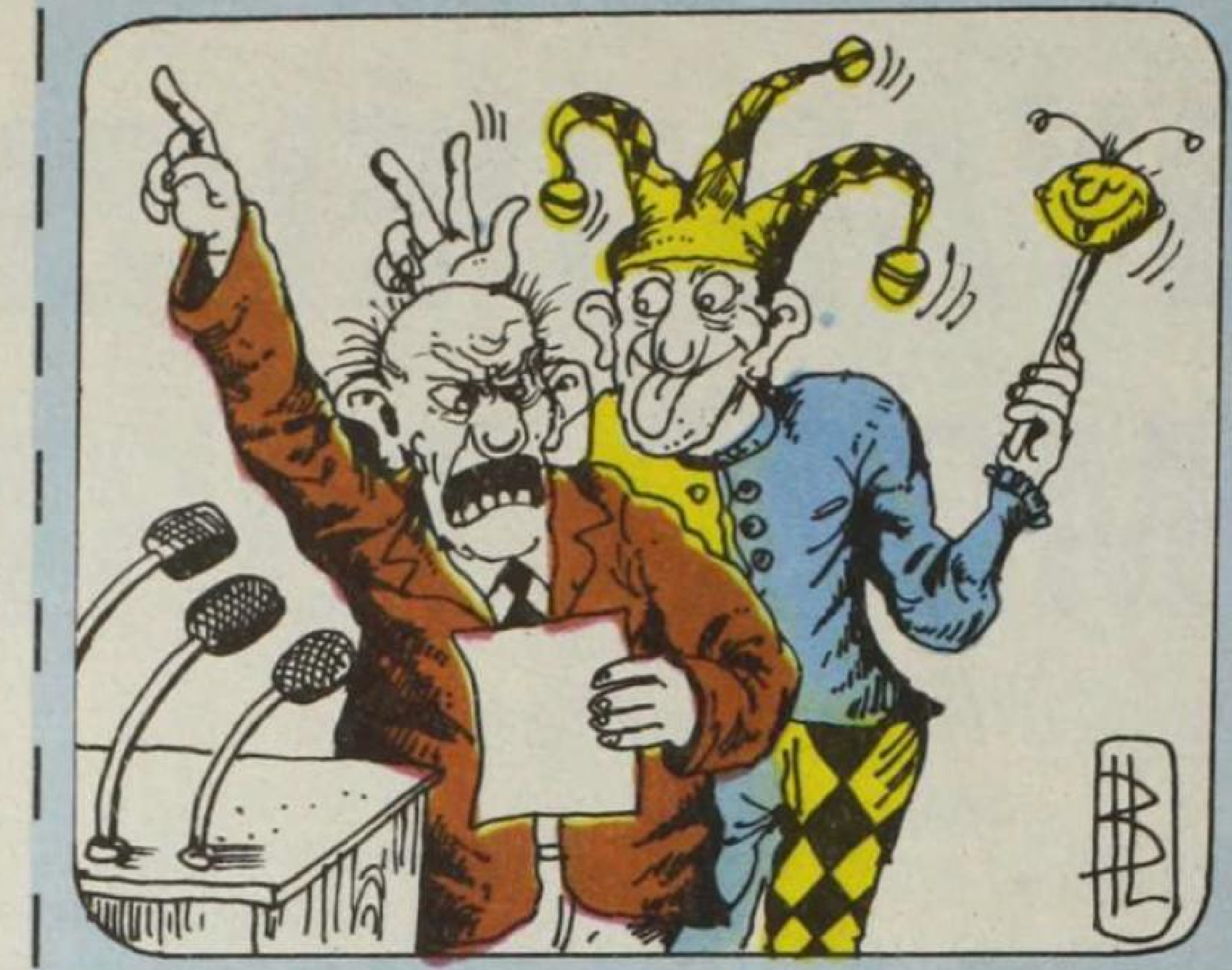

PRIVATIZÁCIÓ

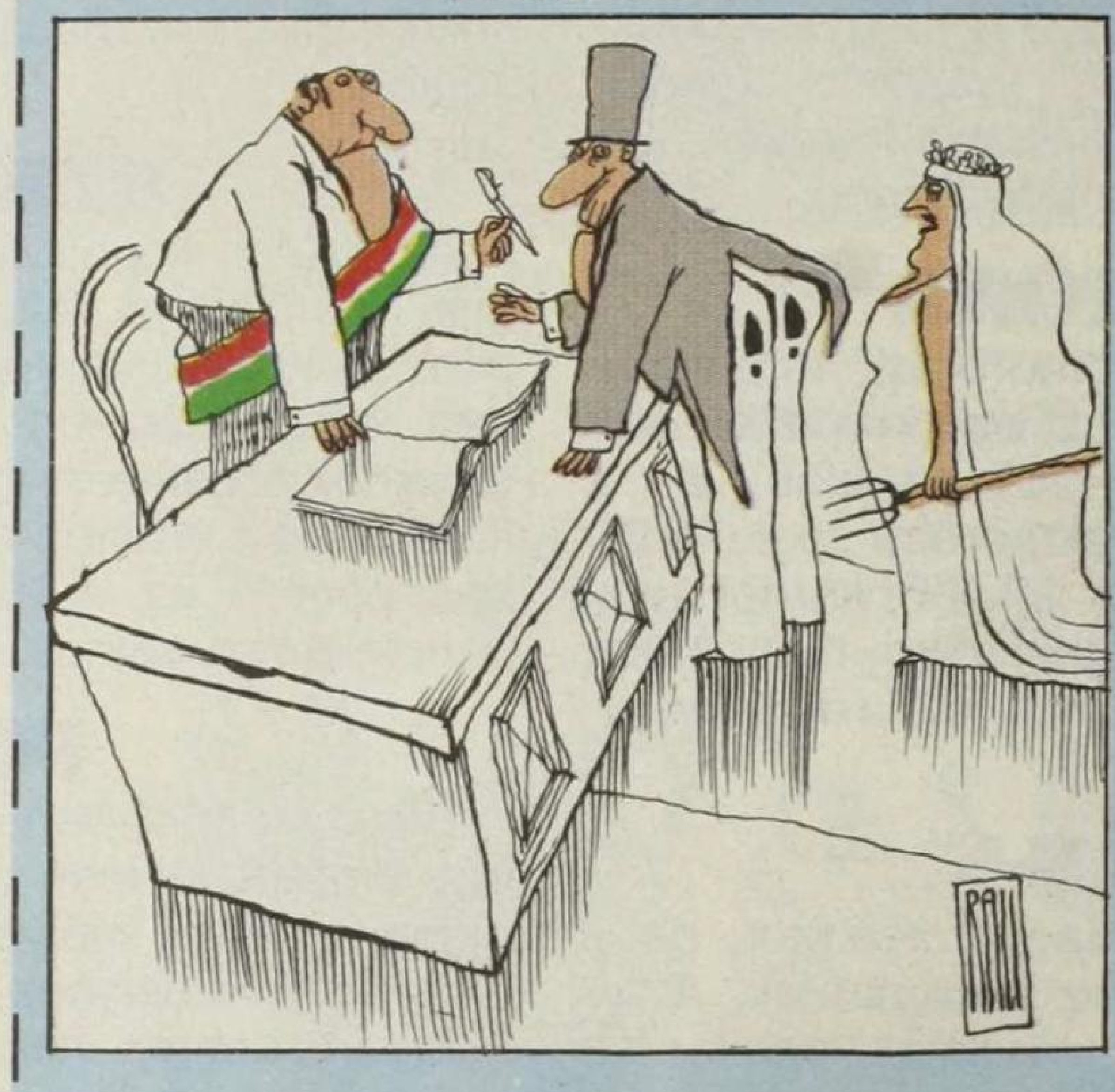

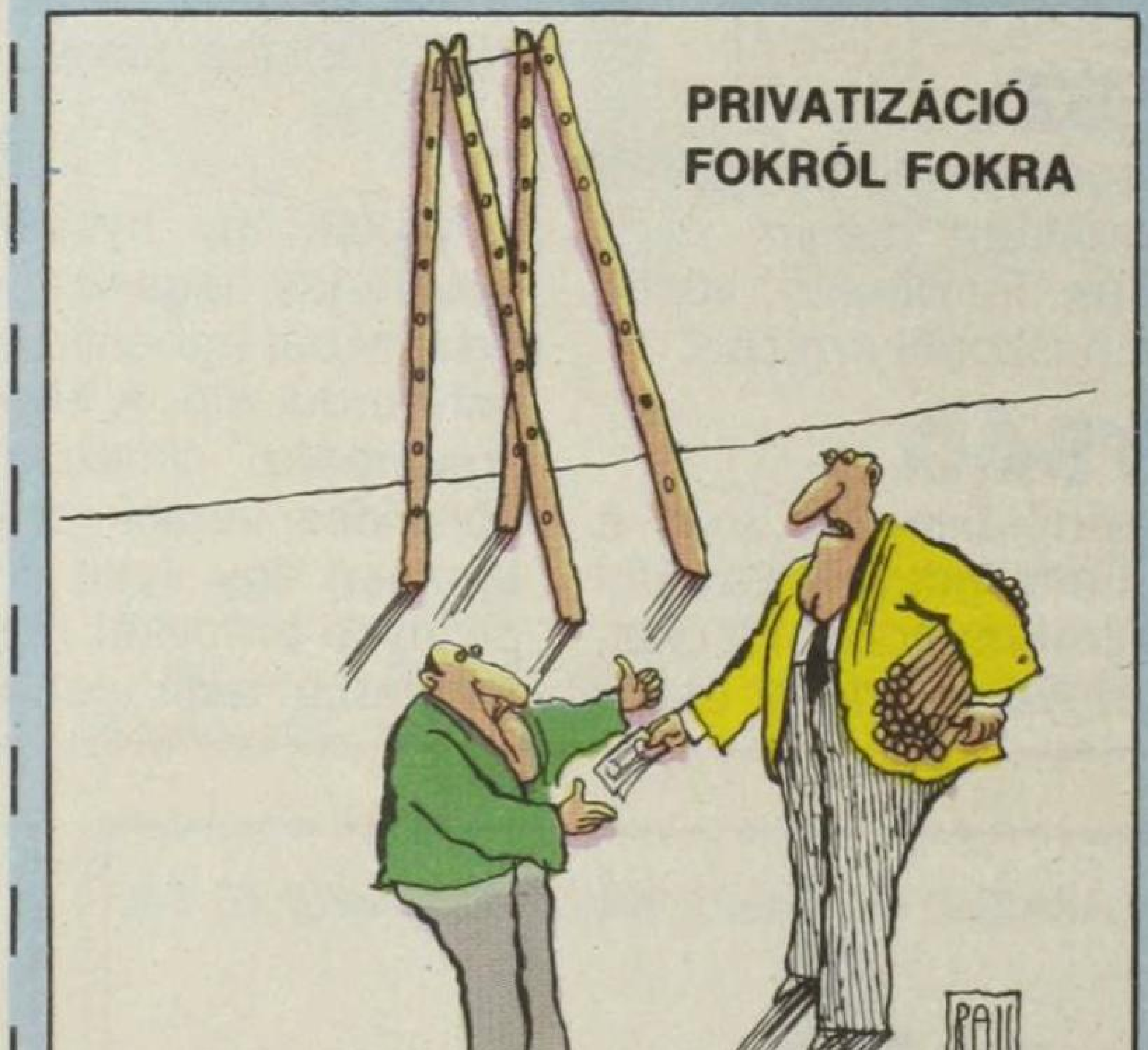

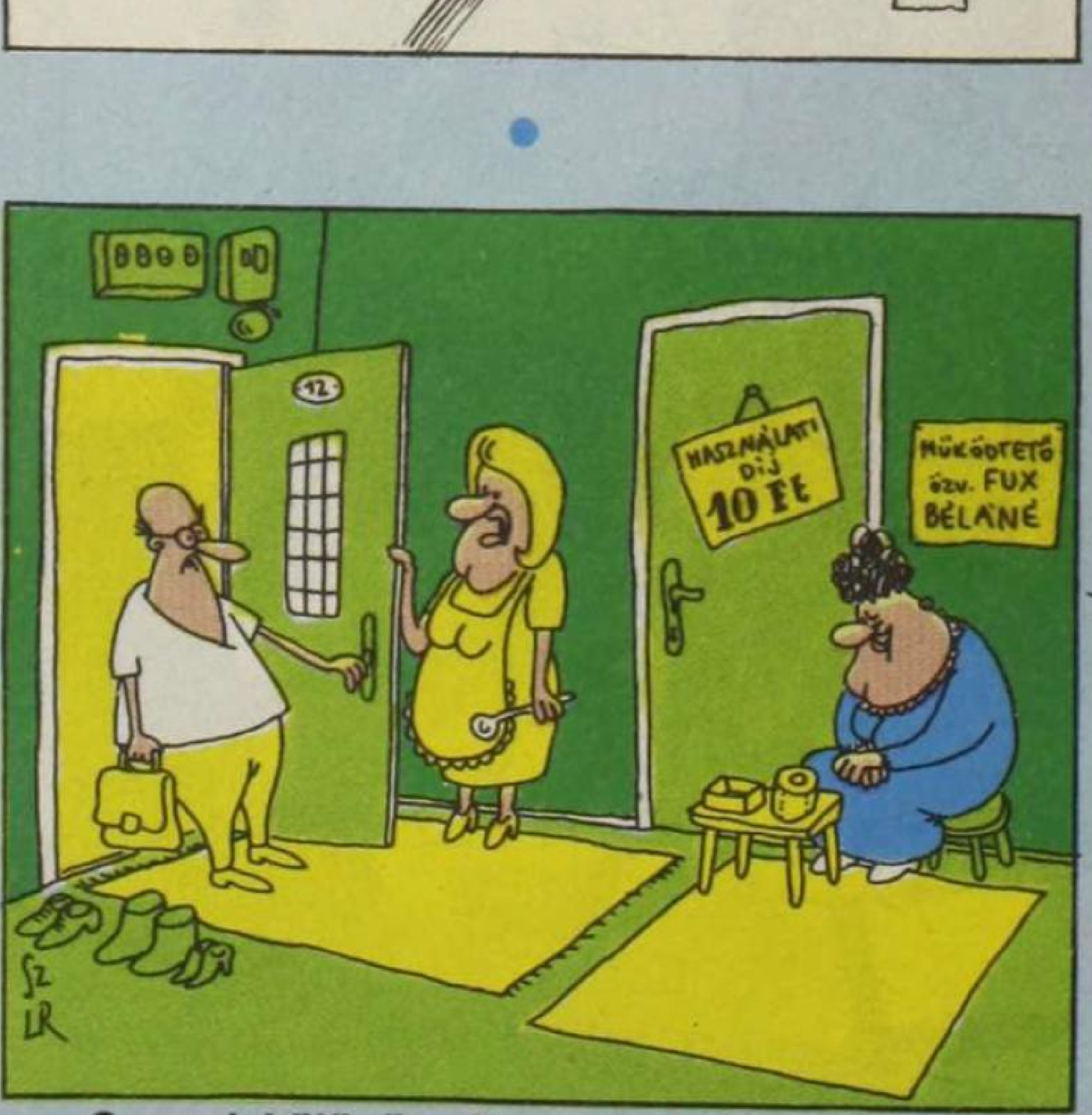

– Semmi különös, fiam, csak a mama reggel úgy döntött, hogy privatizálja a családi vécénket…

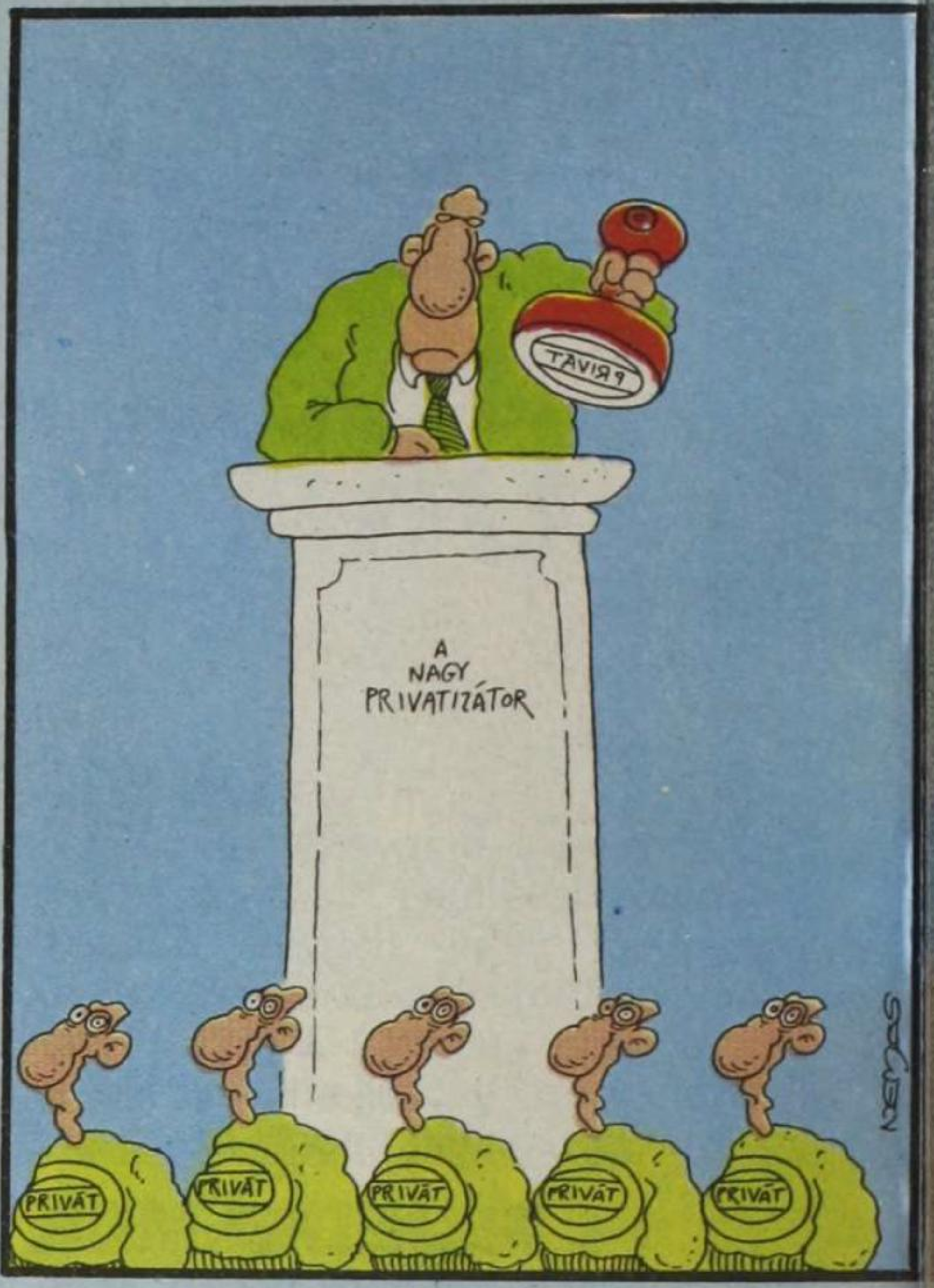

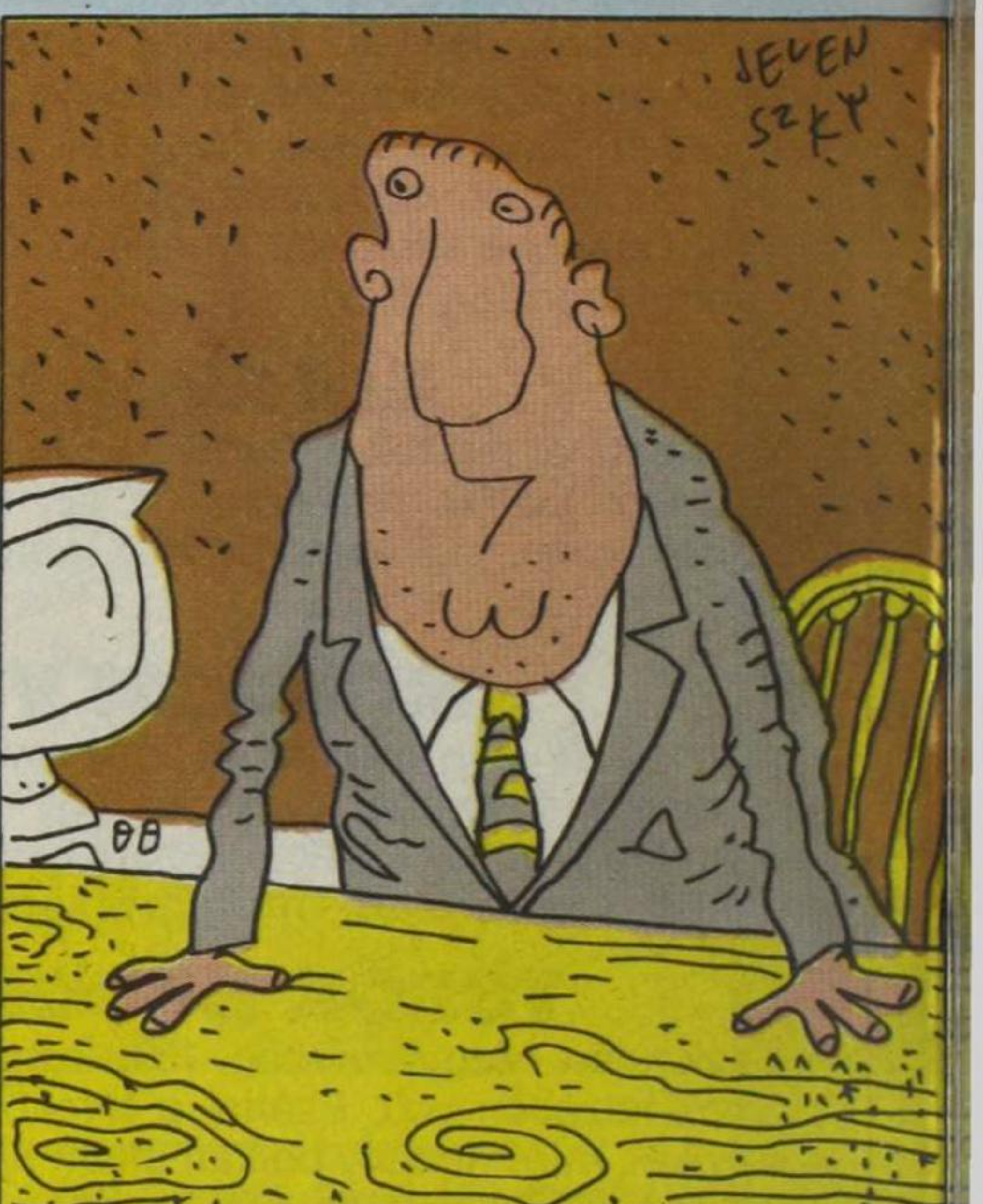

– Kedves kollégák, mielőtt több száz oldalas tanulmányba kezdenének, melyben megindokolnák, miért nem sikerült az újabb nyugati üzletkötés, megkérdezem, ki evett a tárgyalás előtt hagymás, szalonnás tojásrántottát?

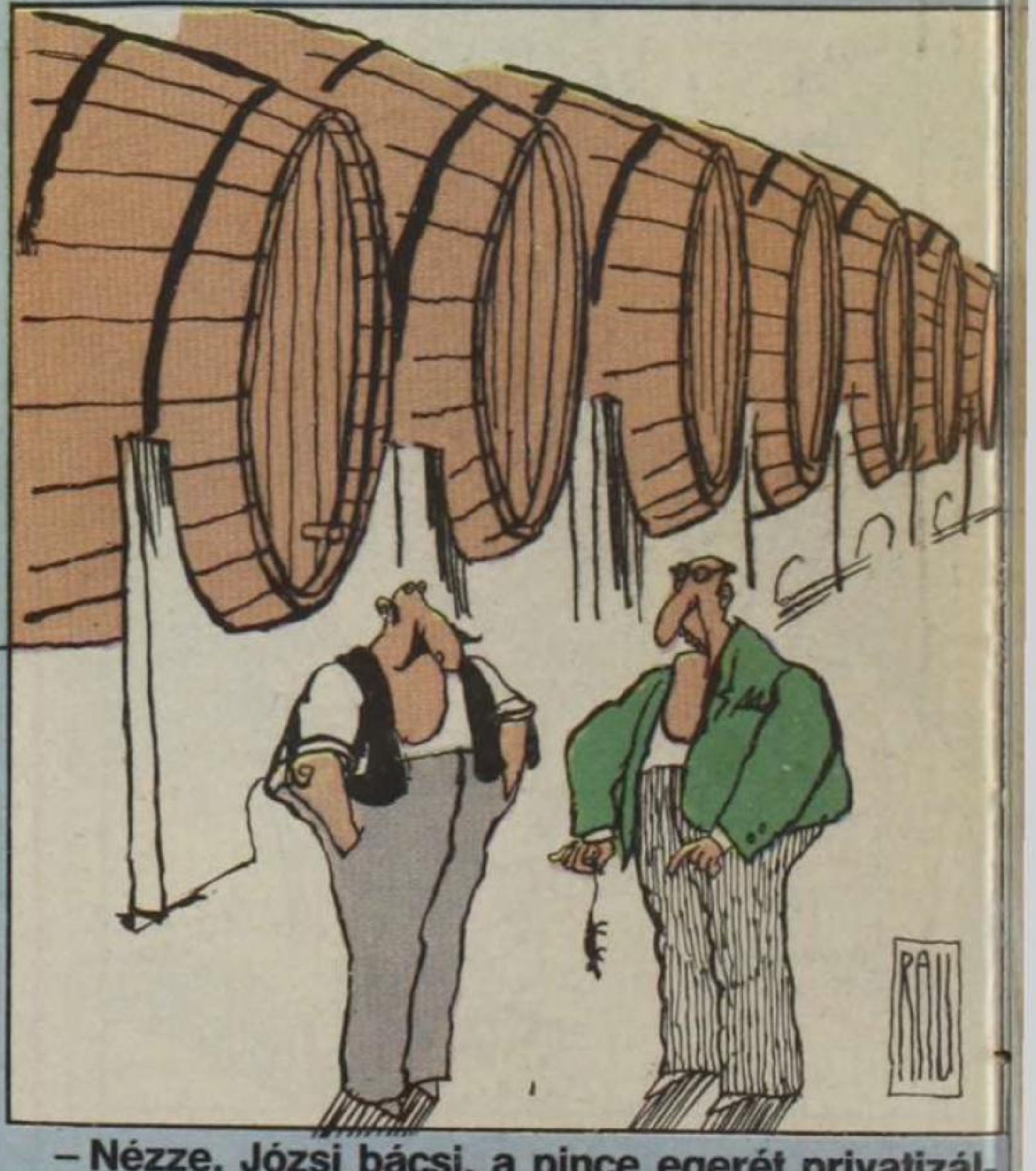

– Nézze, Józsi bácsi, a pince egerét privatizáljuk ötszáz forintért, de jár hozzá a pince borral együtt…

PRIVATIZÁCIÓ

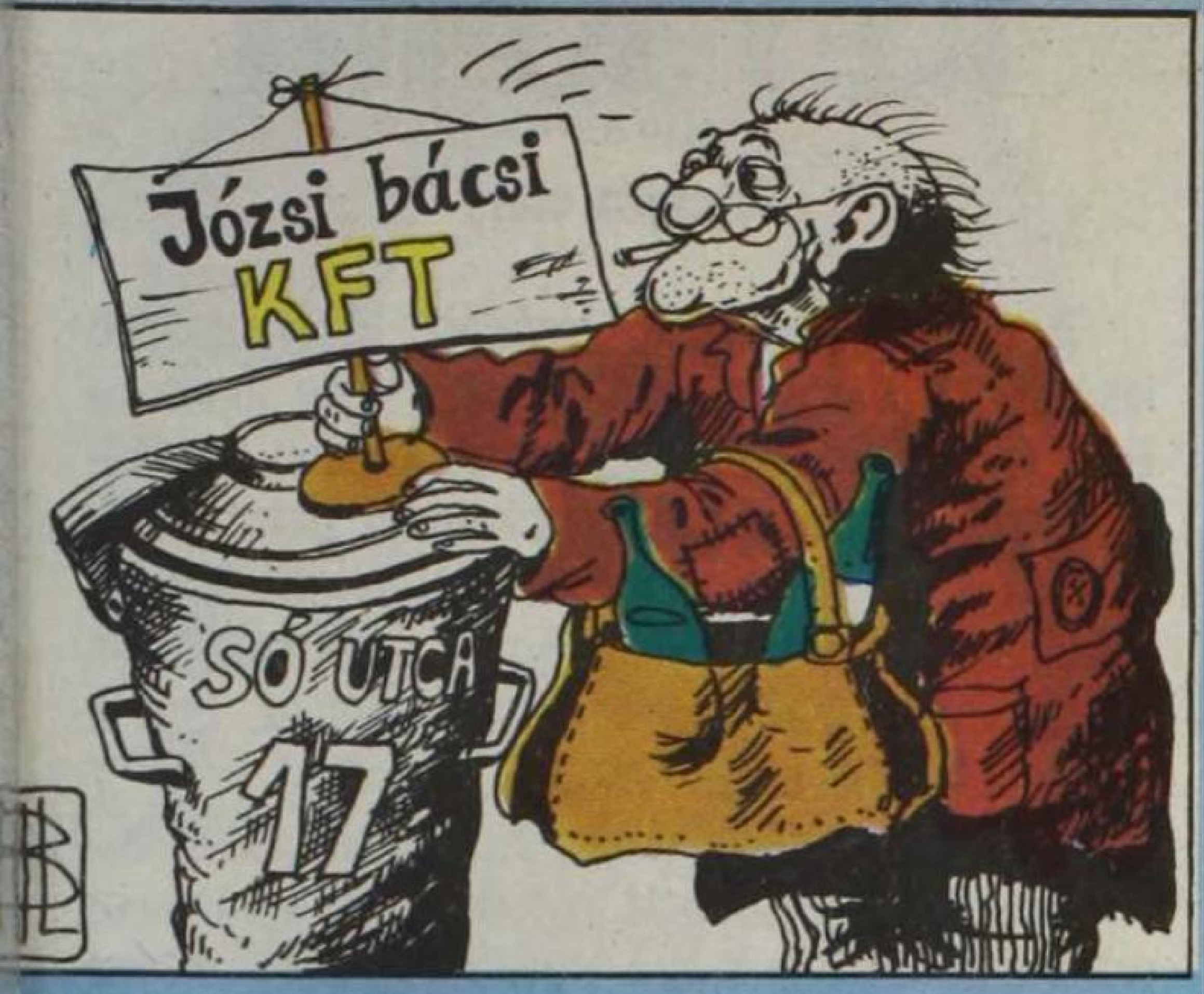

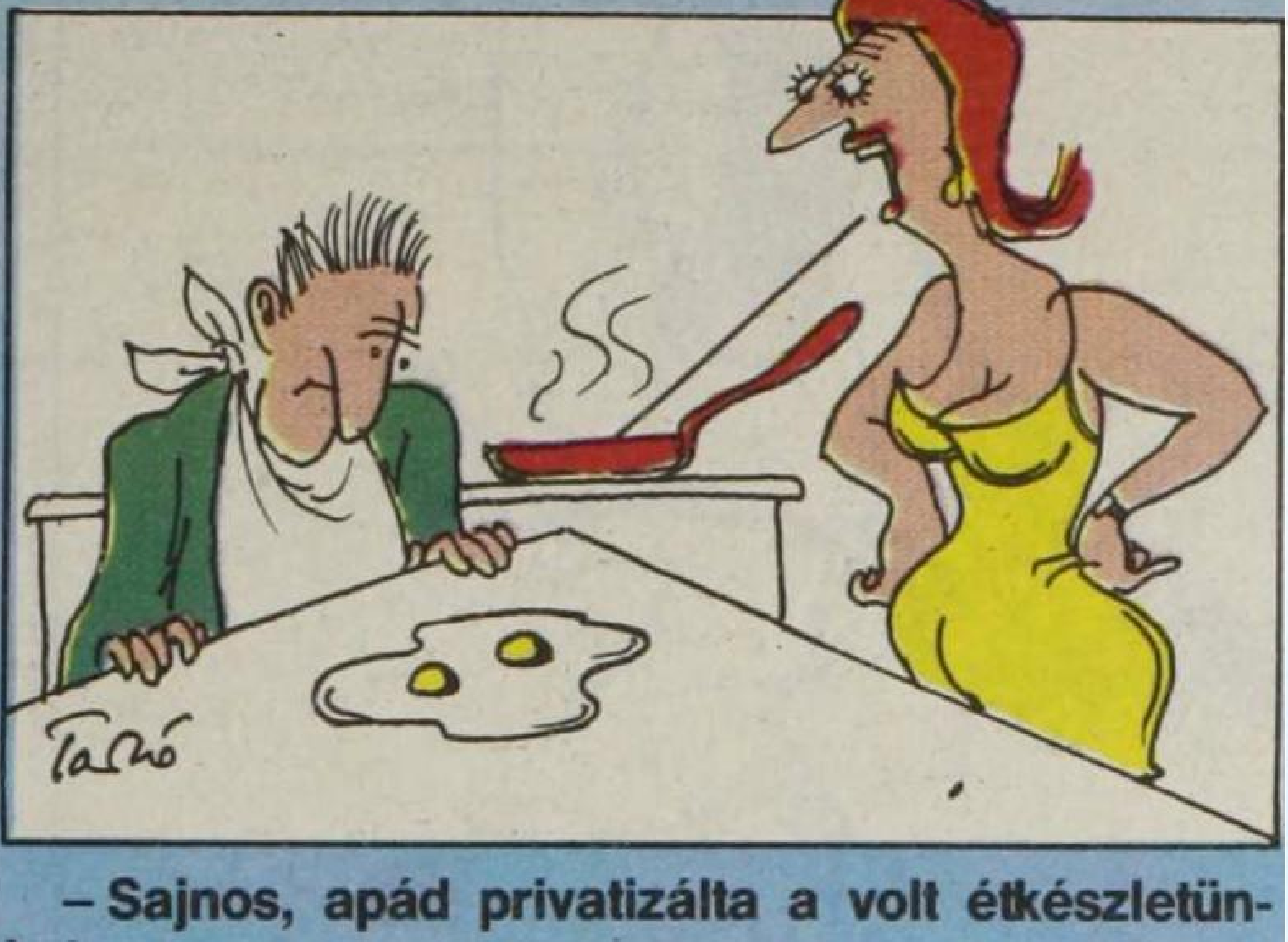

– Sajnos, apád privatizálta a volt étkészletünket…

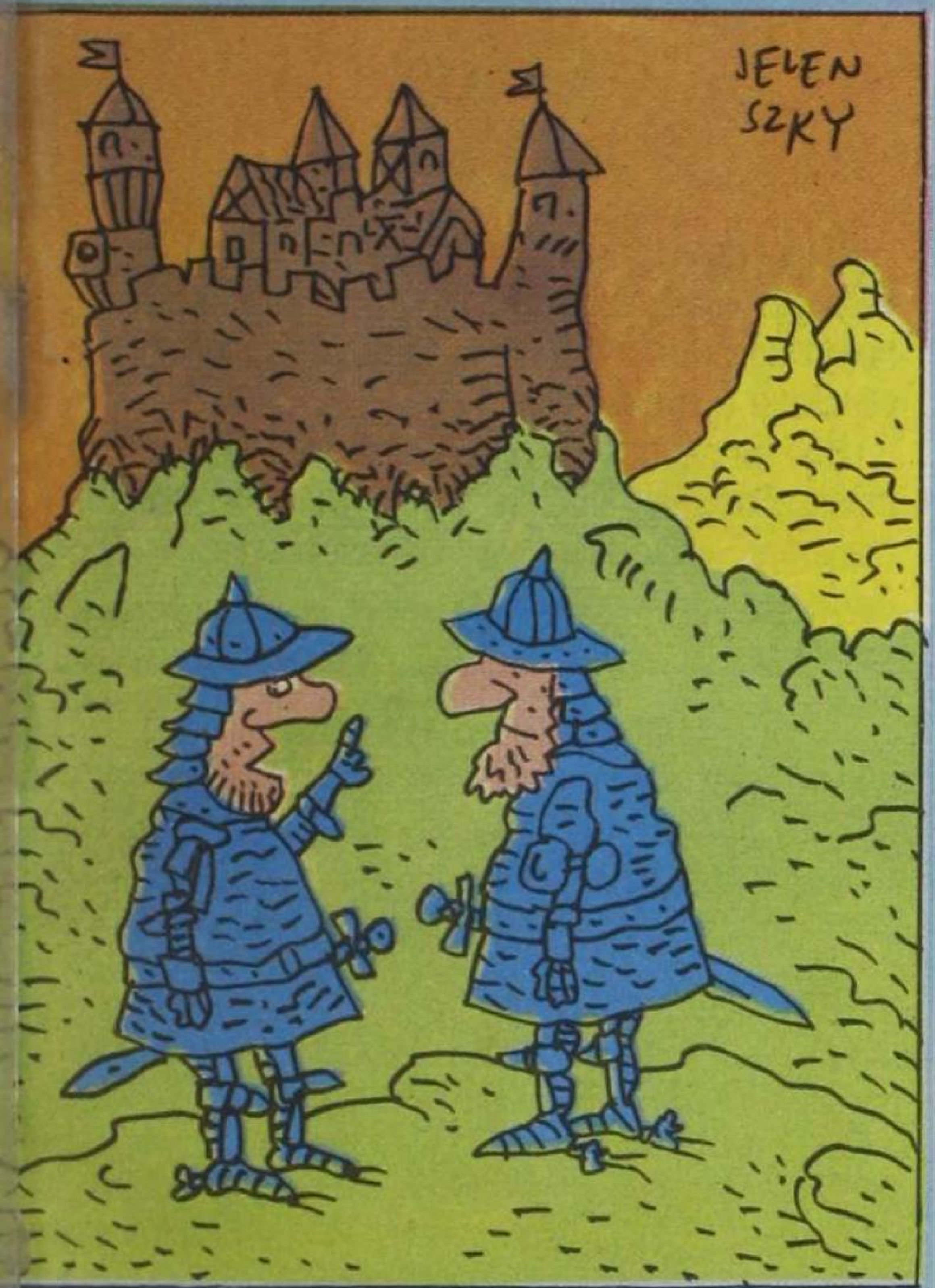

– Ugyan már, Ottokár! Mi a fenének ostromol-uk meg. Megvárjuk, míg áron alul privatizálják!

SZÁMÍTÓGÉP VÍRUS

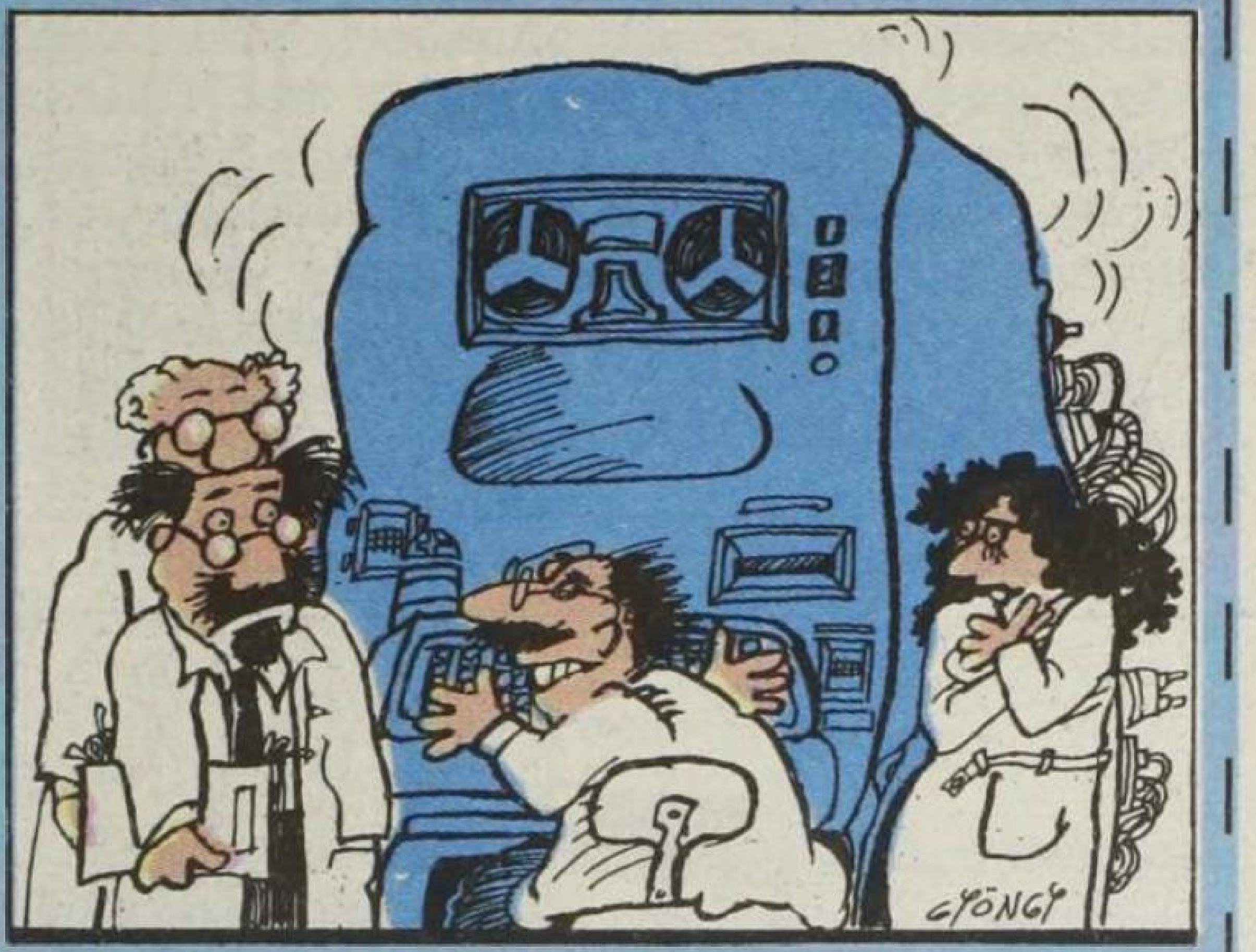

– Mentőt kellene hívni. Egy hete már, hogy tüsszög…

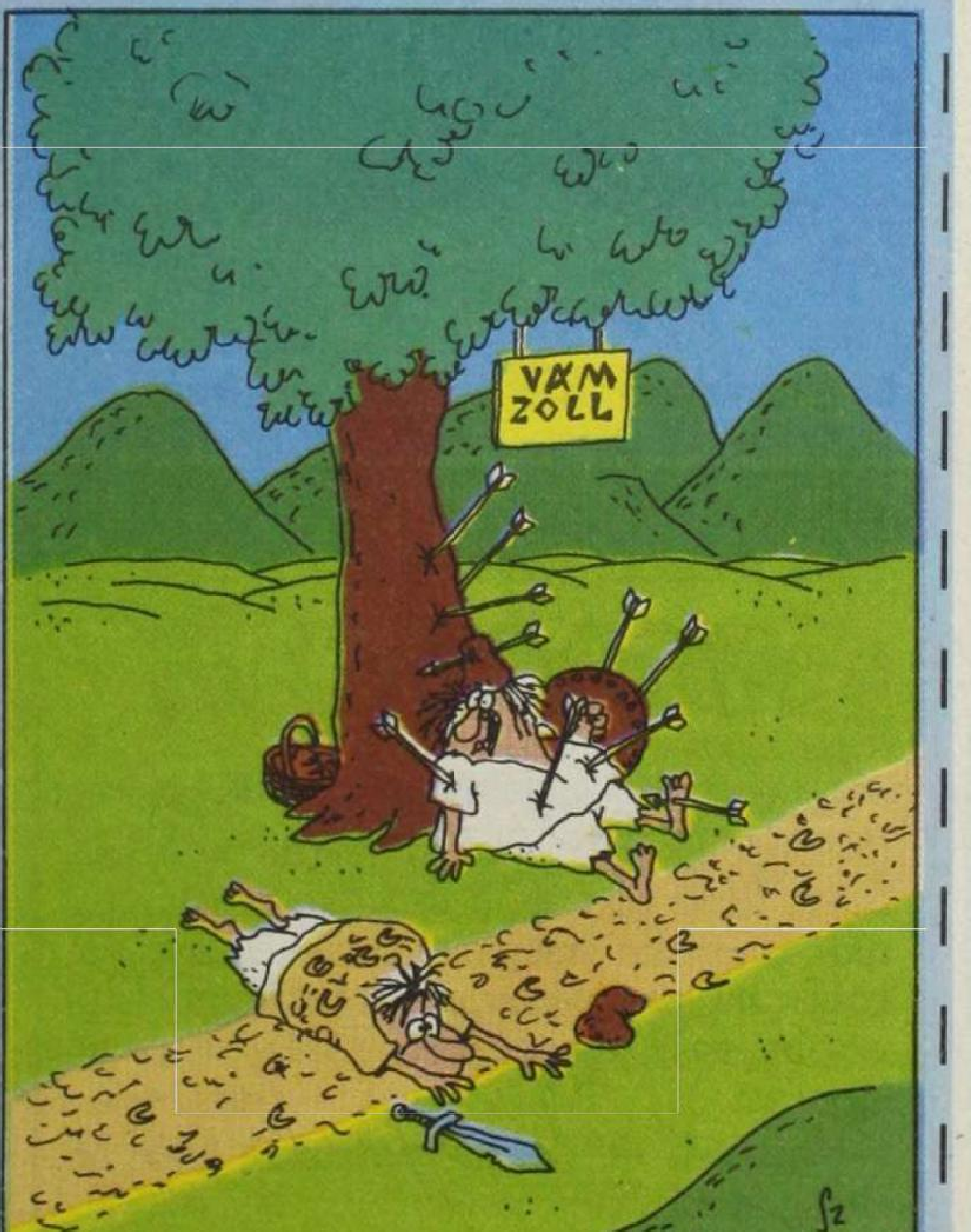

– Te, Jaromik, mit mondunk majd a Szvatopluknak; gazdasági vagy politikai okokból kértek ezek bevándorlási engedélyt?

ÚJ KENYÉR

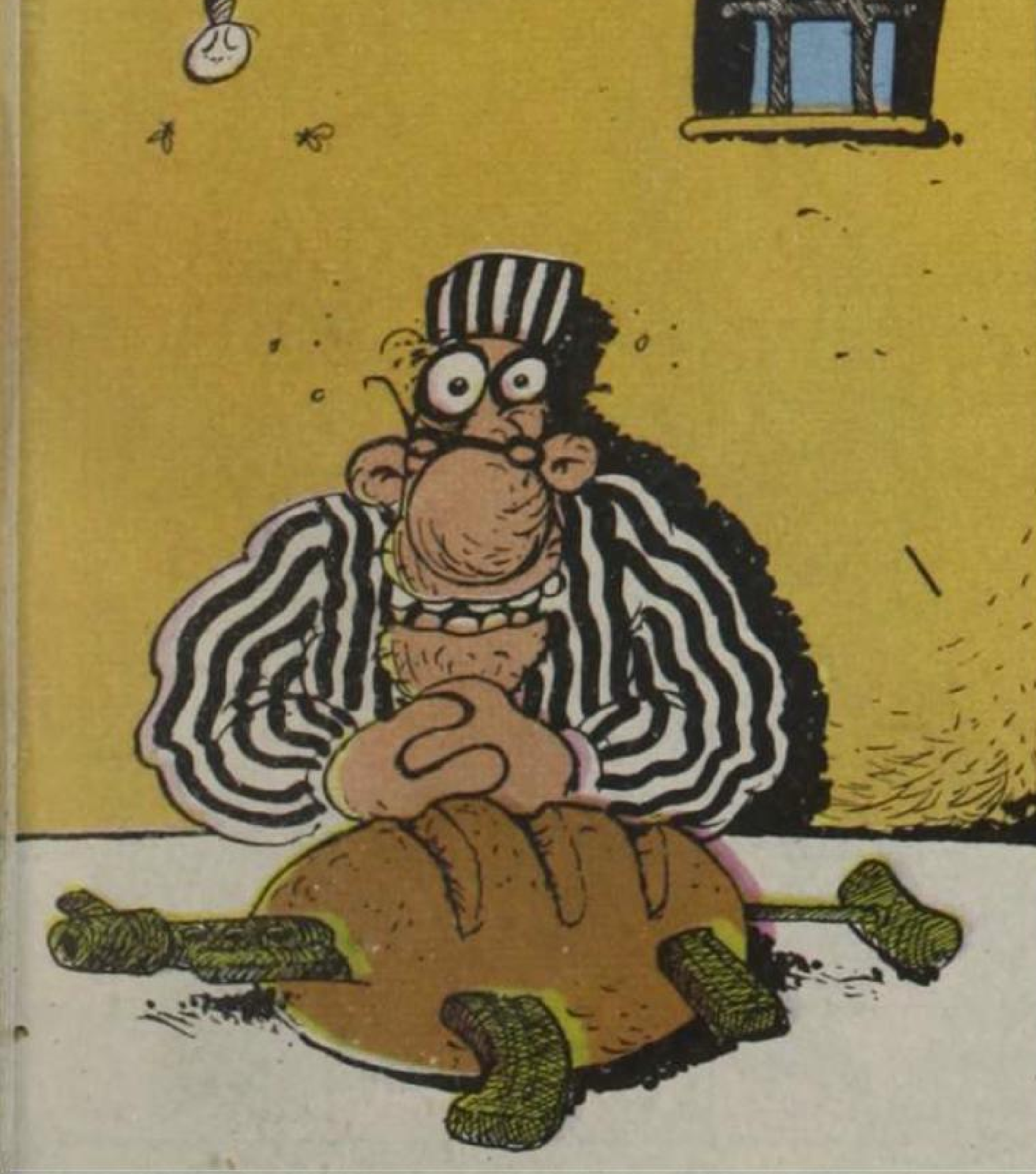

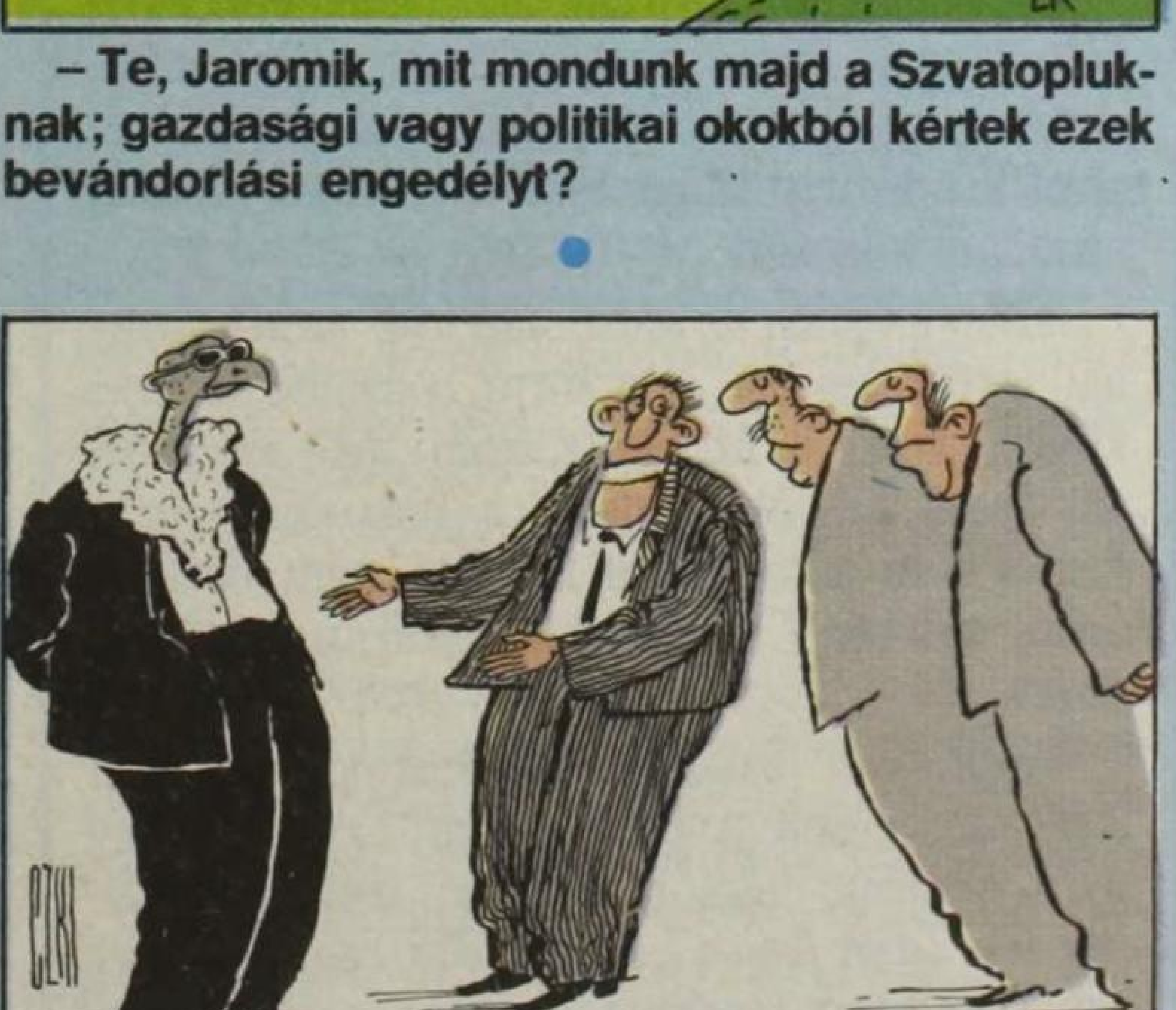

– Uraim! Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek Mr. Kondort, cégünk új tulajdonosát.

BODNÁR GYULA:

-ÁCIÓ, -RÁCIÓ, …PRIVATIZÁCIÓ?

Nem tartozom a telhetetlen emberek közé… Igazolás:

ad 1.: Amikor megtudtam, hogy privatizálják az Állatkertet, nem üvöltöttem, hogy: „– Ide nekem az oroszlánt!”

ad 2.: Akkor sem tülekedtem, amikor kedvenc operaénekesem harsogta az éter hullámain, hogy: „– Eladó az egész világ!”

ad 3.: Nem rohantam a sorrendben következő Centrum Áruházra licitálni, pedig már a tizedik lottózóban kérdezte tőlem a felirat, hogy: „– Megvette már az e hetit?!”

ad 4.: Pláne nem törtem magam akkor, amikor az élelmiszeripar került sorra! Majd hülye leszek belefeccölni a vagyonkámat, aztán csak bámulnék, mint borjú az új kapu előtt, mivelhogy: „– Nem fúj a szél, nem forog a dorozsmai szélmalom!”

E kevéske példa is élénken bizonyítja, hogy bennem olyan nagymértékben van felhalmozva a türelem, mint a volt egypárti vezető pártfunkcis svájci bankszámláján az a magánvagyon, amit mi törlesztünk, mint államadósságot.

Nem mondom, eleinte bennem is munkált az ördög, hogy: „– Ne légy már annyira mulya, még elviszik előled a jobbnál jobb lehetőségeket!”

Isteni szerencse, hogy nem hallgattam rá. Mert ha rá hallgatok, én is könnyen úgy járhattam volna, mint a Jani, meg a Pista. Ezek egy gyógyfürdőt privatizáltak, de mivel „kopogtatott” a külföldi tőke – s azt is be kellett vonni a businessbe –, így csak büntetés-végrehajtási szisztéma szerint, azaz „harmadolva”. Jani kapta a kutat, a Pista a medencét, a John, vagy a Michel, vagy hogy hívják meg a szivattyút. Csakhogy a John, vagy a Michel, vagy hogy hívják a Janit, meg a Pistát „szivattyúzza”.

A kútból nem kerül víz a medencébe, így nem a reumások, hanem a Pista, meg a Jani fürdik. …(Befürdik.) Ráadásul a kút is, a medence is mozdíthatatlan, a szivattyút meg oda lehet vinni, ahova a tulaj akarja. A John, vagy a Michel, vagy mit tudom én, hogy hívják, most éppen egy olajkútba akarja apportként bevinni Kuvaitban.

Én így nem járok, én mindig is intettem magam – semmit sem szabad elkapkodni! Vagy azt kell megvárni míg telítődik a piac, vagy azt, amíg kifogy a mani a vásárlók devizaszámláiról. Időm is van, főleg most, hogy elhappolták előlem a majd másfél százmilliós lottó ötöst. Egyébként… a magyar gazdaság színe-java már megjárta a proszektúrát. Magyarán, mondva; teljesen ki van zsigerelve. Ami megmaradt, azon már csak a keselyűk – akarom mondani: a későn ébredt kispénzű maffiák marakodnak.

Én viszont magam vagyok az a vadász, aki „…ül hosszú, méla lesben”. Időközben ugyanis elzsibbadtak a kamatlábaim és még jócskán várhatok arra, hogy beinduljon a gazdasági vérkeringésem.

Nem tehetek mást, csendben kucorgok, mint az a honatya, akinek már elege van a képviselői munkából, de még nincs elege a képviselői fizetésből.

– Hogy mondja? Hogy már alig van privatizálni való? Miért nem vágok bele amíg lehet? Mert egyik sem a fogamra való, úgymond egyik sem zsíros falat. Én a „nagy halra” várok!

…Én magát a Privatizációs Hivatalt akarom privatizálni!

APRÓSÁGOK

FEJBERIZSA

ÜZLETSZERŰ PIRULA
PROSTINOR

●

VALLOMÁS A STADIONBAN
– Ez a kedvencem. A teniszfenék.

●

SCHWARZENEGGER SZEXFILMJE
SPERMINÁTOR

●

KÖRÜLMÉNYES SPORTOLÓ
BIROKRATA

●

VAGYONŐR MEGJEGYZÉSE
– Úgy nézem, itt hamarosan fennforgás lesz.

●

SPONTÁN PROGRAM
ITALOSÍTÁS

●

ZSÉMBES EGY ITÓKA
HÁRPIA

●

NEMZEDÉKI EGYETÉRTÉS
– Ha nem eszed meg nekem a karfiollevest, szétverem a fejedet. Jó? – Jó.

●

ÍZÜLETI SZÉDELGÉS
TÉRDISZONY

●

FRANC EGÁL
– Nem tudom, ehetek-e karalábélevest? Beteg leszek tőle. – Ugyan már, beveszed rá az orvosságodat. – Attól is beteg leszek.

●

GYÁSZOS KIRÁNDULÁS
TORTÚRA

●

LASSÚ RIKSA
KULIMÁSZ

●

RITKA SZAKMA
ANGOLNATANÁR

IZÉ

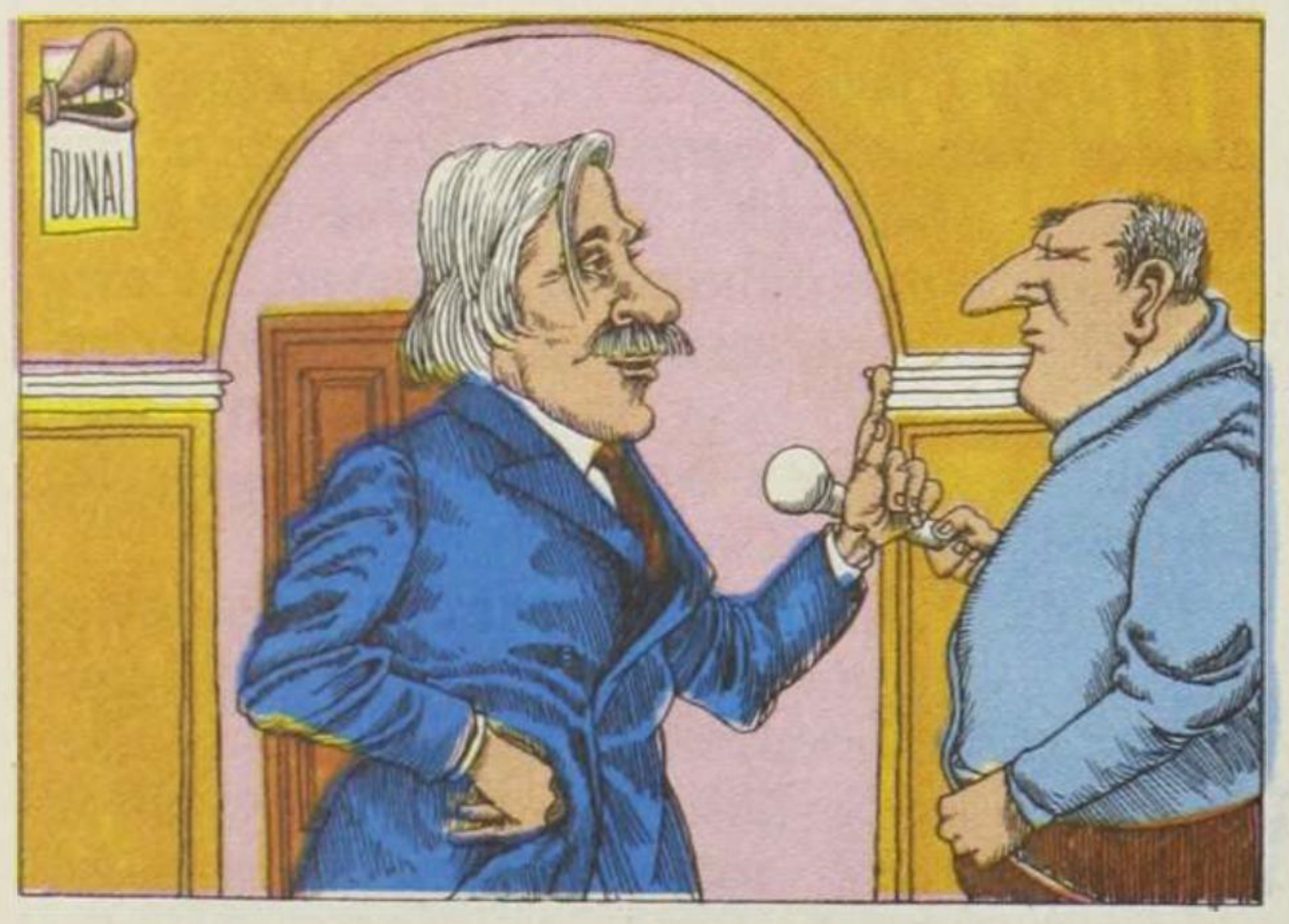

– Ellenfeleink szerint, nemzeti tájékoztatás azért nem kell, nehogy pontos képet kapjon a külföld az országról.

●

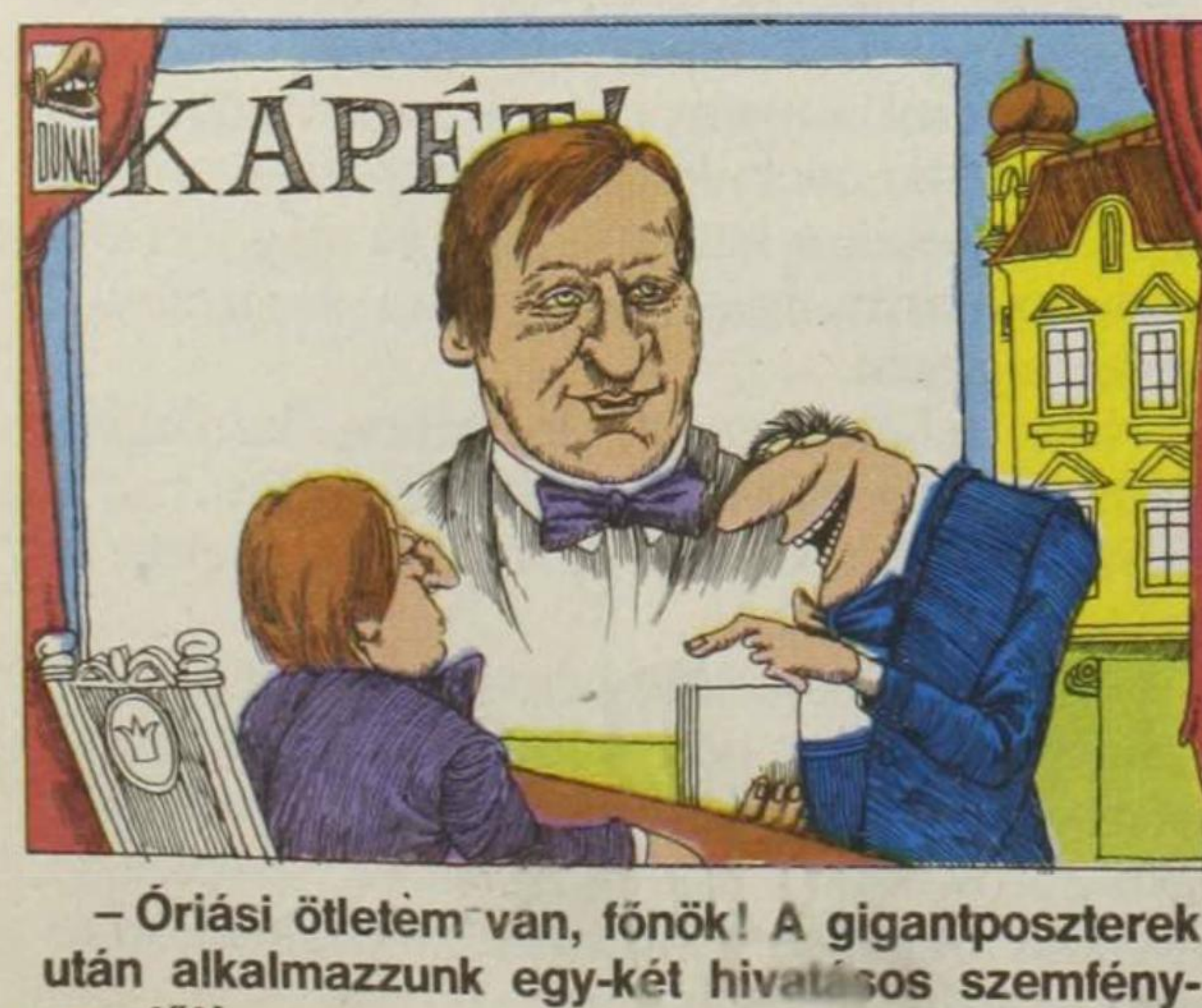

– Óriási ötletem van, főnök! A gigantposzterek után alkalmazzunk egy-két hivatásos szemfényvesztőt!

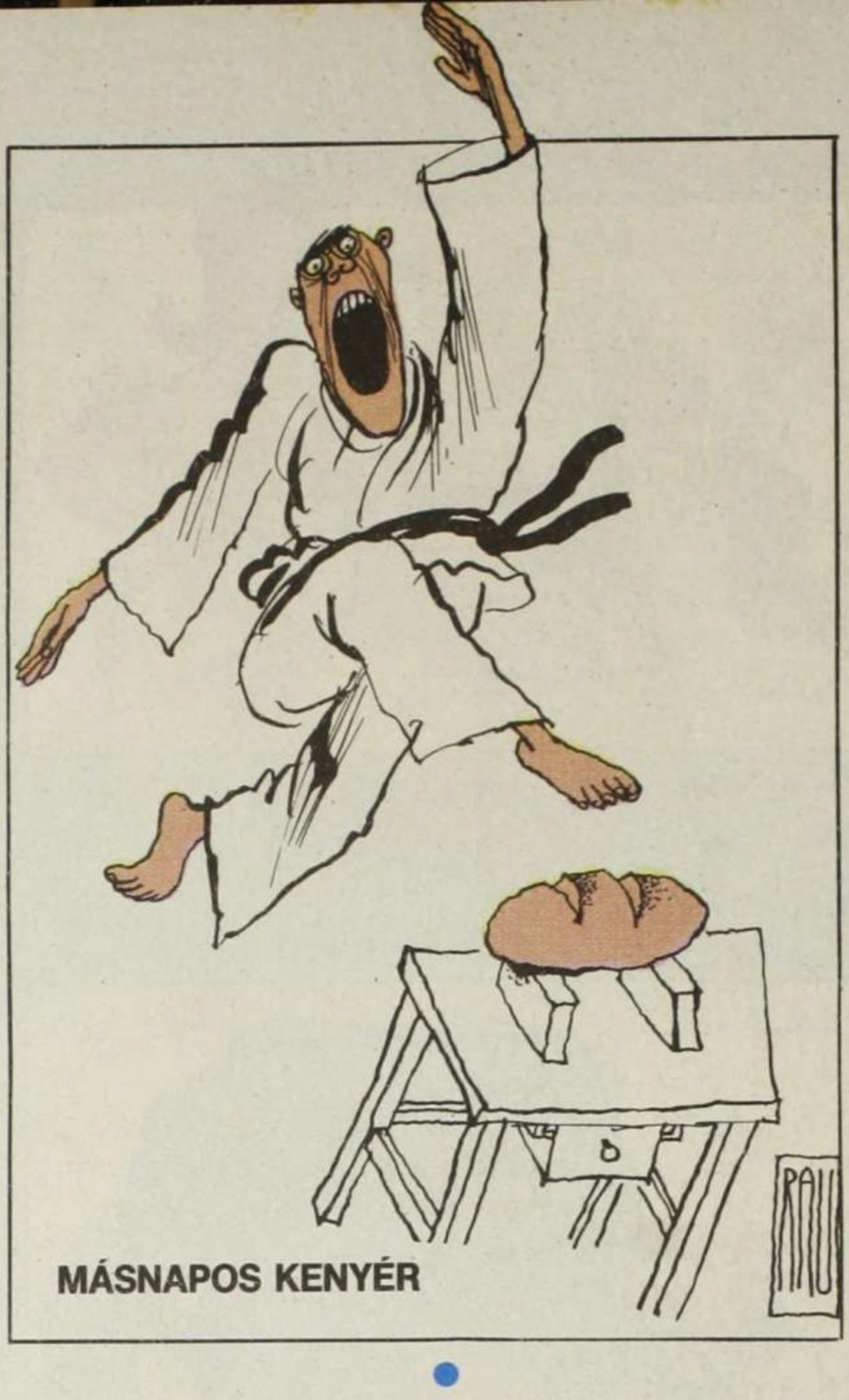

MÁSNAPOS KENYÉR

●

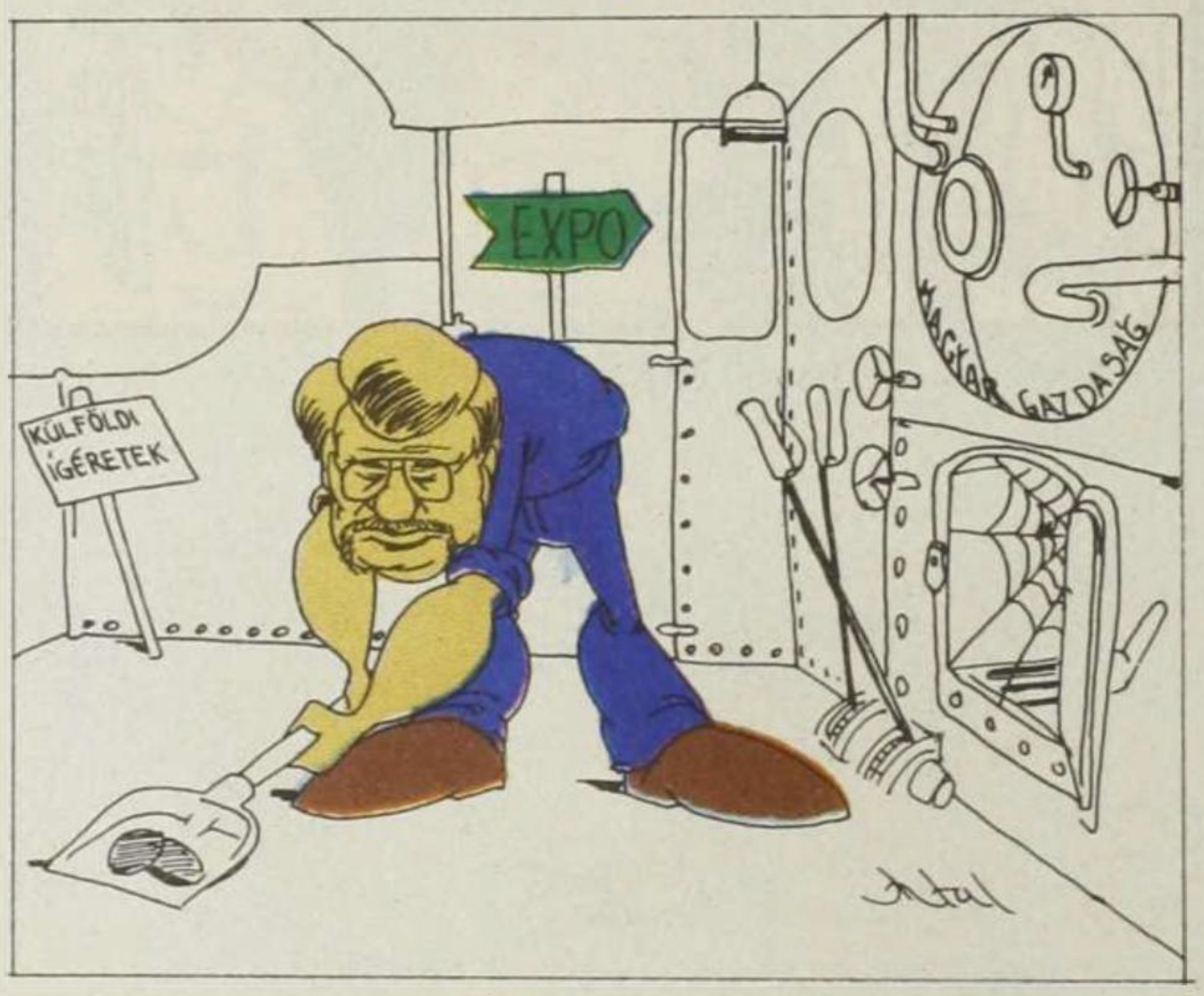

– Ez a harmincmilliárd biztosan elég lesz!

BÓLYA PÉTER:

MORFOND-ÍR

Látom a látványt: Profi lotyó „vásáll” a trafikban, mögötte, mintegy őreként a stricije, csinos, fekete hajú fiú, 5 darab köves aranygyűrűbe és egyetlen aranyórába öltözve (ennyi, ami látszik; mi lehet még az alpaka butikruha alatt), mosolya szelíd, elégedett, ki- és eltartott ő, jól él, jól ám…

Vaj én, B. P., hogyan viselkednék most, ha önmagam volnék?

Hát… Elsőbb nyilván arra gondolnék: De hülye vagy te, Pietró; ahelyett, hogy *ez* lettél volna, rimák sunyi gyámolitója s olykor (ritkán, nem az arrafelé a lényeg) kanja, inkább tanultál, alkottál, küzdöttél valamiért…

Aztán az jutna az észbe, míg fogy az áru, hogy hát percek kérdése és a lotyó, valamint a strici kíberkézre kerül, az ügyész emeli, mint egy máralig-létező súlyzót, a vádat, a bíró ítél, s ez a kedves bolti páros annyit fog ülni, mint veréb az ágon, a kilónyi arany elkoboztatik a szegények javára…

Végül, kissé fáradtan: Mindenkinek joga van élni, megszerezni a betévőt, tán „jobb” is egy ilyen bűntény, mint a politikai rémtettek, *„leben und leben lassen”*, élni és élni hagyni, ahogy azt Szép Ernő vésette a kardjára *a világháború idején…*

KÉT APRÓ

Micsoda élet!

Olvasom a magabiztos hirdetést: „A legerősebb kísértés: a minőség. Mintha több élete lenne: a Renault 19 nem ismeri a félelmet. Minden porcikájából erő és biztonság sugárzik, ezért nincs az az éles kanyar, vagy egyenetlen út, amely kifogna rajta. Stabil útfekvése mindig a zökkenőmentes utazás élményével ajándékozza meg önt. Érzi a kísértést? Lehet-e élni nélküle?

A válaszom egyértelmű: nem! Nem lehet élni nélküle! Az, hogy mégis nélküle élek, korántsem azt jelenti, hogy: no lám, mégiscsak lehet, sokkal inkább azt a nyomasztó kérdést veti fel, hogy ugyan, milyen élet már az, a Renault 19 nélkül?

Élet egyáltalán?!

Fejétől bűzlik…

Hengerfelyet kínál a hirdetési újság. Fely? Felyem, felyed, felye. Az ijen fely csak arra lyó, hogy legyen mire tenni a kalapot. Hogy föl ne csússzon a nyakkendő.

Ha én ennek a hengernek lennék, bizony megszabadulnék ettől a felytől. Nem járatnám le magamat vele. Még ha Trabant-henger volnék, akkor se!

FECSKE CSABA

ÚJSÁGÍRÓ-ÁRTALOM

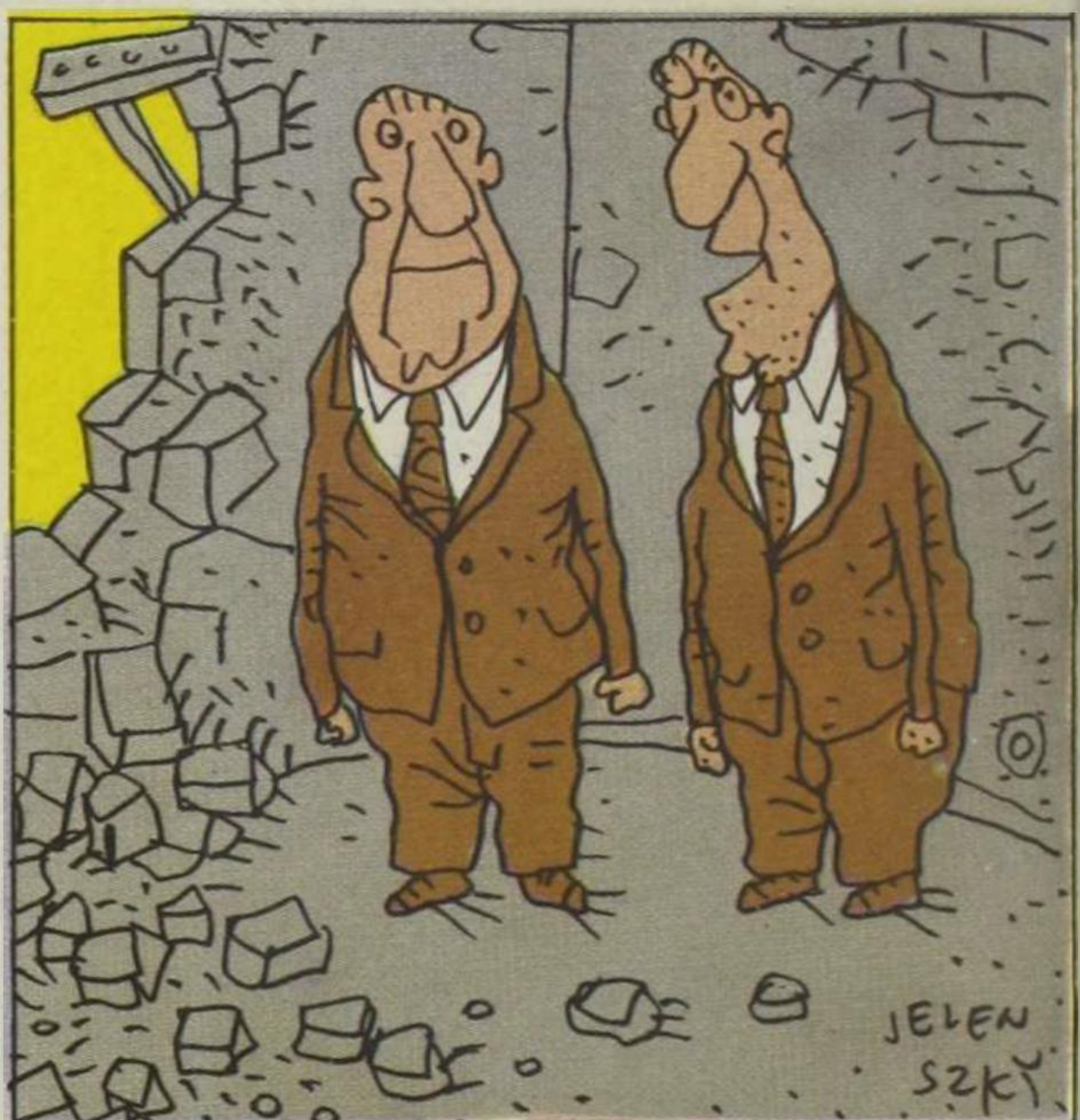

– Teljesen megzavarodott, nemcsak az értesüléseket, a gázt is kiszivárogtatta.

●

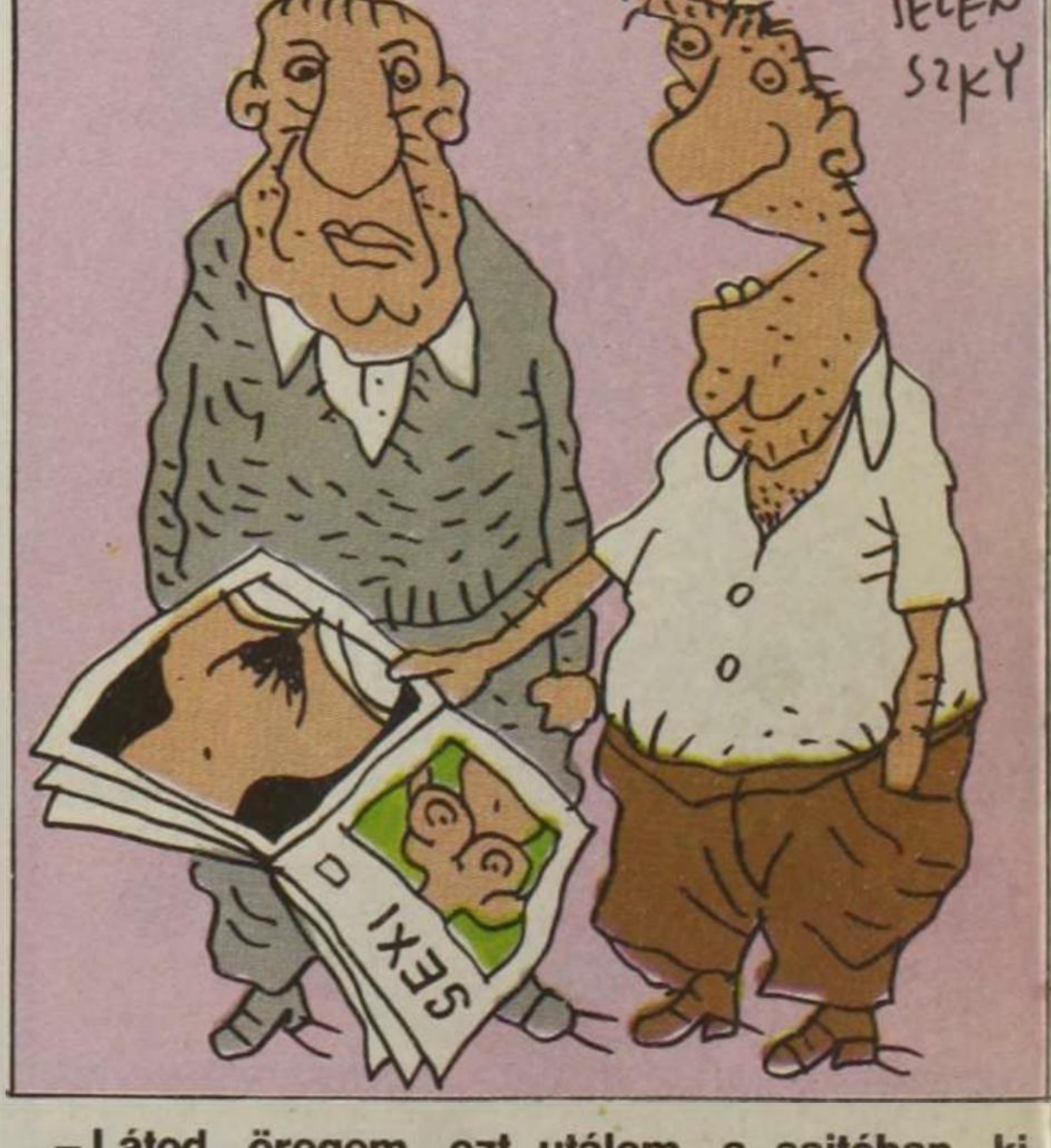

– Látod, öregem, ezt utálom, a sajtóban, kiemelnek egy részt és úgy állítják be, mintha az lenne az igazság.

KELLETT EZ NEKÜNK?

KAPOSY MIKLÓS HUMORTÖRTÉNETI SOROZATA

(13.)

PRÁGAI TAVASZ (1968/II.)

Február vége. Hivatalos tárgyalások az ottani kollégákkal egy közös kabaré ügyében. A hangulat nem a legviccesebb, felvonulások, tüntetések. Még Novotny a főnök, de a fiatalság változást követel. Benn vagyok az épületben, amikor körülveszik a rádiót. A belbiztonságiak, úgy látszik, olvastak a mi 56-unkról: nem irritálják a tömeget fegyveresek felvonultatásával.

A védők civilben, egyenként szivárognak be és a karabélyokat is csak az udvaron osztják ki nekik. Közben az igazgató fogadja az ostromlók küldötteit, akik a maguk jelöltjét, Sisar elvtársat követelik köztársasági elnöknek. Cisar elvtárs a televízió erkélyéről szól majd a néphez – így a bölcs igazgatók, mire a tömeg rendben elvonul.

Másnap a Hradzsinban ülésezik a Központi Bizottság. Múzeumnézőben magam is arra őgyelgek. Többezres tömeg várja az ülés eseményét. Alkalmi plakátokat ragasztanak ki, Novotny és más konzervatívok lázító karikatúráival. Kezdenek kifelé szivárogni az államférfiak, a tömeg arra lódul. Sok csillagos karhatalmista tisztre leszek figyelmes, ki az elterelődött érdeklődést kihasználva, lassú léptekkel a plakátokhoz lopózik. Körülnéz, majd nagy óvatosan, mindvégig hátat fordítva Novotny gúnyrajzának, letépkedi, majd gyorsan a történelem kukájába gyömöszöli. Mit lehet tudni, kire szavaztak odabenn, minden esetre, őt ne okolhassa senki. Azzal ismét elfoglalja iménti helyét és szigorúan körülnéz.

Ebben az órában választották elnökké Svobodát.

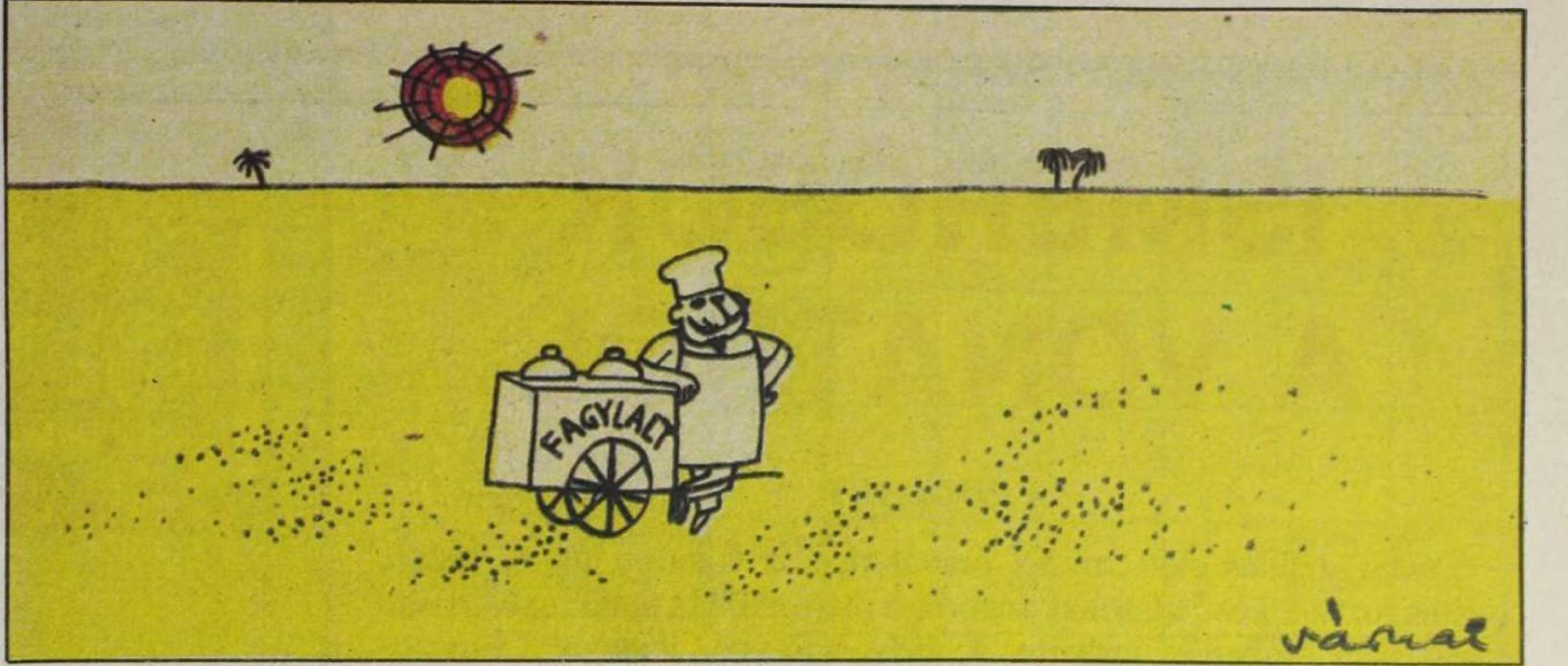

***

Egy augusztus 21-i prágai vicc, kizárólag belső használatra.

Anicska, az asszony gyanús zajokra ébred.

– Milos! Milos! Hallod? Mintha tankok jönnének!

– Hagyjál aludni!

– De Milos, már itt is vannak az ablak alatt!

A férj alszik tovább.

– Milos! Ébredj! Most mondta be a rádió, hogy megszálltak bennünket!

– Ugyan Anicska, azt a Szovjetunió úgysem engedné!

***

Nem államtitok, hogy a napi eseményektől független adásokat a szerkesztők hetekkel korábban dobozba rakják. Főleg nyáron, nyár előtt. És főleg a könnyűzenei konzerv műsorokat, például a Tánczenei koktélt.

Augusztus 21-én a déli hírek adása közben érkezett utolsó jelentésként olvasták be, hogy Tító és Ceaușescu elnök rendkívüli tanácskozást tartott a Varsói Szerződés Csapatainak csehszlovákiai akciója nyomán kialakult helyzetről.

Közvetlenül ezután kezdődött a Tánczenei koktél. Első száma: „Sajnálom szegényt, a következőt…"

Lehet, hogy ez az összeállítás már májusban kész volt, de hogy lehet ezt megmagyarázni Gromikónak?

Tánczenés kollegáim fegyelmijének részleteiről nincsenek hiteles adataim.

***

A szilveszteri kabaré előkészületei évről évre egy rituális mondatal kezdődtek. Szeretett elnökünk és jóakarónk: Hárs István, meghívta a szerkesztőbizottságot, hogy az alaptémákhoz szükséges legfrissebb politikai információkba beavassa. Fellapozva jegyzeteit, mély sóhajtással így intonált:

– Idén különösen nehéz helyzetben vagyunk.

Ennél a napirendi pontnál minden ősszel kitört a kollektív röhögés, pedig Hárs eme helyzetelemzése mindig a valóságot tükrözte. A páros évek végén eleve csillapította kritizáló bátorságunkat, hogy hol országgyűlési választás, hol pártkongresszus előtt álltunk. Márpedig köztudott, ugye, hogy ilyenkor a saját kérésére távozó garnitúra utóvédharcai, másrészt a helyükre pályázó más, fontos elvtársak személye körüli bizonytalanság kiszámíthatatlan következményeket okoznának. Legjobb tehát nem bántani senkit. De a közbeeső évek szilveszterei sem gondtalan hejehujaként készülhettek.

'62-ben a kubai válság miatt volt neuralgikus a hangulat,

'63-ban pont a felvételünk napján lőtték le Kennedyt,

'65-ben kitört a vietnami háború,

'67-ben azért kellett kesztyűs kézzel bírálnunk, nehogy megtorpedózzuk az épphogy rügyező gazdasági mechanizmust.

– És idén mire kell vigyáznunk? Várhatók például hangulatrontó árintézkedések?

– Szerencsére nem. A legutóbbi KB ülés semmi ilyet nem helyezett kilátásba. Ott voltam.

– Pompás, akkor ezt ragozzuk optimistán.

Nekiálltunk. Erről szólt a fél műsor. Ekkor alkotta örökérvényű axiómáját Tabi László: „Aki árt mond, mondjon bért is!"

Vita nélkül átment a műsor, hazamehet a Rádióújság, indulhat a nyomda!

Fock Jenő miniszterelnök aznap Tiszaszederkényben mondott beszédet, a televízió is közvetítette. Ebben kikottyantotta, hogy a kormány kénytelen hozzányúlni a húsárakhoz.

December 27-e volt. Az egész stáb még aznap este a stúdióban gyülekezett, hogy minden érvénytelenné vált viccet, utalást, mellékmondatot kioperáljunk a kész műsorból. Ötmillió fültanú előtt, ugye, nem hazudtolhatjuk meg a kormányfőt!

31-én délig tartott a „szabás-varrás", hogy „koncepciónk" kifordítva az ellenkezőjét sugallja.

Aznaptól kellett Andaxint szednem.

***

December 31-én a kaposvári Csíky Gergely Színház politikai kabarét mutatott be. Rendező: Gyökössy Zsolt. Szerkesztő: Kaposy Miklós. Főszereplő: Koltai Róbert. Címe: Jó ez nekünk?

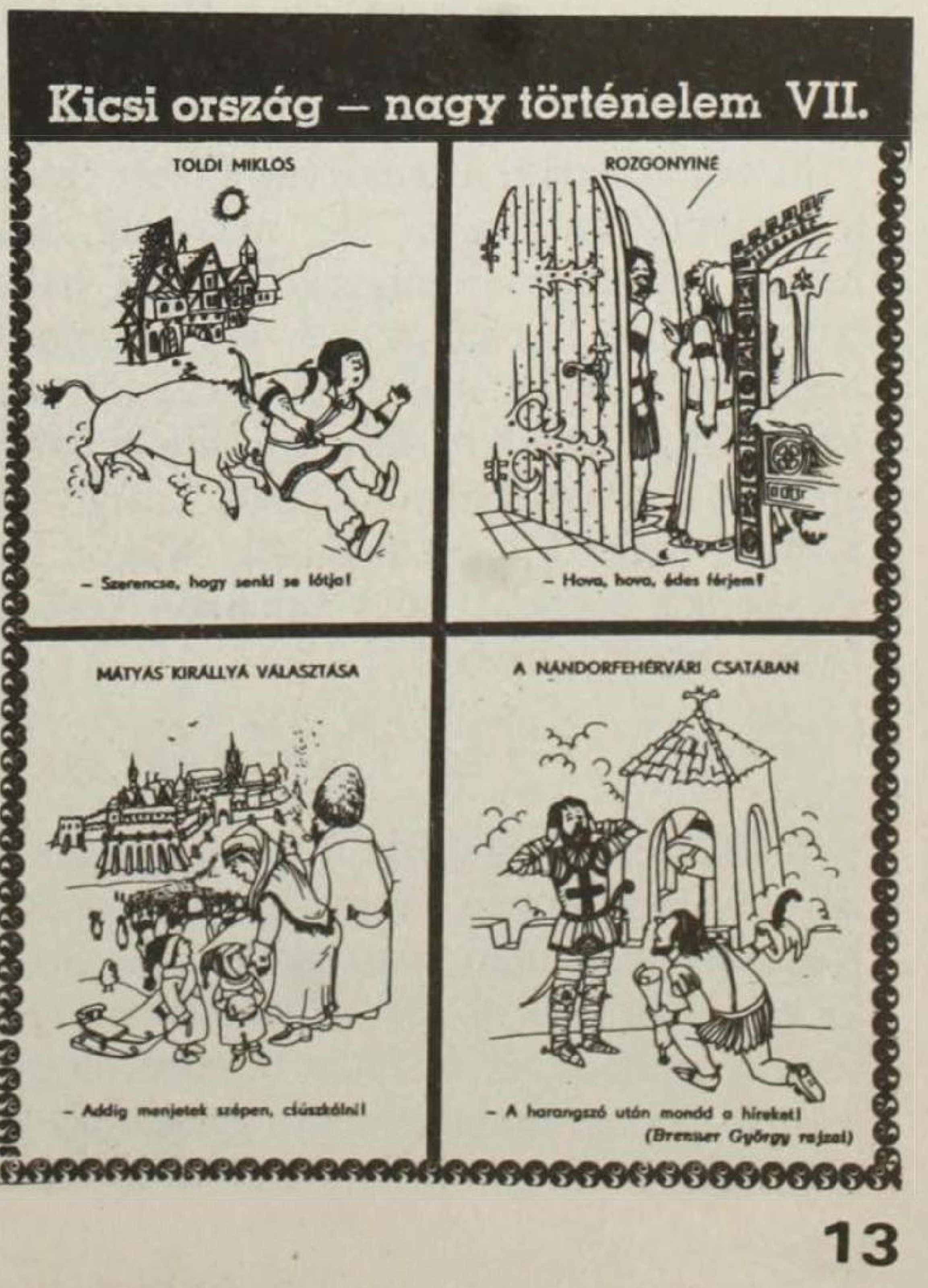
Kicsi ország – nagy történelem VII.
TOLDI MIKLÓS
– Szerencse, hogy senki se látja!
ROZGONYINÉ
– Hova, hova, édes férjem?
MÁTYÁS KIRÁLLYÁ VÁLASZTÁSA
– Addig menjetek szépen, csúszkálni!
A NÁNDORFEHÉRVÁRI CSATÁBAN
– A harangszó után mondd a híreket!
(Brenner György rajzai)

(A rajzokat az 1968-as Ludas Matyi számaiból válogattuk.)

GALAMBOS SZILVESZTER:

ISMERŐSÖK A VONATRÓL

A FOGLALT

Pesten indulás előtt másfél órával már a vonaton ül. A lassan, szállingózva érkező utasokat szigorúan méregeti. Ha valaki udvariasan megkérdi, szabad-e mellette a hely, ridegen válaszol: Foglalt! A forgalmista magasra tartja az indítótárcsát. A vonat meglódul, s egy késve érkező utas le akar huppani mellé az ülésre, de ő hűvösen megszólal: Foglalt, kérem! Miskolcot is elhagyta már a szerelvény, de ő még mindig mindenkinek „foglaltat" jelez. A végállomáson leszáll a vonatról, de még bebámul az ablakon, s mikor látja, hogy valaki le akar ülni a helyére, dühösen bekiált: „Foglalt!"

A TÁRSALGÓ

A legsablonosabb kérdéssel kezdi a társalgást: Hová tetszik utazni? Választ nem vár, ő máris közli úti célját. Aztán rátér az életútjára. Elmondja gyermekkorát, felidézi a régi édes hancúrozásokat a virágos réteken. Beszél a munkahelyéről, a főnökéről, a szomszédairól, a nőkről, a férfiakról a norvég filmgyártásról, és a hazai zellerárakról. Egyszerre csak felkiált: – Te jó ég! Már száz kilométerrel előbb le kellett volna szállnom, de olyan jól esik néha elbeszélgetni…

A GARÁZDA

Tízszer-tizenötször fordul a kupé és a vonat büféje között. Mikor már alaposan berúgott, előveszi a zsebrádióját, leteszi maga elé, aztán kötekedni kezd a szomszédjával. A pofozkodás zajára megjelenik a kalauz, aztán legyint, és magukra hagyja a verekedőket. Mivel igaz, hogy kicsit részeg és verekedős a kedves utas, de megtartotta a rendelkezést: a vonaton nem nyitotta ki a zsebrádióját.

A BLICCELŐ

Halálos fáradtan lezuhan az ülésre. Azonnal lecsukódnak szempillái, és mély álomba merül. Az egyes megállóknál fél szemét óvatosan kinyitva szemlélődik, hol is vagyunk. Ha jön a kalauz, rögtön visszazuhan mély álmába. A jegykezelő gyengéd, majd erősebb rángatására sem ébred fel. Csak amikor gallérjánál fogva magasba emelik, hunyorgó szemekkel ámuldozva néz a világra: hol is vagyunk? Kiderül, hogy csak Sülysápig váltotta meg a jegyét, de egyébként Békéscsaba az úti célja.

A NAGYEVŐ

Alig gördül ki a szerelvény a Nyugatiból, ő már Rákosrendezőnél megéhezik. Feláll, leemeli a bőröndjét. A bőröndből fehér abroszt vesz elő és számtalan elemózsiával tömött zacskót. Az abroszt a térdére teríti, bugylibicskát húz elő, vág a fehér cipóból, vöröshagymát szeletel, fokhagymát rak maga elé, műanyag tartóból vajat ken, parizert hámoz, ementáli sajtból csíkokat vág, bakelit tartóból sót, paprikát, bazsalikomot, törött borsot hint. Aztán hozzálát a falatozáshoz. Végigeszi a vonat mellett elfutó erdőt, mezőt, falvakat, városokat. Időnként pillanatokra abbahagyja a táplálkozást, de csak annyi időre, amíg iszik. Nem borivó. Csatos kristályüvegből citromos limonádét kortyol, aztán tovább falatozik. Mikor leszáll, lélekszakadva rohan az állomás restijébe, hogy bekapjon két-három pár forró debrecenit, frissen reszelt tormával…

A SZERELMES

Indulás előtt végigjárja a vonatot, s ahol egy magányos csinos nőt lát, amellé lehuppan. Nagy, mindent elsöprő szövege van. Általában Kőbánya-felső után már csókolózik, Szolnokon megbeszélik, hogy az esküvőre csak a legszűkebb rokonságot hívják meg. Mezőtúron veszi a kalapját, és őszintén bevallja, hogy tárgytalan az egész, mert ő már házas ember, négy gyerekkel. Udvariasan elköszön. Az állomáson boldogan öleli át szerető hitvesét.

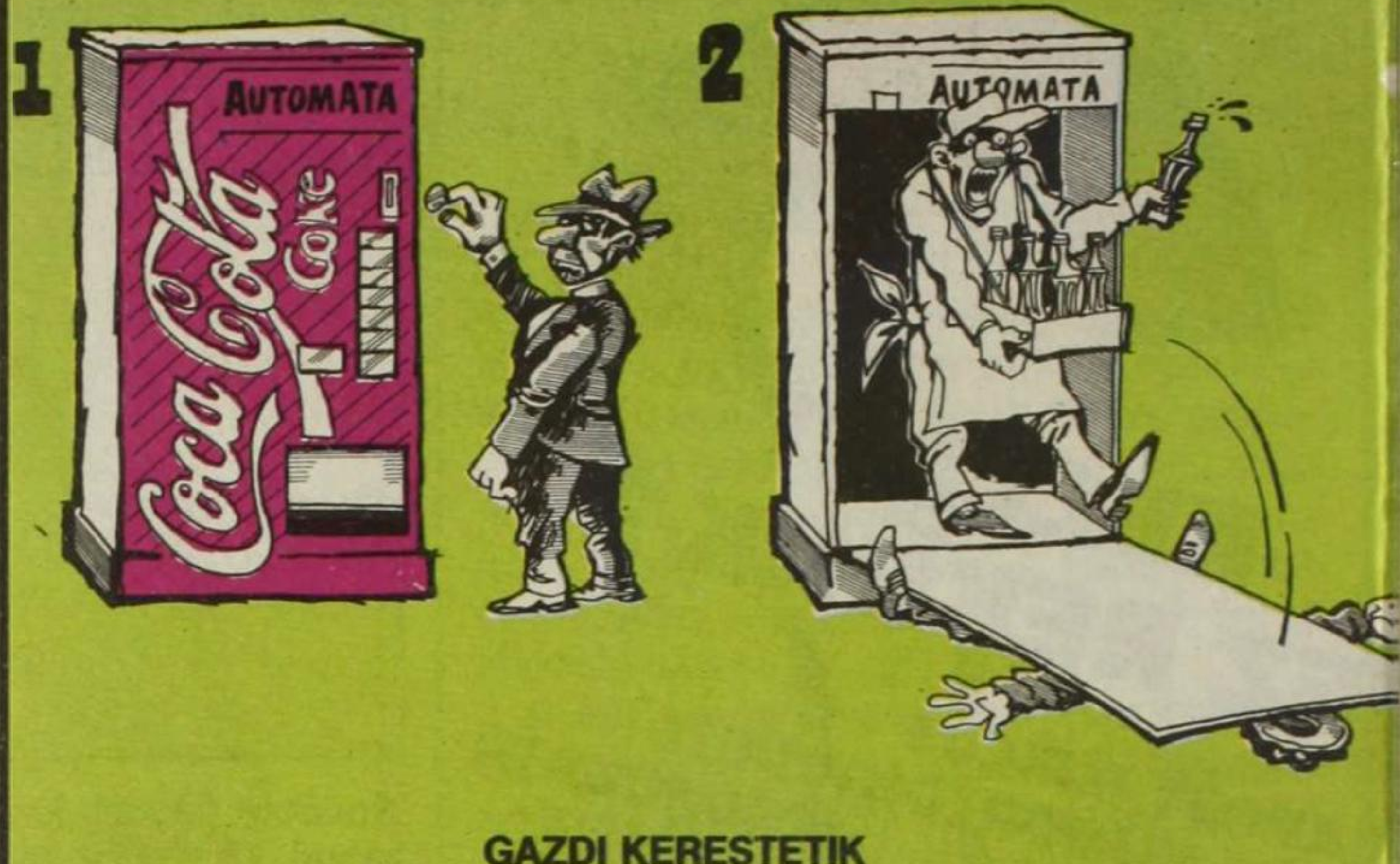

GAZDI KERESTETIK

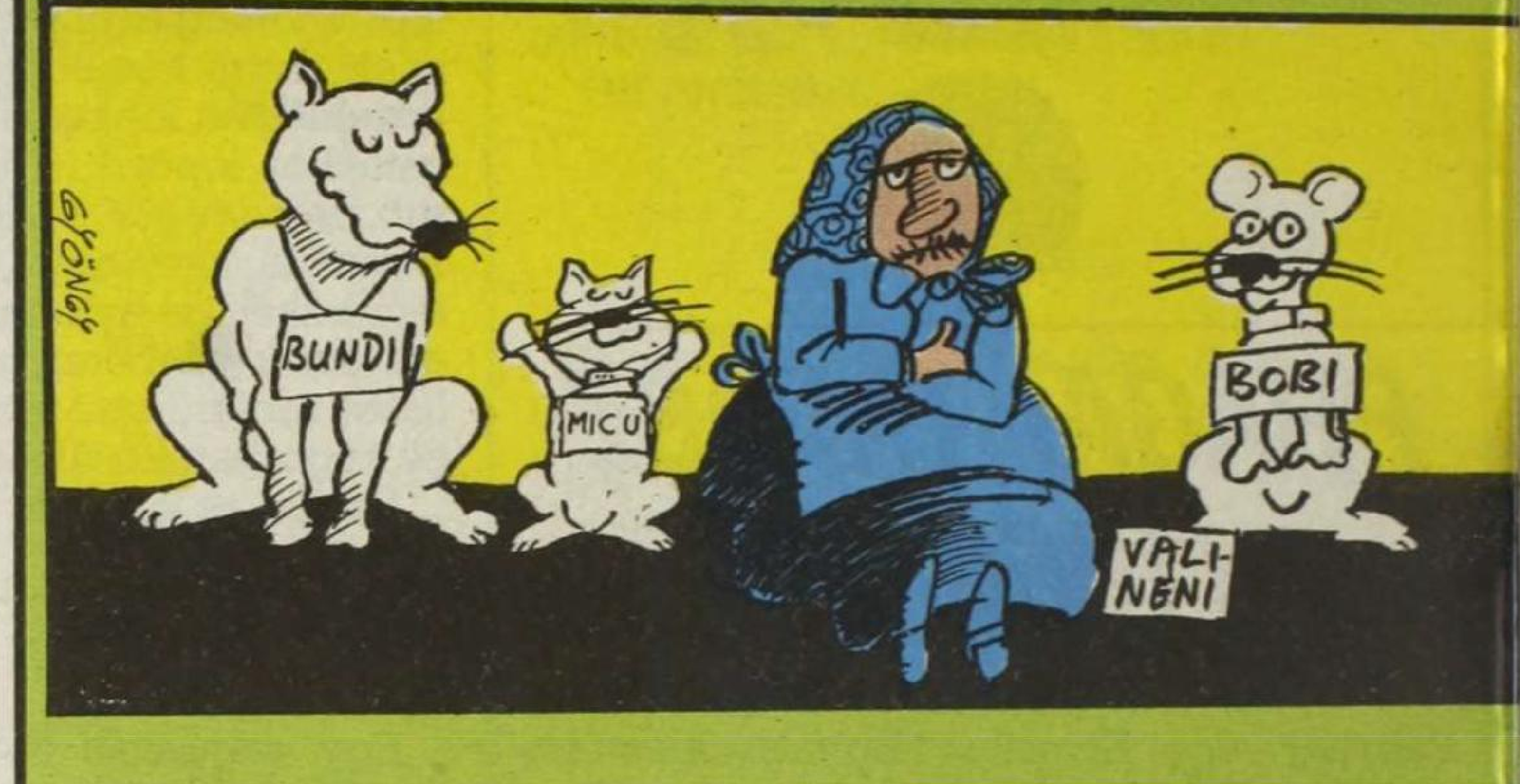

A FRISS KENYÉR ÖRÖME

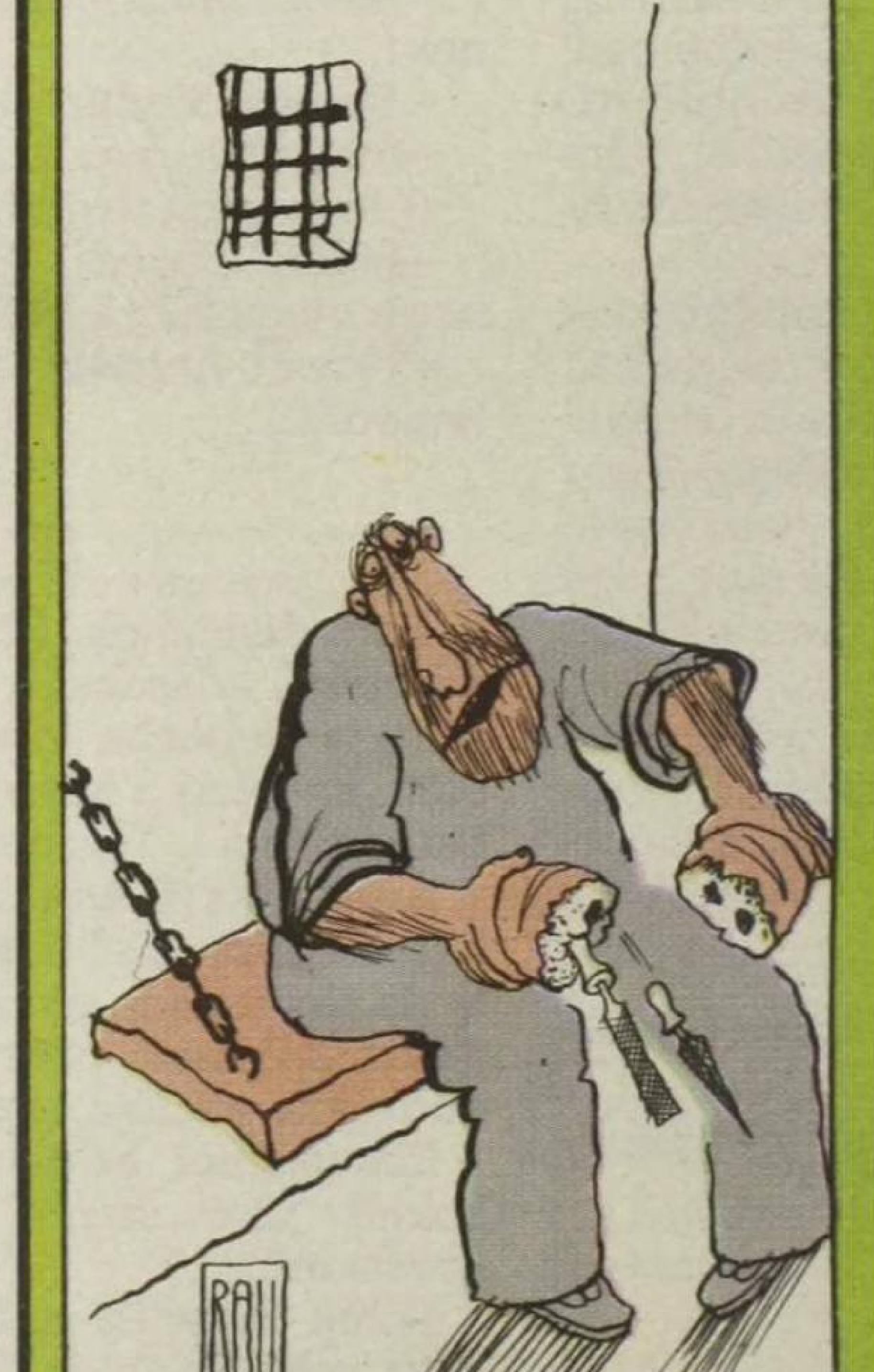

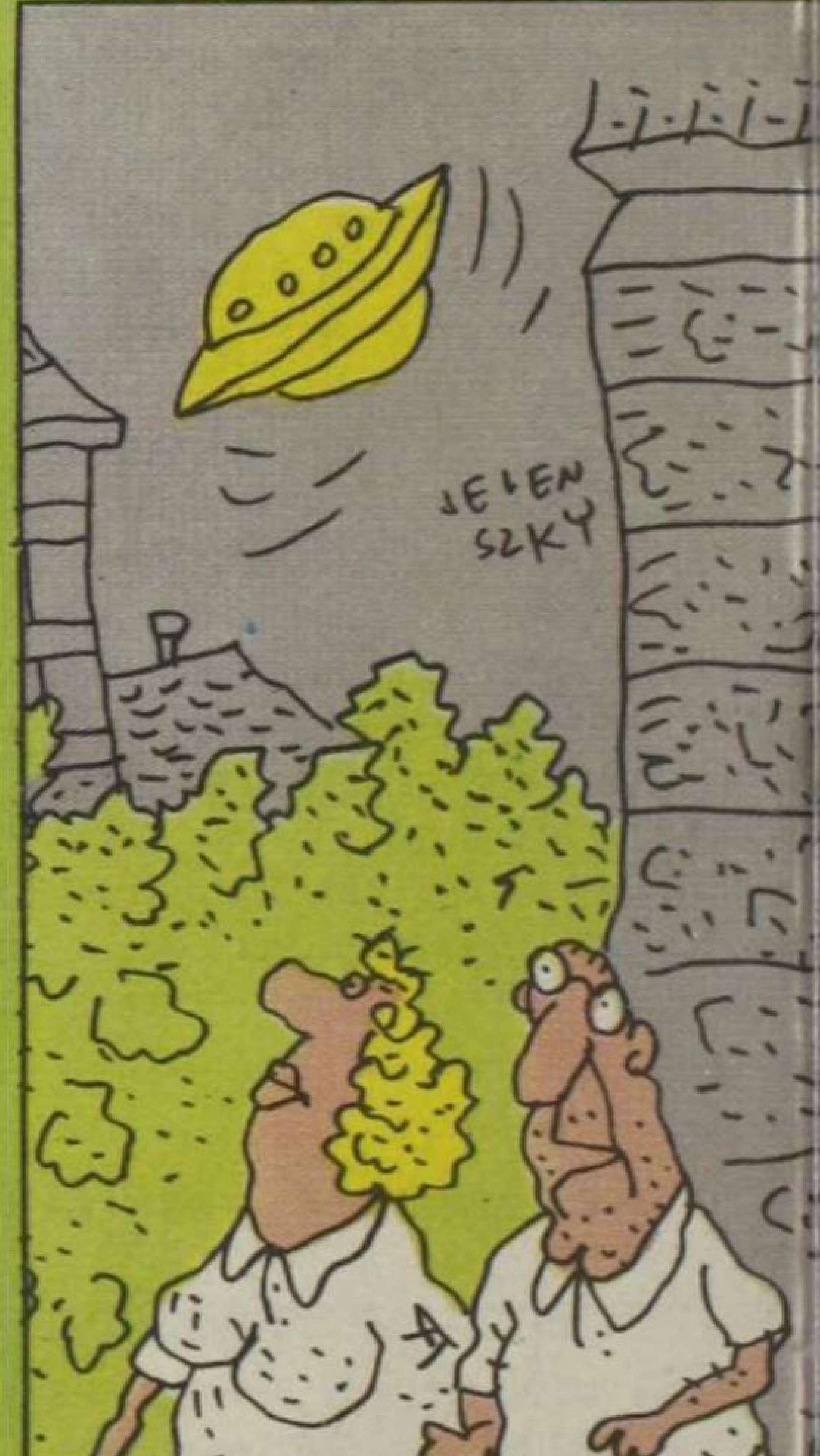

– Ne dőlj be nekik még egyszer, szerintem ezek sózták rád azt az ócska húsdarálót a múltkor.

BOLHAPIAC

Keresnek: a Ludas Matyi példányait (1970–1980-ig), villanybojlert (120 l-es), játék babakocsit, lovas posztert, LEGO-t, paplant, plédet, faliszőnyeget, kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót, az „Új skorpió" és „A zene tíz húrra, egy dobra" című kazettákat.

Kínálnak: egy kombinált kisszekrényt, ágyat, négy db széket, téli-nyári gyermekholmit, női ruhaneműt közepes termetre, síbakancsokat (39–42-es méretben), villanyvasalót, vérnyomásmérőt, koronaszivattyút, autó csomagtartót, villanymotort (220/180 W-os), szépirodalmi és egyéb könyveket.

●

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9–12 óra között, a 118-8411-es telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Extra-Hír Kft., Budapest-Press Kft., R-Press Hírlap- és Könyvterjesztő Kft., Új Passz Kft., Medvecz és Társa Kft., Bohus Kálmán magánvállalkozó, Zuna László magánvállalkozó.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/34-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles. **Brazília:** Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Biblictekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Csortos Gyula nem szeretett szöveget tanulni. Szerepeit többnyire csak a súgó segítségével tudta elmondani. Egyszer új súgónő jött a színházhoz, aki megkérdezte:

– Csortos úr, minden szót súgjak, vagy csak az első szavakat?

Csortos így válaszolt:

– Maga csak súgjon minden szót… (Befejezés a számozott sorokban.)

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: augusztus 31.

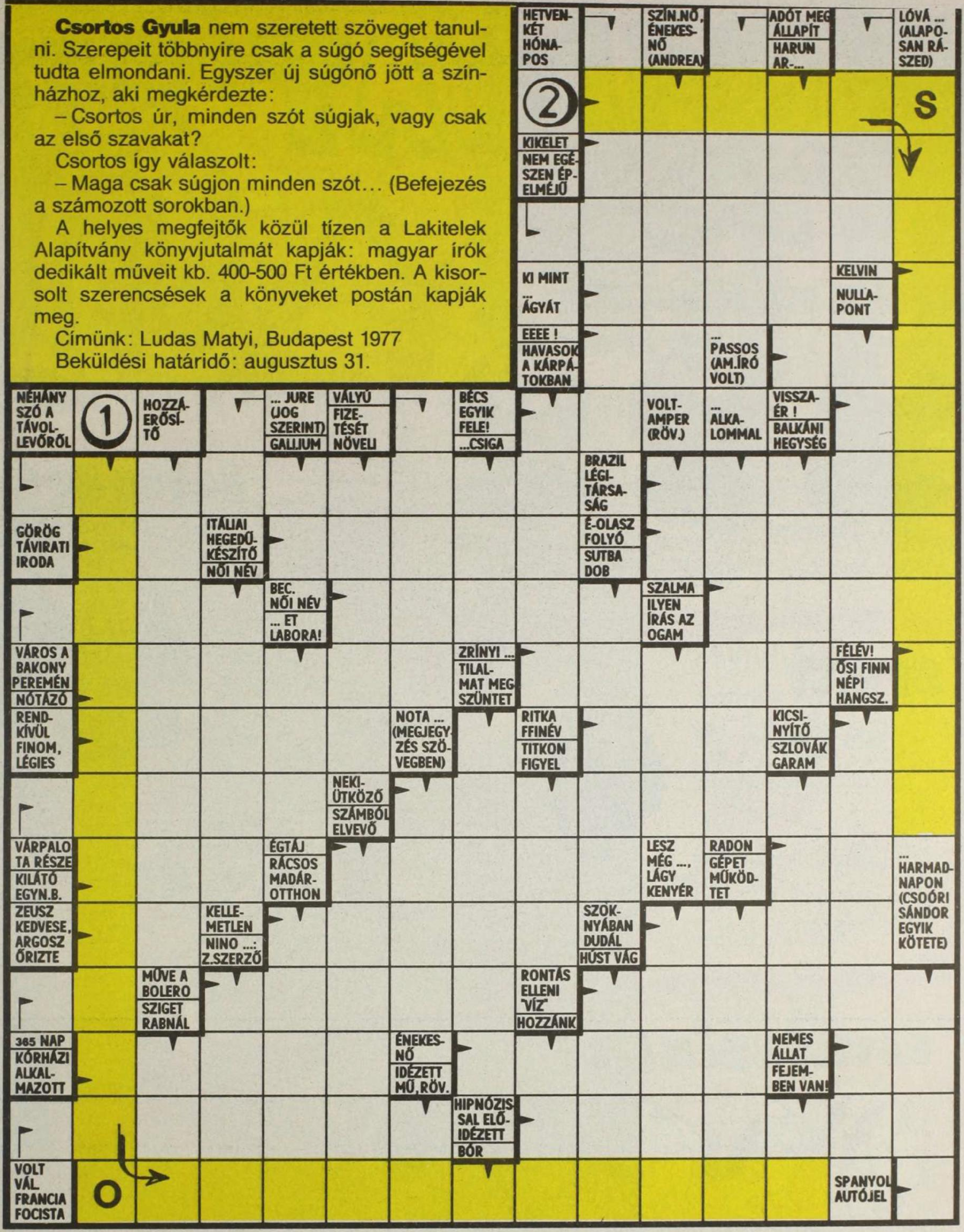

HETVENKÉT HÓNAPOS
SZÍN.NŐ, ÉNEKESNŐ (ANDREA)
ADÓT MEG ÁLLAPÍT
HARUN AR-...
LÓVÁ ... (ALAPOSAN RÁSZED)
②
S
KIKELET
NEM EGÉSZEN ÉPELMÉJŰ
KI MINT ... ÁGYÁT
KELVIN
NULLAPONT
EEEE !
HAVASOK A KÁRPÁTOKBAN
... PASSOS (AM.ÍRÓ VOLT)
NÉHÁNY SZÓ A TÁVOLLEVŐRŐL
①
HOZZÁERŐSÍTŐ
... JURE (JOG SZERINT)
GALLIUM
VÁLYÚ
FIZETÉSÉT NÖVELI
BÉCS EGYIK FELE!
...CSIGA
VOLTAMPER (RÖV.)
... ALKALOMMAL
VISSZAÉR !
BALKÁNI HEGYSÉG
BRAZIL LÉGITÁRSASÁG
É-OLASZ FOLYÓ
SUTBA DOB
GÖRÖG TÁVIRATI IRODA
ITÁLIAI HEGEDŰKÉSZÍTŐ
NŐI NÉV
BEC. NŐI NÉV
... ET LABORA!
SZALMA
ILYEN ÍRÁS AZ OGAM
VÁROS A BAKONY PEREMÉN
NÓTÁZÓ
ZRÍNYI ...
TILALMAT MEGSZÜNTET
FÉLÉV!
ŐSI FINN NÉPI HANGSZ.
RENDKÍVÜL FINOM, LÉGIES
NOTA ... (MEGJEGYZÉS SZÖVEGBEN)
RITKA FFINÉV
TITKON FIGYEL
KICSINYÍTŐ
SZLOVÁK GARAM
NEKIÜTKÖZŐ
SZÁMBÓL ELVEVŐ
VÁRPALOTA RÉSZE
KILÁTÓ EGYN.B.
ÉGTÁJ
RÁCSOS MADÁROTTHON
LESZ MÉG ..., LÁGY KENYÉR
RADON
GÉPET MŰKÖDTET
... HARMADNAPON (CSOÓRI SÁNDOR EGYIK KÖTETE)
ZEUSZ KEDVESE, ARGOSZ ŐRIZTE
KELLEMETLEN
NINO ...: Z.SZERZŐ
SZÓKNYÁBAN DUDÁL
HÚST VÁG
MŰVE A BOLERO
SZIGET RABNÁL
RONTÁS ELLENI "VÍZ"
HOZZÁNK
365 NAP
KÓRHÁZI ALKALMAZOTT
ÉNEKESNŐ
IDÉZETT MŰ, RÖV.
NEMES ÁLLAT
FEJEMBEN VAN!
HIPNÓZISSAL ELŐIDÉZETT
BÓR
VOLT VÁL. FRANCIA FOCISTA
O
SPANYOL AUTÓJEL

A 31. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

„Apád rám bízott, mars azonnal az ágyamba!"

Dedikált könyvet nyertek:

Hercegkúti László,
3891 Vilmány
Hideg Magdolna,
3909 Mád
Mozsonits András,
7162 Grábóc
Simonyi Egonné,
1027 Budapest
Zelen Rita,
1125 Budapest
Károlyi Pál,
1046 Budapest
Tóth Ferencné,
7300 Komló
Simon Károlyné,
4024 Debrecen
Gyarmati Edit,
5411 Kétpó
Horváth Ferenc,
9177 Ásványráró

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

EXPRESSZ
KERES-KÍNÁL
Hírét visszük!

Hirdetni szeretne?

Napi ajánlatunk:

AZ EGYETLEN, AMIT SEMMI SEM PÓTOLHAT!

Irodák:

Pesten, az Expressz Udvar *(Bp. VIII., József krt. 9.)*
Nyitva: hétköznap 8–22 óráig, szombaton és vasárnap 9–13 óráig.

Budán az Expressz Iroda *(Bp. XI., Bartók B. út 32.)*
Nyitva: hétköznap 8–20 óráig, szombaton és vasárnap 9–13 óráig.

Levélcím: 1446 Budapest 8. Pf.: 411.

Telefon: 1-175-433 *(éjjel-nappal)* – 1-414-320 *(8–20 óráig)* • **Telefax:** 1-187-444

FÉRFIDIVAT '93

ALKALMI RUHÁK

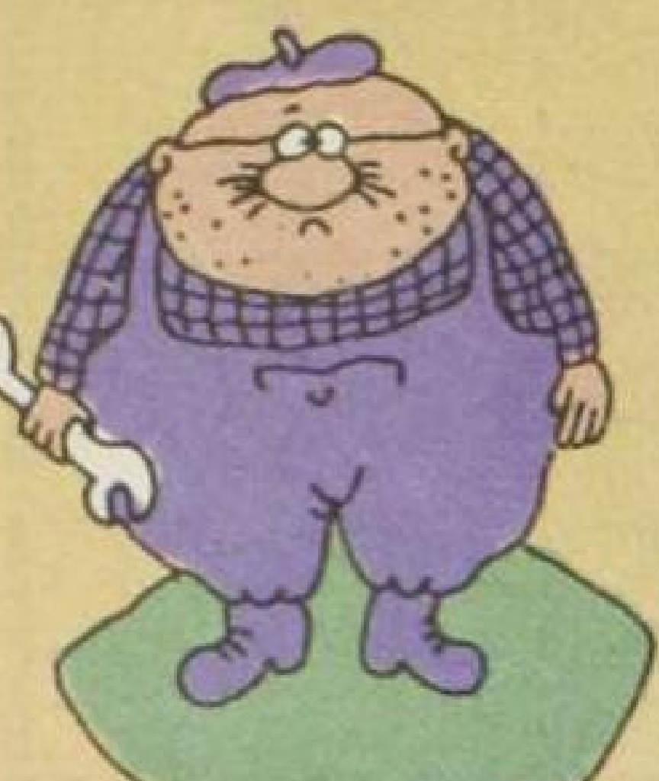

VÁLLALATI MUNKARUHA

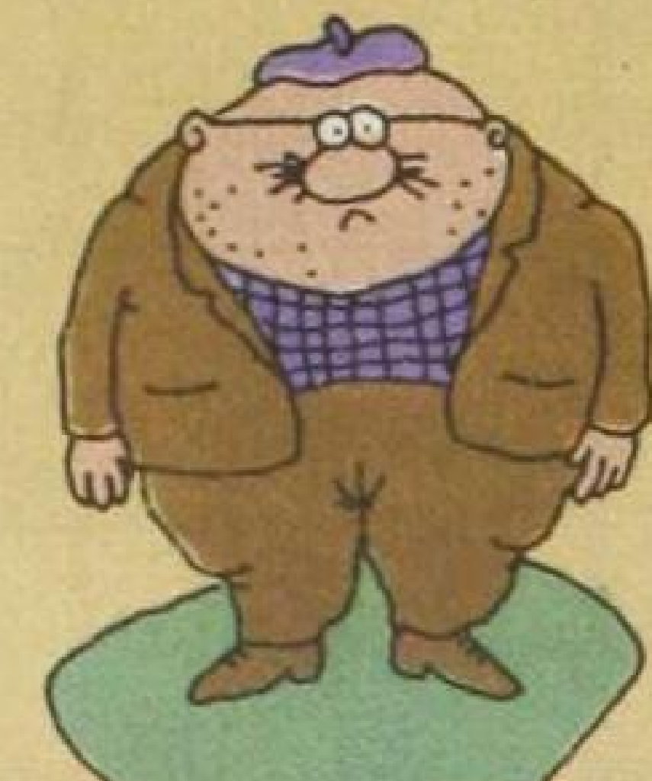

OTTHONI MUNKANÉLKÜLI RUHA

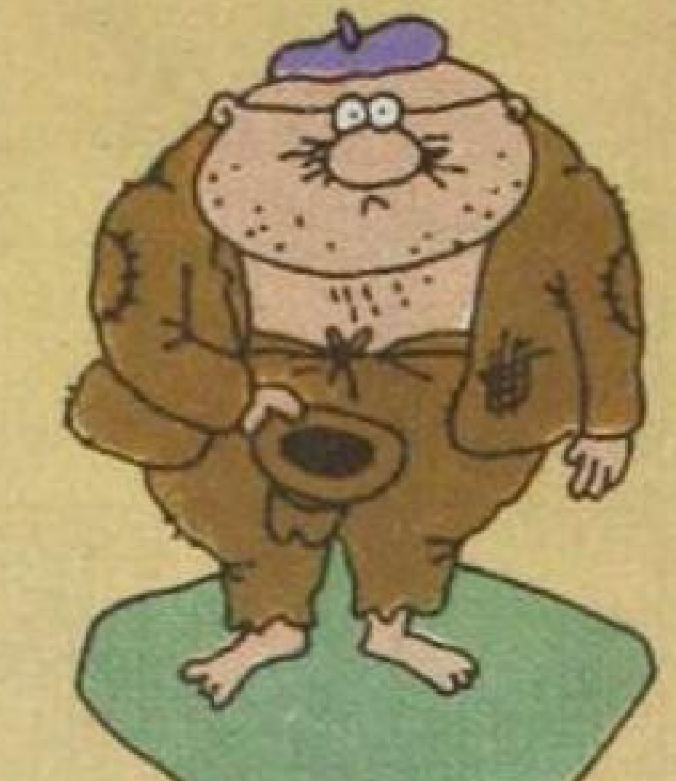

EGYSZERŰ UTCAI RUHA

KÉT HASZNOS GONDOLAT

AMI MEGÓV MINKET A DIVAT SZÉLSŐSÉGEITŐL:

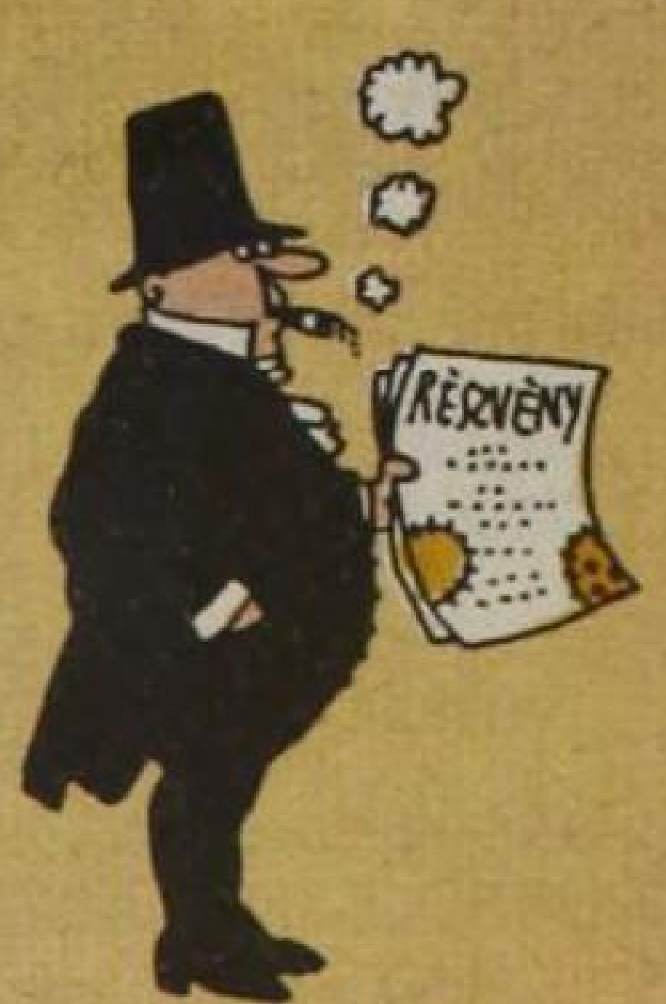

NEM AZ A BAJ, HA FOLTOS — CSAK RONGYOS NE LEGYEN!

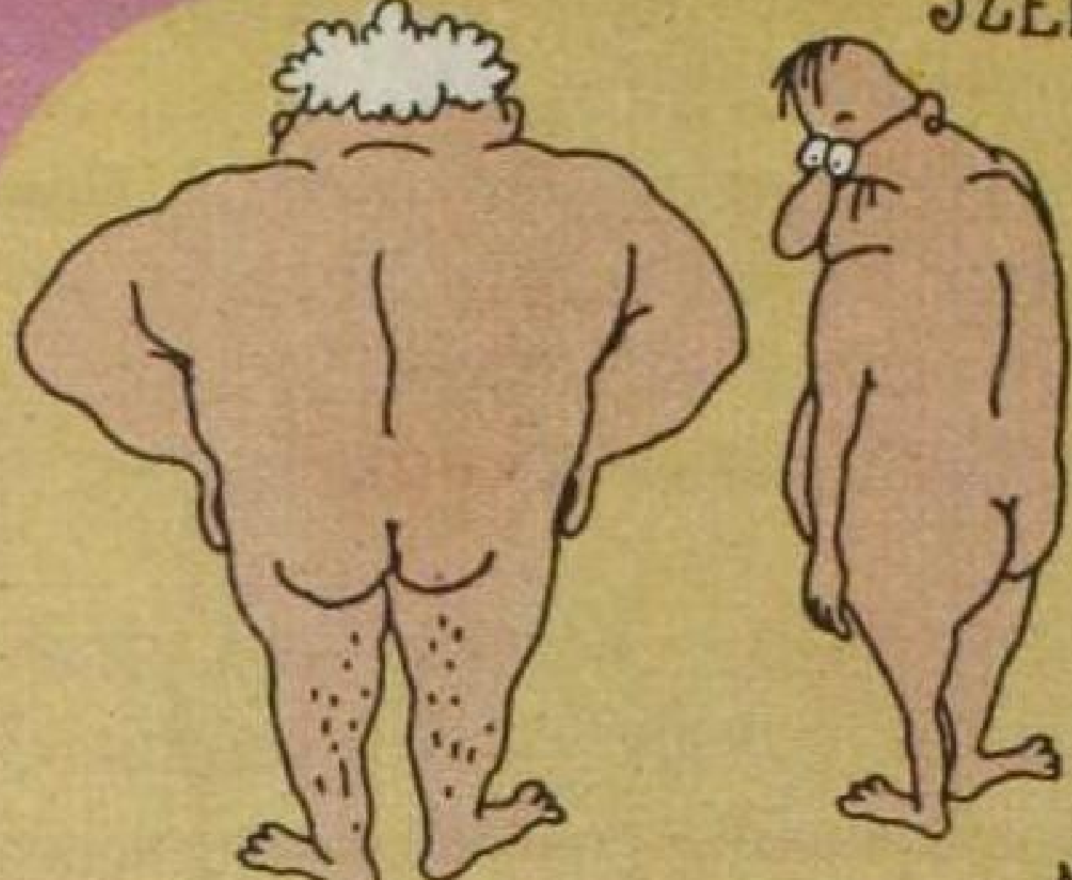

A NUDISTA STRANDON ÚGYIS MINDEN EMBER EGYFORMA...

EGYENRUHÁK

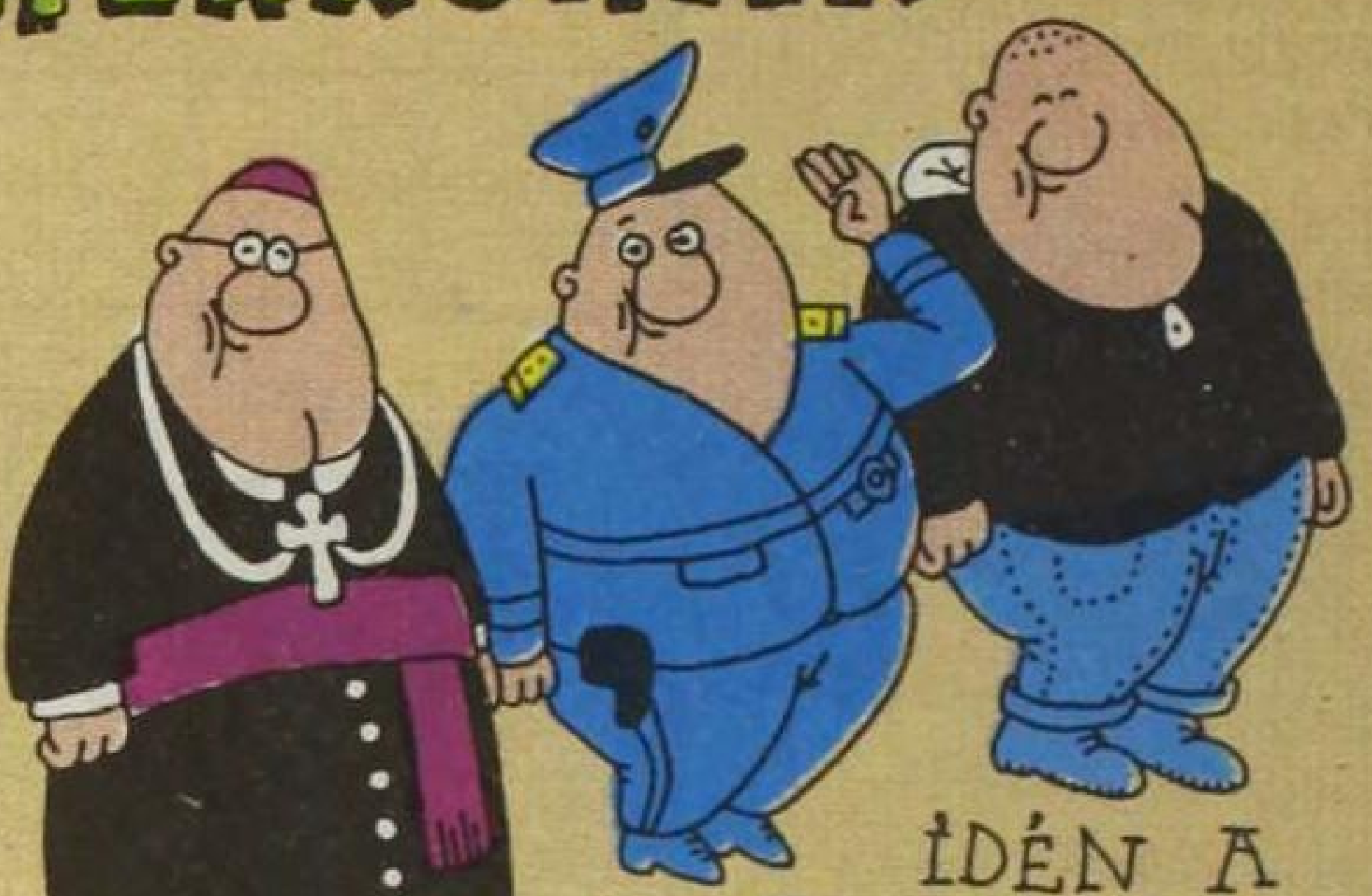

IDÉN A HAGYOMÁNYŐRZŐ A DIVAT

SPORT

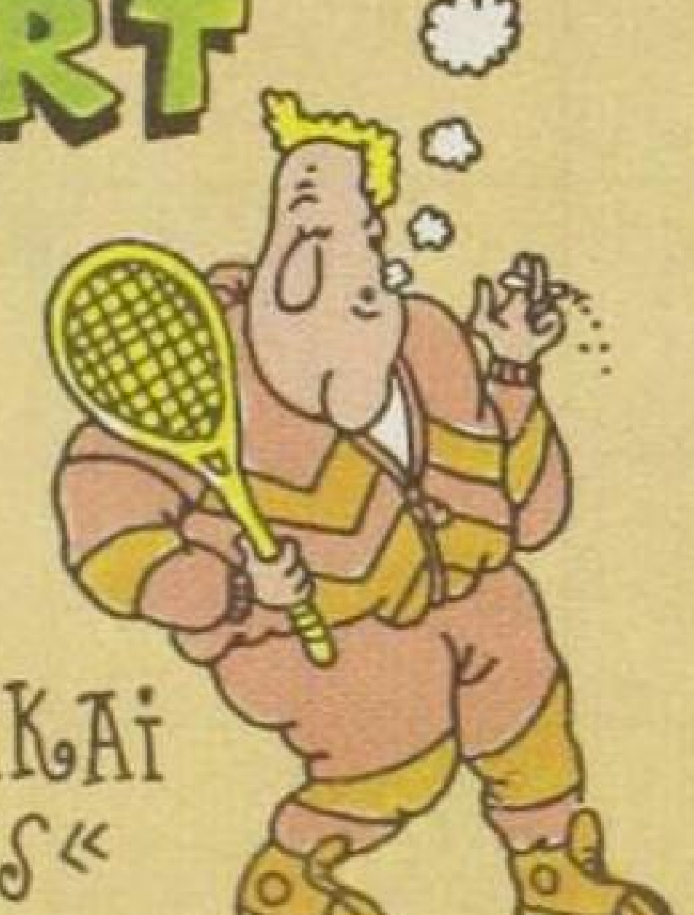

»AMERIKAI SUSOGÓS« JOGGING SZERKÓ

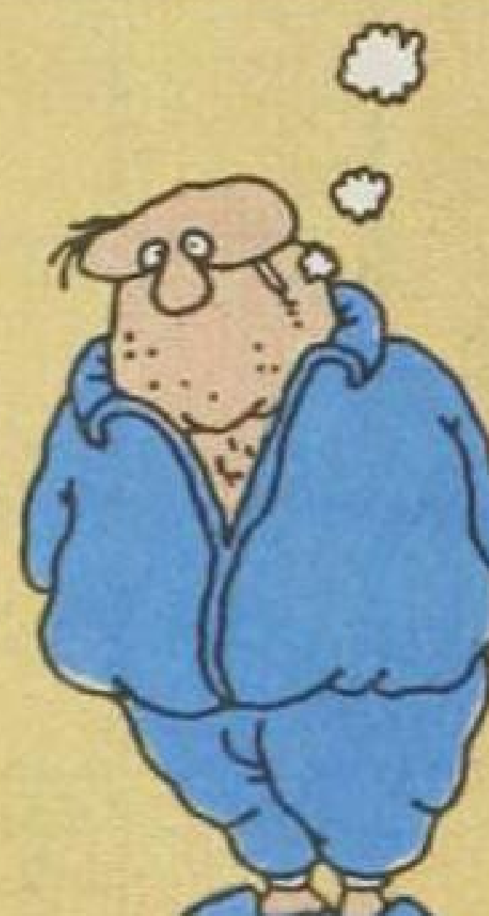

»ERŐS HAZAI« TRÉNING-MACKÓ

BŐR-ÁPOLÁS

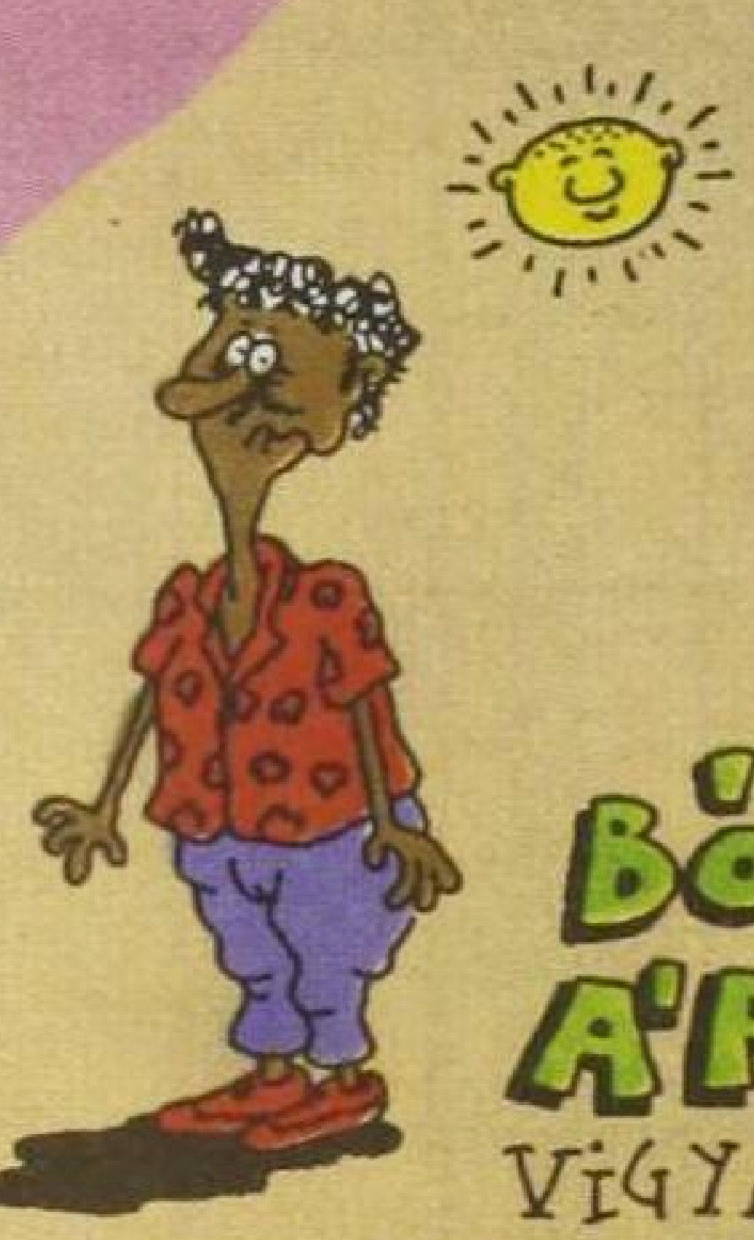

VIGYÁZAT! AZ ÓZONLYUK MIATT A BARNA BŐRSZÍN NEM TÚL EGÉSZSÉGES!...

KIEGÉSZÍTŐK

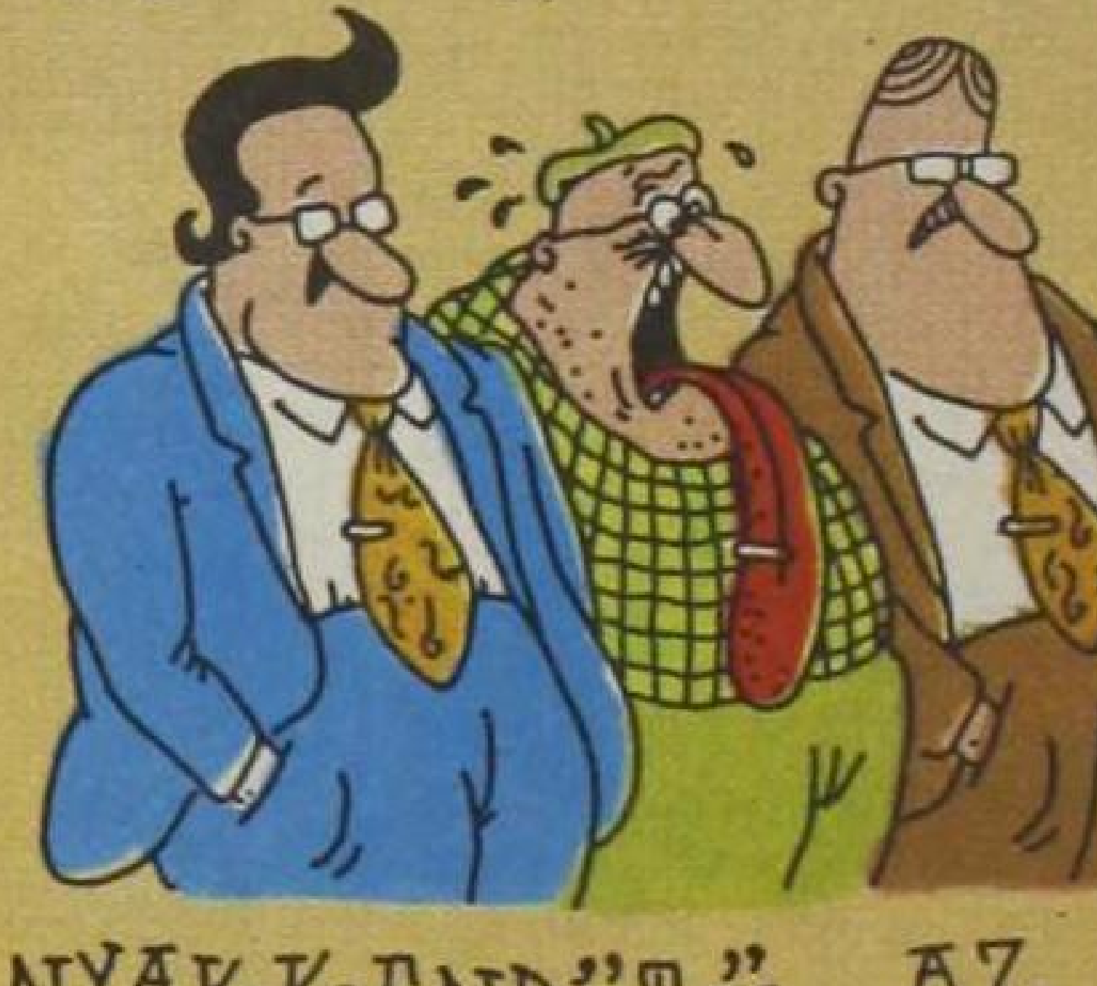

A NYAKKENDŐTŰ AZ ELEGANCIA ALAPKÖVE, GONDOSAN VÁLASSZUK KI!

DIVATSZÍNEK

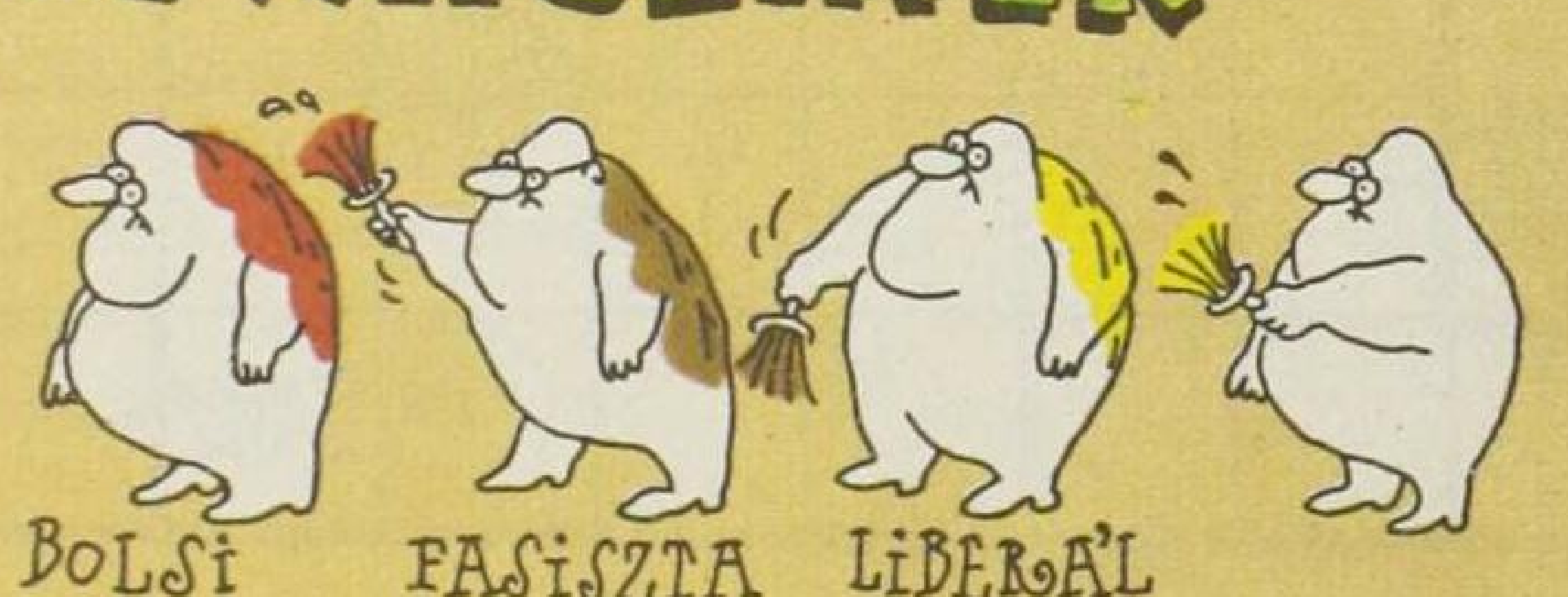

BOLSI VÖRÖS

FASISZTA BARNA

LIBERÁL SÁRGA

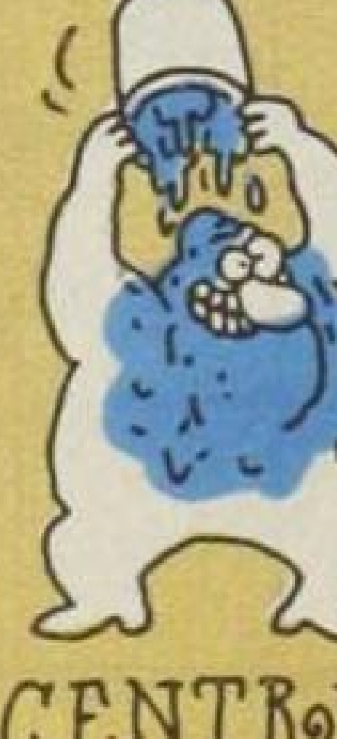

CENTRUM KÉK

DIVATHÁZUNK AJÁNLATÁBÓL

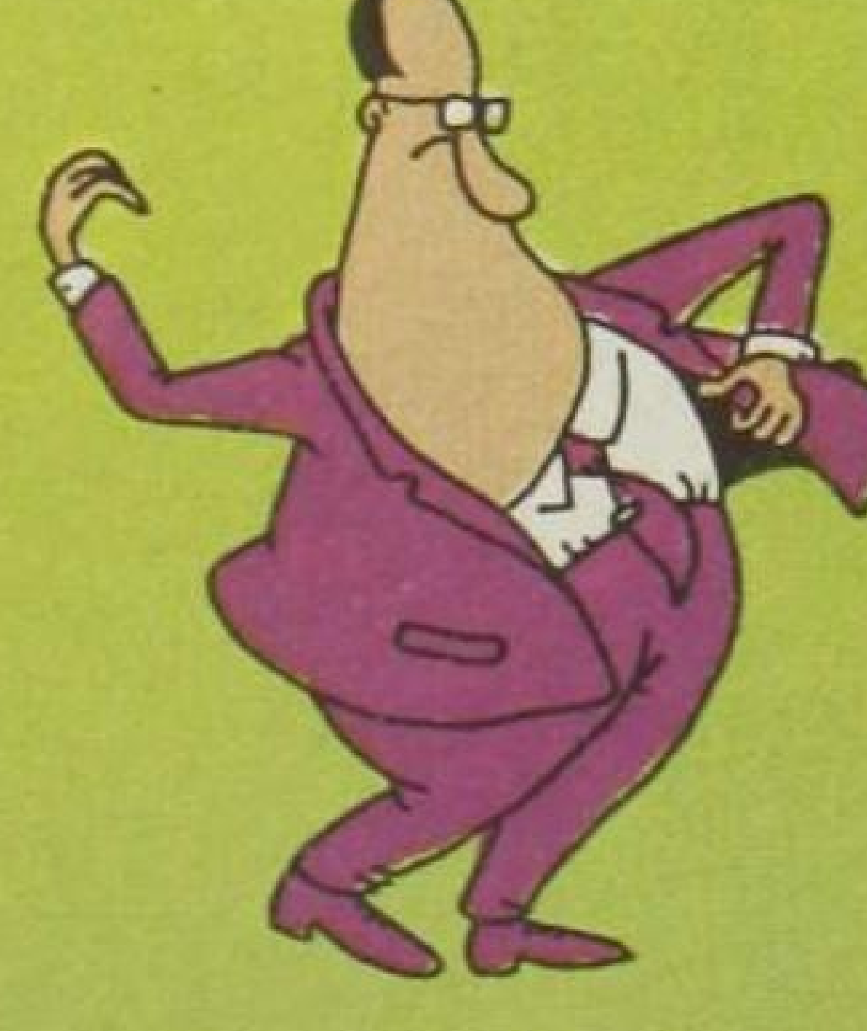

No.1. »MANAGER FANTÁZIA«

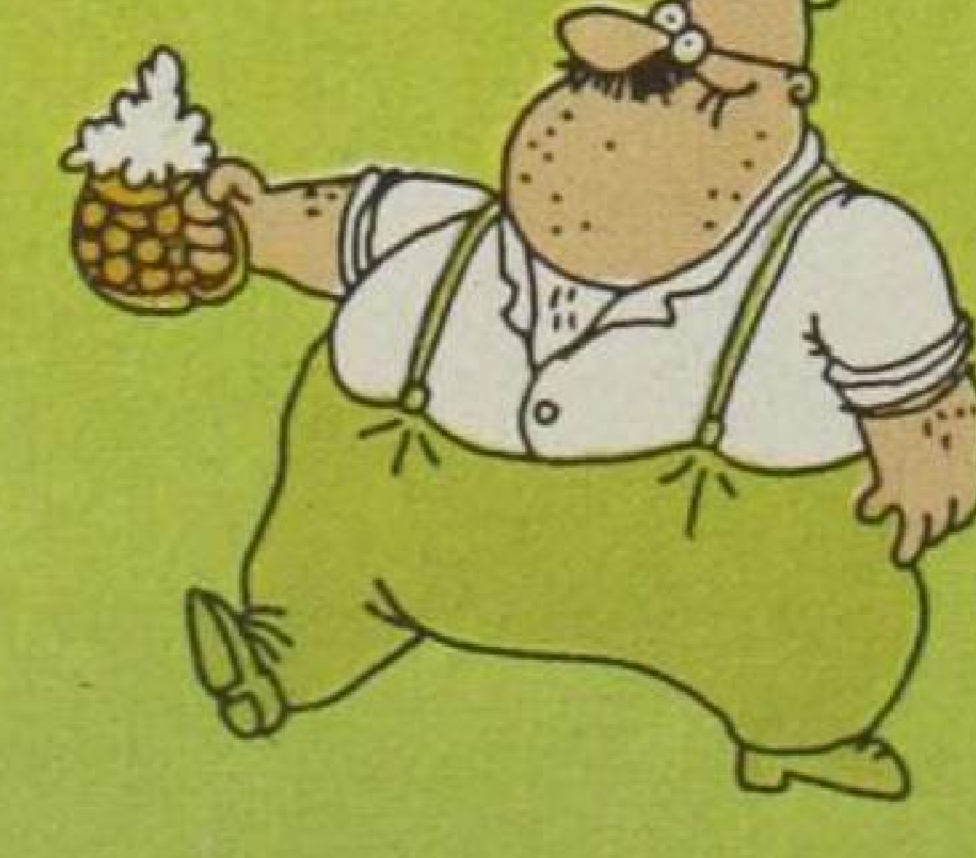

No.2. »KERTHELYISÉG« SZABADIDŐ RUHA

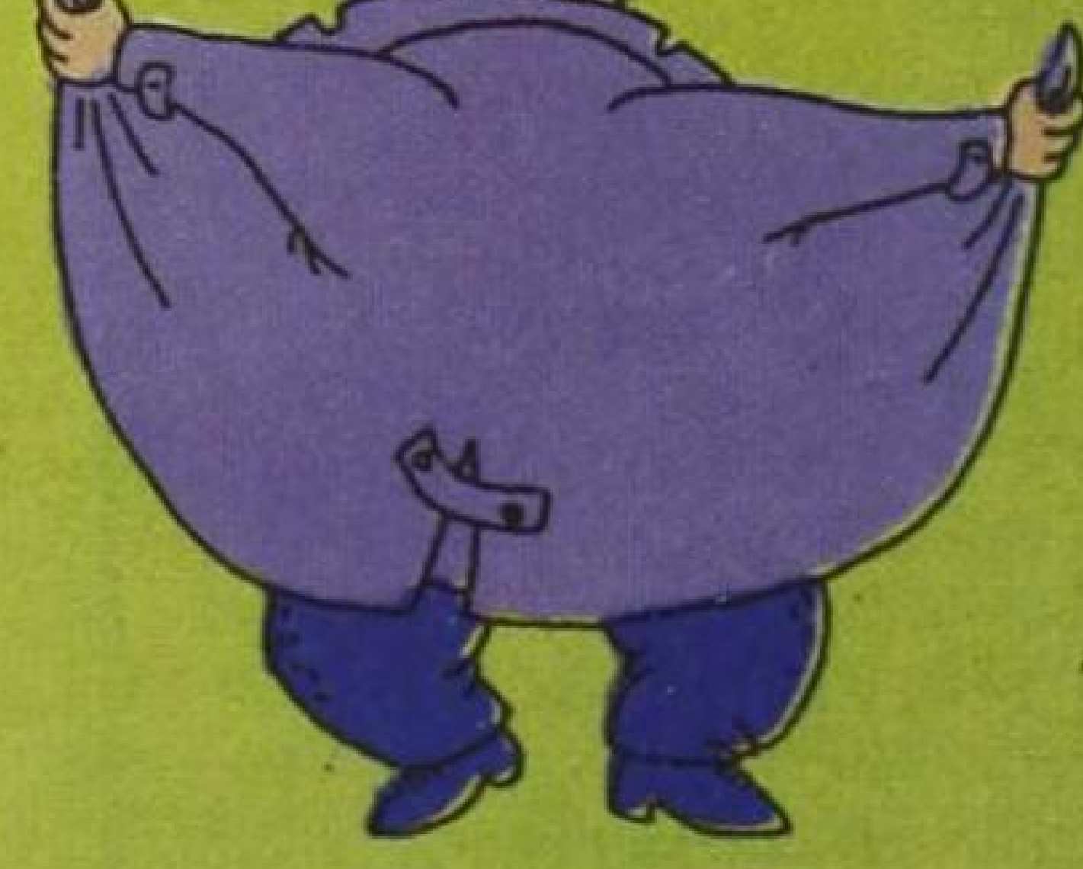

No.3 »DÉVAJ KIGOMBOLÓS« ÁTMENETI KABÁT

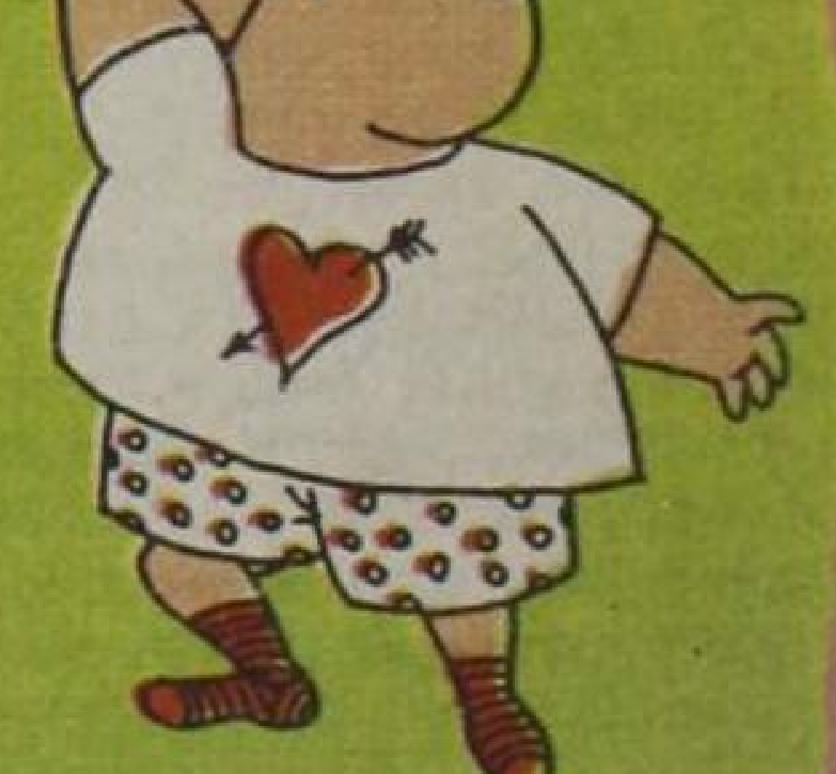

No.4. »INTIM DON JUAN«

SZABÓ LÁSZLÓ RÓBERT